

MILETUS

Publishing House

ဝါကျထဲက ကွက်လပ်များ

ဝတ္ထုတို

ဇော်ဇော်အောင်

သဏ္ဌာနီ

ညိုသစ်

ကြူးနစ်

ကိုဆွေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဓာမုခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၅၄၀၅၀၆

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၀၉၀၅၀၆

စီစဉ်သူ - အယ်ကျော်မြတ်နိုင်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

မျက်နှာပုံပန်းချီ - ဓမ္မစိုးအောင်

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်းနှင့် ဖလင် - မီးမီး (Star)

အတွင်းဖလင် - ကိုဦးနှင့်ညီများ

ဓာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်

ကွန်ပျူတာစာပိတ် - နင်းနင်း

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဟင်း (ယုံကြည်ချက်စာပေ)

၁၁၁၊ ၃၃ - လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်သူ

ဦးဇော်မြင့်ဝင်း (ကာလာစုံပုံနှိပ်တိုက်)

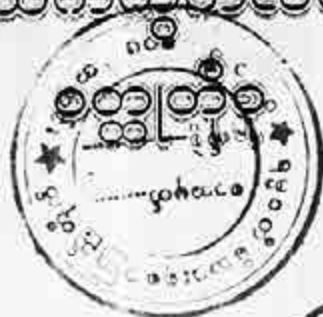
၅၈၄ - ၃၁ - လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

အုပ်ချုပ် - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်

ရိပ္ပာဝတီ - ဓာမတ် ဓနိ၊
ဦးစက္ကန်မြတ်နိုင် + ဒေအ်နှင်းသေးလွင် - မိသားစု

ဝါကျထဲကထွက်လာပြီများ

ဝိသုဒ္ဓိစာပေ

အမှတ် (၁၄)၊ ဗိုလ်သူရလမ်း၊ ဗိုလ်စိန်မုန်ရပ်ကွက်၊
ဟောင်းပြင်နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ပိုင်လေးကတ်စာဝေမှ
ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့်စာအုပ်များ

၁။ စာသင်သားကလေးများအတွက်
အင်္ဂလိပ်အက္ခရာစဉ်ပြ ကဗျာများ
လင်းထိပ်သျှင်

၂။ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကဗျာ
ရွှေညာခိုင်စိုး

မာတိကာ

ဇော်ဇော်အောင်

၁။	ဈေးဝယ်စာရင်းဝတ္ထုတို	၃
၂။	ဝါကျထဲက ကွက်လပ်များနှင့် ထင်မှုနှင့် မေ့လျော့ခြင်းအတူနှင့်	၇
၃။	သံသရာခရက်ဒစ်ကပ်	၁၁
၄။	ပေးလိုက်သည် ယူသွားတော့	၁၇
၅။	ညောင်ညိုပင်စခန်းမှာ ပြန်ဆိုသည်	၂၁
၆။	ဘုံထွတ်နန်းတောင်နေသို့လော	၂၅
၇။	သင်္ဘောအကြောင်းဝတ္ထုတို	၃၁
၈။	ငါ့သွေးကြောထဲမှာ တဒုန်းဒုန်းမြည်နေတဲ့ နှင်းဆီဖူး	၃၅

သစ္စာနီ

၁။	မနက်ဖြန်ထွက်မယ့်နေ	၄၁
၂။	အိပ်မက်ထဲကအိပ်မက်	၄၃
၃။	တကယ့်အချစ်ဝတ္ထု	၄၇
၄။	သစ္စာနီစကားပြောခြင်း	၅၁
၅။	ပဉ္စရူပ	၅၅
၆။	အခါမဲ့ပိုးကြောင့်သီးနှံများမထိခိုက်စေရန် နှိုးဆော်ချက်	၆၃
၇။	ဘောဂဗေဒသော့ချက်	၆၇

ညိုသစ်

၁။ အင်္ဂလိပ်ရင်ကွဲ	၇၃
၂။ ဗန်ဂိုးရပ်ကွက်	၇၉
၃။ နိမန်တစ်လမ်းကြား	၈၅
၄။ ဖိုင်တွဲအမှတ်၊ ရာဇဝင်နှစ်ကာလများ	၉၁

ကြာနှစ်

၁။ လွမ်းစရာ	၉၉
၂။ ကိုဘလွက ကိုဘလွ၏ ပုံတူရေးဆွဲခြင်း	၁၀၅
၃။ မိသားစုကယ်လဘမ်	၁၀၉
၄။ သေစာရင်း(၂)	၁၁၉

ကိုးကွ

၁။ အမေဇွန်တယ်သားတို့ရေ	၁၃၁
၂။ ခင်ယုန်းစံ	၁၃၇
၃။ လိမ္မော်ပြင်ကမ်း	၁၄၁
၄။ အရိပ်တစ်ခုငယ်တယ်	၁၄၇
၅။ ထွက်ပေါက်	၁၅၃
၆။ ဂူ၁ အဆန်	၁၅၇
၇။ စိတ်တစ်ခုပွင့်ကြည့်ခြင်း	၁၆၁

မင်းမင်းမင်းမင်း

- ၁။ စေးဝယ်စာရင်းဝတ္ထုတို့
- ၂။ ဝါကျထဲက ကွက်လပ်များနှင့် ထင်မှုနှင့် မေ့လျော့ခြင်းအတူနှင့်
- ၃။ သံသရာခရက်ဒစ်ကပ်
- ၄။ ပေးလိုက်သည် ယူသွားတော့
- ၅။ ညောင်ညိုပင်စခန်းမှာ ပြန်ဆုံသည်
- ၆။ ဘုံထွတ်နန်းတောင်နေသို့လော
- ၇။ သင်္ဘောအကြောင်းဝတ္ထုတို့
- ၈။ ငါ့သွေးကြောထဲမှာ တဒုန်းဒုန်းမြည်နေတဲ့ နှင်းဆီဖူး

ဈေးဝယ်စာရင်းဝတ္ထုတို

ကလေးတွေ စာကျက်နေကြသည်။ အသံစာစာနှင့် အလွန်သာယာ၏။
အစားအစာ ဝါးစားပါ။ အသားပါသလား။ ငါးပါသလား။ ဖတ်စာထဲမှာ
ဤသို့ပါ၏။

၁/ စိန့်ဂျွန်ဆင် ST. JOHNSON ကျားဝတ်အင်္ကျီ၊ အင်္ဂလန်
နိုင်ငံမှ ထုတ်လုပ်သည်။ ချပ်ရိုးချပ်သား သေသပ်လှပ သော
ကြောင့်၊ အချိုးကျပြီး ကြာရှည်ဝတ်နိုင်သည်။ ရောင်းစွေး ကျပ်
တစ်သောင်းရှစ်ထောင်။

၂/ ရက်စလွန် REVLON နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေး၊ အမေရိကန်
နိုင်ငံလုပ်၊ တစ်မိနစ်အတွင်းခြောက်သည်။ တစ်နေ့ကုန်ခံသည်။
ဝိတာမင် အီး ပါ၍ နှုတ်ခမ်းများ မပျက်စီး၊ တန်ဖိုး ကျပ်
လေးထောင်သုံးရာကျပ်။

၃/ ပင့်ဟောက် PINK HOUSE မဝတ်အင်္ကျီ၊ ထိုင်းနိုင်ငံလုပ်၊
ဒီဇိုင်းစုံ ရောင်စုံ၊ ရောင်းစွေး ကျပ်သုံးထောင်။

၄/ ဟန်းတင်း HANG TEN ရုပ်အင်္ကျီ၊ တန်ဖိုး ကျပ်
သုံးထောင်ရှစ်ရာ။

၅/ ပုလစ်(စ) POLICE နေကာမျက်မှန်၊ အမေရိကန်နိုင်ငံလုပ်၊
နောက်ဆုံးပေါ်ဒီဇိုင်း၊ ရောင်းစွေး ကျပ်နှစ်သောင်းလေးထောင်။

၆/MX 102 SODA ခါးပတ်အိတ်၊ တန်ဖိုး ကျပ် နှစ်ထောင့်
သုံးရာ။

၇/အေလီယန်း ဝပ်ရှော့ ALIENS WORKSHOP ကျင်းဘောင်း
ဘီ၊ ရောင်းမေ့ ကျပ်လေးထောင့်ရှစ်ရာ။

၈/ စကက်ချာ SKECHERS ကျားစီးဖိနပ်၊ တန်ဖိုး ကျပ်
နှစ်သောင်းလေးထောင်။

၉/နီကော NIKE လျှာထိုးဦးထုပ်၊ ရောင်စုံ၊ တန်ဖိုး ကျပ်
နှစ်ထောင့်ရှစ်ရာ။

၁၀/ဘီးယင်း BEING ကော်လာပါ၊ ဇစ်တပ်၊မဝတ်စပို့ရှုပ်၊
တန်ဖိုး ကျပ်လေးထောင့်သုံးရာ။

၁၁/ခရေဇီး CRACY စကတ်ရောင်စုံ၊ တန်ဖိုး ကျပ်သုံးထောင့်
လေးရာ။

၁၂/မီလန် MILAN မစီးဖိနပ်၊ တန်ဖိုး ကျပ်သုံးထောင့်
ခြောက်ရာ။

၁၃/အိုမီဂါ သီးမာစတာ OMEGA SEAMASTER ကျားဝတ်
လက်ပတ်နာရီ၊ တန်ဖိုး ကျပ်နှစ်ဆယ့်ခြောက်သိန်း(၂၆၀၀၀၀
တိတိ)

၁၄/ရာဒို RADO လေးထောင့်၊ အပြာရောင်၊ မဝတ်လက်ပတ်
နာရီ၊ တန်ဖိုး ကျပ်ဆယ့်နှစ်သိန်း (၁၂၀၀၀၀၀ တိတိ)

၁၅/ပြောင်ခေါင်းစိမ်း ဝမ်းဆက်၊ အလေးချိန် ၈၇.၅ ဂရမ်၊
အလျော့ တွက် ၇ ပဲ၊ တန်ဖိုး ကျပ်ရှစ်သိန်းခြောက်သောင်း၊
(၈၆၀၀၀၀ တိတိ)

၁၆/ခိန်နှင့် ပြိတ်ပုလဲ ဆွဲသီး...၊ တန်ဖိုး ကျပ် သုံးသိန်း
ရှစ်ထောင်။

၁၇/နီလာနှစ် စိန်တစ်ပွင့် FANCY နားကပ်၊ တန်ဖိုး ကျပ်
တစ်သိန်း ရှစ်သောင်း။

၁၈/မိန်ကိုးပွင့် ရေလှိုင်းပုံလက်စွပ်၊ တန်ဖိုး ကျပ်သုံးသိန်း
နှစ်သောင်း ငါးထောင်။

၁၉/မဲပြား မီးပုံးနားဆွဲ၊ လေးသောင်းနှစ်ထောင်ကျပ်။

၂၀/ယပ်တောင် ဘောလုံးနားဆွဲ၊ လေးသောင်းတစ်ထောင်
ကျပ်။

တလေးတွေ အသီးသွားကုန်ကြပြီလဲ။ စာကျက်သံ မကြားရ။ တိတ်ဆိတ်
လို့။ အစားအစာ ဝါးငှားပါ။ အသားပါသလား၊ ငါးပါသလား။

၁/ဒီယာဆန် တစ်ပြည် ၂၀၀/- နှစ်ရာကျပ်

၂/ပဲတောင့်ရည် ၂၈၂/- ၅၀/- ငါးဆယ်ကျပ်

၃/ငါးပိရေကျို ၁၀၀/- ၆၀/- ခြောက်ဆယ်ကျပ်

၄/ချဉ်ပတ်နံတို့စရာ ၂၀/- နှစ်ဆယ်ကျပ်

၅/ကဲဥတစ်လုံး ၅၀/- ငါးဆယ်ကျပ်

ရုစပေါင်း ညနေစာစွေဖို့ သုံးရာရှစ်ဆယ်ကျပ် (၃၈၀၀/-)

ဇော်ဇော်ဘောင်

ပြာဂုတ်လ၊ ၂၀၀၄။

ဝိကျာဏ်ကက္ကလင်များနှင့် ထင်မှုနှင့်
မေလျော့ခြင်းအတုနှင့်

ဘယ်ကလာသလဲ။ ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘယ်သွားမှာလဲ။ လူကောင်း
မဟုတ်သူ ထိပ်ဆုံးကပါ၏။ တွေဝေသူ၊ အမြဲတမ်းခေါင်းညိတ်သူ၊
အမြဲတမ်း ပြုံးနေသူတွေပါ၏။ သူတော်စင်တွေပါ၏။ သူတော်ကောင်း
တွေပါ၏။ သူတော်ကောင်း ယောင်ဆောင်ထားသူတွေပါ၏။ အောင်မြင်
လိုသူများပါ၏။ ထင်ပေါ်လိုသူများပါ၏။ ဆုံးရှုံးဘဝပျက်သူများသည်
ရင်မှာဝလာကိုပွေ့ ပိုက်လိုက်ပါလား။ ထင်တစ်လုံး နှင့်သူများက ခေါင်း
မော့၍လိုက်ပါလား။ ကောက်ကျစ်သူကပြုံးရယ်၍ လိုက်ပါလား။
ဘယ်သွားကြမလို့လဲ။ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ။ မေးခွန်းများသည် အချိန်နှင့်
နေရာ တော်တော်ဝေးဝေးမှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။ လူတစ်ယောက်
အသံကျယ်ကျယ် စကားပြောနေ၏။ လမ်းဘေး ခြေပုံပို့ပို့များ အနီးတွင်
ငါတို့သွားနှင့်ပြီ လိုက်ခဲ့ကြဟု စာတန်းပါသော ဆိုင်းဘုတ်များတွေ့ရသည်။
ပါမောက္ခက ထိုစာလုံးများကို စိတ်ထဲကပြင်ရေးကြည့်နေသည်။
လေပြည်တစ်သုတ် ဝေ့လိုက်သည်။ ဤလသည် တပေါင်းလဖြစ်၏။
“ကွင်းအငူမှာ နှင်းဖြူတွေလည်း ကွဲ” ချိန်နီ၊ တံလုပ်များ ဟွန်လိမ်
ကောက်ကွေ့နေ၏။ ဘယ်သူတွေ ပါသေးသလဲ။ ခင်မေခိုင်နဲ့ မေမျိုးဆွေ
လား။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ကြိုးဖြစ်၏။ ကြိုးသည် တုပ်နှောင်တတ်၏။
တုပ်နှောင်မှုမှန်သမျှ ဘယ်ဟာမျှမကောင်း။ ခင်မေခိုင်ကိုသံယောဇဉ်ဖြတ်၊
မေမျိုးဆွေကိုသံယောဇဉ်ဖြတ်။ ချိုချိုသင်း လဲ့ရည်ဆွေကို သံယောဇဉ်
ဖြတ်။ ဂုဏ်ကို သံယောဇဉ်ဖြတ်၊ အစွဲအလမ်းကို သံယောဇဉ်ဖြတ်။
ပါဝါကို သံယောဇဉ်ဖြတ်။ ဥပါဒါန်ကို အဖြတ်ခတ်သည် ကြားဖူး၏။
သုတို့အားလုံး ထင်နေကြသည်။ ငါတို့လည်း ပါ၏။ ထင်မှုကို စွဲလမ်းနေ

သလား။ အပြစ်တင် မစောနှင့်။ ဤလောက၌ တကယ်တမ်း ထင်မှတွေ့သာရှိသည်။ “သူ့ကိုသူပင် ဘာထင်လေသည်မသိ”။ ပညာရှိဟု ထင်နေသည်။ ကယ်တင်ရှင်ဟု ထင်နေသည်။ အနုပညာသမားဟု ထင်နေသည်။ မျိုးချစ်ဟု ထင်နေသည်။ တရားသူကြီးဟု ထင်နေသည်။ သူတော်ကောင်းဟု ထင်နေသည်။ ရွာထဲ အရူးဝင်လာသည် ထင်သည်။ စင်စစ် ဤရွာသည် အရူးတွေနေသောရွာဖြစ်၍ ဘာမှပိုမထူးခြားပါ။ ထိလက်မှတ်အဟောင်းများ လေထဲမှာ ဝဲလွင့်ပျံနေသည်။ ဤဝါကျတွင် ထဲနှင့်ဝဲ ကာရန်ထပ်နေသည်။ ပြင်လိုက်။ လေထဲမှာ ပတ်ချာလည်နေသည်ဟု ရေးလိုက်ပေါ့။ ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိ။ ခေါင်းထဲမှာ ဦးနှောက်ရှိ၏။ ခေါင်းထဲမှာ လူသေအလောင်းရှိ၏။ ခေါင်းရင်း အရက်ဆိုင်က ကြေးစည်သံကြားလိုက်ရဲ့လား။ “အမျှတဲ့ သုံးကြိမ်ဝေ၊ သွန်းတဲ့ ညောင်ရေ၊ မာပါစေကမ္ဘာသား၊ အောက်ထက်နံလွှား”။ ညည်းမနေနှင့်။ မင်းလို ညည်းတတ်သူတွေ တပုံကြီး။ တက်မှုပျားကို သေချာစွာထုပ်ပိုး၍ ထိုလူထဲသို့ အရောက်ပို့ပါ။ သူသည် ထင်မှုများကို အတုအစစ် ခွဲခြားရွေးချယ်ပေးတတ်သူဖြစ်၏။ အချို့ထင်မြင်မှုများသည် အစစ်ဖြစ်၏။ အချို့ထင်မြင်မှုများသည် အတုဖြစ်၏။ ထင်မှုမှန်သမျှ အတုတွေချည်း မဟုတ်လားဟု မပေးနှင့်။ တို့ညက်ပပီ။ ဒီးဒိုးရောင် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းကောင်းကင်မှာ တိမ်များမရှိ။ အလင်းရောင် ပျားလည်း တပြန်တည်း ညီညာ၍မနေ။ စွန်းကွက်ပေကျနေ သလိုပင်။ တိုက်ခတ်လာသောလေများသည် ပူနွေးလျက် အရပ်အမှတ်အသားမရှိ။ တန်ခူးလရောက်နေပြီလား။ အထက်တစ်နေရာတွင် ဤလသည် တပေါင်းလ ဖြစ်သည်ဟုရေးထားသည်။ အချိန်ကာလ တစ်ခုနှင့်တစ်ခုကြား မည်မျှကြာကြောင်း ဖော်ပြရလျှင် ဝါကျဘယ်နှကြောင်းနှင့် ဖော်ပြရမည်လဲ။ တစ်ယောက်ကတော့ ဘဝဆိုတာ ဝါကျအရှည်ကြီးဟန်ကြောင်း ဟုပြောဖူးသည်။ ထိုဝါကျ အရှည်ကြီးကို ဘယ်သူရေးတာလဲ။ ဘယ်သူ အရေးခိုင်းခဲ့သလဲ။ ဘယ်သူက ရေးပါရာတောင်းပန်သလဲ။ သို့မဟုတ် ခြိမ်းခြောက်အကျပ်ကိုင်၍ ရေးစေသလဲ။ ဝါကျအရှည်ကြီးထဲမှာ ကွက်လပ်တွေပါ၏။ ထိုကွက်လပ်များကို ဖြည့်ရန်ရှိ၏။ ဘယ်သူက ဖြည့်မှာလဲ။ ကံကြမ္မာက ဖြည့်မှာလား။ ပါဝါ

ရှိသူက ဖြည့်မှာလား။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဖြည့်မှာလား။ အတ္တာဟိ အတ္တနော
 နာတောဆိုတာက ဖြည့်မှာလား။ တချို့လည်း ဝါကျအရှည်ကြီးထဲက
 ကွက်လပ်တွေကို တစ်ဘဝလုံး ဖြည့်ရင်း ပြည့်လိမ့်နိုးနှင့် ပြီးဆုံးသွားကြ
 သည်။ တချို့လည်း မပြည့်နိုင်မှန်း တကယ်သိ၍ စိတ်ပျက်ညှိုးချုံးစွာ
 ပြီးဆုံးသွားကြသည်။ တချို့လည်း တကယ်မပြည့်ဘဲ ပြည့်သွားပြီထင်၍
 လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ပွတ်တာ ပြုံးနေရင်း ပြီးဆုံးသွားကြသည်။ ယခုရေးနေ
 သောဝါကျ ဘယ်တော့ဆုံးမှာလဲ။ ဝါကျဆုံးလျှင် ပုဒ်မနှစ်ချောင်းရှိ၏။
 စောစောကမေးခွန်းကို မဖြေရသေး။ ထိုဝါကျ ကိုဘယ်သူရေးသလဲ။
 မသိပါ။ ဤဝါကျကိုတော့ ဇော်ဇော်အောင် ဆိုသူကရေး၏။ ဝါကျဆုံး
 သောအခါ ပြီးသွားပြီ။ ပြီးဆုံးခြင်းသည် အစုလိုက်အပုံလိုက် ကျန်ရစ်၏။
 ယုံအစုအပုံသည် အမှိုက်ပုံးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သာဓုသံလည်း ဖြစ်နိုင်
 သည်။ ပြောင်လက်တောက်ပသော သတ္တုသောက်ရေစင်အိုးစင်လည်း
 ဖြစ်နိုင်သည်။ ပဲ့တင်သံ ပါးဆယ်ထုပ်လည်း ဖြစ်နိုင် သည်။ အတုအယောင်
 တွေလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ပဲ့တင်သံသည် အတု၊ ခင်မေခိုင်သည် အတု၊
 မေမျိုးဆွေသည် အတု၊ ချိုချိုသင်း လဲ့ရည်ဆွေသည် အတု။ အတုကို
 အစစ်ဟုထင်နေသည်မှာ မဆန်းပါ။ သဘာဝတရားတစ်ခုပေပဲ။ အချစ်ကို
 အစစ်ဟုထင်သည်။ အထင်ကို အစစ်ဟုထင်သည်။ ထင်မှုတွေ အစုလိုက်
 အပုံလိုက်ကျန်ရစ်ပြန်ပါပေကော။ ထင်မှုအစုအပုံထဲမှာတုတ်တစ်ချောင်းဖြင့်
 နေရာအနှံ့ဖွဲ့၍ ဘာရှာနေတာလဲ။ အမှန်တရားများ ရှိနေမလားလို့၊
 သမ္မာစကားများ ရှိလေမလားလို့၊ တည်ကြည်သောကတိများ၊ နူးညံ့သော
 စာနာမှုများ၊ ပြန့်ပြန့်သော နားလည်မှုများ၊ ပူဇွေးသော အယုဘယများ၊
 ဝိမ်းမြဲသော အရိပ် အာဝါသများ၊ အရယ်အပြုံးတို့ဖြင့် လိမ်းကုံးအပ်သော
 ဝိတ်ဝမ်းညီမှုများ ရှိလေမလားလို့ရှာမိသည်။ ထင်မှုအစုအပုံထဲမှာ
 ထိုအရာတွေ တွေ့လေမလားဟု ကုက်တစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးဆွရွာဖွေ
 နေသူကို တွေ့မိသလား။ သူ၏ သနားဖွယ်ရာ အဖြစ်ကို ပြောပြလိုက်ပါ။
 သူ၏ သနားဖွယ်ရာဖြစ်မှုသည် အထင်မျှသာ ဖြစ်၏။ “ငါ့အာရုံအင်အစု၊
 ထင်မှုနဲ့ နေ့ကုန် နင်ယခုမေ့ပုံမှာ...” အမှန်တရားဆိုတာ မေ့လိုက်
 တော့ သားမဲ့သော ကတိကိုမေ့လိုက်တော့။ ရှိခဲ့သော တာဝန်ကို မေ့လိုက်

တော့။ မေတ္တာတရားကို မေ့လိုက်တော့။ ခင်မေခိုင်နဲ့ မေမျိုးဆွေကို
မေ့လိုက်တော့။ ပုဂံမြို့ဟောင်းကို မေ့လိုက်တော့။ ရှမ်းရိုးမနဲ့ သံလွင်မြစ်ကို
မေ့လိုက်တော့။ ချင်းတွင်းမြစ်ဝှမ်းကို မေ့လိုက်တော့။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်
မြေနုလွင်ပြင်ကို မေ့လိုက်တော့။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ နှင့်ဖက်ဆစ်စနစ်ကို
မေ့လိုက်တော့။ လစ်ဘရယ်ဒီမိုကရေစီကိုလည်း မေ့လိုက်တော့။
အနုပညာကိုလည်း မေ့လိုက်တော့။ ကာရန်နဲ့ကဗျာကို မေ့လိုက်တော့။
ကာရန်မဲ့ ကဗျာကိုလည်း မေ့လိုက်တော့။ ကဗျာဆိုသောအရာကိုလည်း
မေ့လိုက်တော့။ မေ့လျော့ခြင်းကိုလည်း မေ့လိုက်တော့။ မေ့လျော့ခြင်းသည်
ကဗျာဖြစ်၏။ ထိုကဗျာမှာ ဘာမှမရှိ။ ဘာမှမရှိခြင်းသည် ပြည့်စုံခြင်း
ဖြစ်၏။ ပြည့်စုံခြင်းသည် ချမ်းသာခြင်းဖြစ်၏။ ချမ်းသာခြင်းသည် မင်္ဂလာ
ဖြစ်၏။ မင်္ဂလာသည် ကဗျာဖြစ်၏။ ထိုကဗျာမှာ ဘာမှမရှိ။ ဘာမှမရှိ
ခြင်းသည် အနက်ရှိုင်းဆုံး နက်ရှိုင်းမှုဖြစ်၏။ နက်ရှိုင်းမှုကို မေ့ပစ်လိုက်။
အပေါ်ယံကိုစဉ်းစား။ FORGET DEPTH, THINK SURFACE. ဤ
ဝါကျကို ကျော်ဖတ်သွားပါ။ အပေါ်ယံမှာ အမှန်တရားတွေ ပေါလောမျော
နေကြ၏။ အမှန်တရားများသည် ဒေါင်လိုက်အနေအထားမှာမရှိ။ အလျား
လိုက် အနေအထားမှာရှိ၏။ အားလုံးမှာ ပုံသဏ္ဌာန်မရှိ။ အားလုံးမှာ
ပုံသဏ္ဌာန်တွေရှိ၏။ အားလုံးအရောင်တောက်ပနေ၏။ အားလုံး မီးဖိုထဲက
ပြာလို မွဲပြာပြာ အရောင်ရှိ၏။ မွဲပြာသောအမှန်တရားများ၏လရိပ်သည်
လင်းလက်နေ၏။ အချို့ကတံလျှပ်ဟု ပြော၏။ အမှန်စင်စစ် တံလျှပ်
ဆိုသည်မှာ တကယ်မရှိ၊ လှည့်စား ခြင်းသာဖြစ်၏။ အမှန်တရားဆိုတာက
တော့ တကယ်ရှိ၍ တကယ်မြင်နေရသော အတုတွေဖြစ်၏။ မဟုတ်သေး
ဘူး ဟုထင်ပါသည်။ အမှန်တရားအတုဆိုတာ ရှိနိုင်ပါ့မလား။ မရှိဘူးဟု
ထင်လျှင်မရှိပါ။ ရှိသည်ဟုထင်လျှင်ရှိသည်။ ရှိခြင်း၊ မရှိခြင်း၊ ထင်ခြင်း၊
မထင်ခြင်း၊ တုခြင်း၊ စစ်ခြင်းတို့ကို စာဖတ်သူကိုယ်တိုင်က တည်ဆောက်ယူ
သည်ဟု ပြောလျှင် ပွဲပြီးပြီ။ ဤဝတ္ထုတိုလည်း ပြီးပါပြီ။

ဇော်ဇော်အောင်

ဥ. ၈. ၂၀၀၄

သံသရာရက်ခပ်ကပ် (CREDIT CARD)

ဘာမှကြိုပြောမထား၊ ဖုန်းလည်းဆက်မထားဘဲနဲ့ ပြန်းစားကြီးရောက်ချ
လာသည်။ သူထုံးစံက သည်လိုပဲ။ ဟိုအရင်ငယ်ငယ်ကတည်းက
အကြောင်ကြောင် ကိုးလုံးကန်လန်။ သည်လိုပဲ ရုတ်တရက်ရောက်ချ
လာတတ်သည်။ ပြီးတော့ မပြောမဆို၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်
သွားတတ်သည်။ အခု သူရုတ်တရက်ရောက် လာသည်။ ကျွန်တော်
ဆိုင်ရာကထာ၍ ခရီးဦးကြီးဆိုခြင်း၊ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်း၊ နေကောင်းရဲ့
လား၊ ဘာညာ လောကဝတ်စကားပြောခြင်းတို့ ဘာမှမလုပ်။ ဘယ်က
လာလေမေးရင် ဘယ်ကလာလား မင်းဘာလုပ်မလို့လဲလို့ ပြန်မေးမယ့်
အကောင်။ နေကောင်းလားမေးလျှင် မင်းက ဆရာဝန်လားလို့ ပြန်မေးမယ့်
အကောင်။ အဲဒီ ကန်လန်ကောင် ခင်မောင်ဝင်း မောကြီးပန်းကြီးဝင်လာပြီး၊
ပန်းပေါ်က အထုပ် ကြီးကြီး ကပ်ထုပ်ကိုဘုံးခနဲပစ်ချပြီး . . . ကုလားထိုင်
မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မေ့ခန်းတွေ ဒလစပ်လွှတ်တော့သည်။

“မင်း . . . မိုးကြည်သေတာသိလား”

“အင်း”

“စိန်မြင့် ပေါင်ကျိုးတာသိလား”

“အင်း”

“ခေက် ခိုင်ငံခြားသွားတာသိလား”

“အင်း”

“ဇောလွင် သေတာသိလား”

“အင်း”

“မင်း ဒီအထုပ်ထဲမှာ ဘာပါလည်းသိလား”

“ပသီဘူး”

“အေး . . . မင်းကအကုန်သိနေတော့၊ မသိတာလဲရှိဦးမှပေါ့”

“အင်း”

“အဲဒီအထုပ်ကြီးထဲမှာ ဘာတွေပါလဲမသိချင်ဘူးလား”

“မသိချင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါ့ကိစ္စမှမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟကောင်ရဲ့ . . ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ပေမဲ့လည်း သိထားသင့်တာတွေရှိတယ်”

“ငါမသိချင်ဘူး”

“အေး . . . မင်းမသိချင်ပေမဲ့ ငါကတော့ပြောရမှာပဲ”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ၊ ပြောစရာစကားမှမရှိဘဲနဲ့”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအထုပ်ကြီးဟာ မင်းသူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ငါ့အထုပ် ကြီးဖြစ်နေလို့ပဲ”

“မင်းအထုပ်က ငါ့အထုပ်မှမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဝါပေမဲ့ . . . မင်းဟာငါ့သူငယ်ချင်းလေ”

“သူငယ်ချင်းနဲ့ အထုပ်နဲ့ ဆိုင်သလား”

“ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင်ကွာ . . ငါပြောချင်လို့”

“အေး . . . စောစောကတည်းက အဲလို ငါပြောချင်လို့လို့ ပြောပါလား။ သူငယ်ချင်းတွေဘာတွေနဲ့ သွယ်ဝိုက်မနေနဲ့ဗေ”

“မင်းကငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတယ်လေ”

“တော်ကွာ . . . ပြောမှာသာပြော”

“နေဦး . . . ကွ”

ကြမ်းပေါ်မှာချထားသော အထုပ်ကြီးကို စာပွဲပေါ်တွင်တင်သည်။ အထုပ်မှာ ဝိုးရေကာဖျင်စကို ပတ္တသားနှင့် ချုပ်ထားသော အိတ်ကြီးတစ်လုံး ပင်ဖြစ်သည်။ ဘေးဘက်ရှိကြေးဝါဇစ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အတွင်းမှအထုပ် ခပ်ကြီးကြီးနှစ်ထုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ အိတ်ကြီးကိုဘေးသို့ပြန်ချ၍ အထဲက အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို စာပွဲပေါ်တွင်တင်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . မှန်စားပွဲကွ၊ ကွဲသွားမယ်”

“မကွဲပါဘူးကွာ၊ ကွဲရင်ငါလျော်မယ်”

ကျွန်တော်ဘာမှ မပြောဘဲနေလိုက်သည်။

“ဒီအထုပ်က...”

အနည်းငယ်ပိုကြီးသော အထုပ်ကိုကိုင်ပြ၏။

“ဒီအထုပ်က ဟိုအထုပ်ထက်ပိုကြီးတယ်”

“အဲဒါငါမြင်တယ်။ မင်းပြောဖို့မလိုဘူးထင်တယ်”

“အေး... ပြောဖို့လိုတာပဲပြောမယ်။ ဘာအထုပ်တွေလဲလို့ မင်း
မမေးတော့ဘူးလား”

“မမေးတော့ဘူး။ အစကတည်းက ငါမသိချင်ဘူးလို့ ပြောထား
တာပဲဥစ္စာ”

“မင်းမမေးတော့ ငါကပဲပြောရမှာပေါ့”

“ပြော”

“အဲဒါတွေဟာ သံသရာမှာတင်ခဲ့တဲ့အကြွေးတွေ”

“ဘာကွ”

“သံသရာမှာ ငါတင်ခဲ့တဲ့အကြွေးစာရင်းတွေ၊ ငါကပေးရမှာက
စာရင်းတစ်ထုပ်၊ ငါကရရမှာက စာရင်းတစ်ထုပ်”

“နေပါဦး ဒီကြွေးစာရင်းတွေကို ဘယ်စာရင်းစစ်ရုံးက ပြုစုပေး
လိုက်တာလဲ”

ကျွန်တော်စကားကို သူ့အလေးမထား။ သူပြောချင်ရာပဲ ဆက်
ပြောသည်။

“တကယ့်တော့... သံသရာမှာတင်ခဲ့တဲ့ကြွေးဟာ တစ်ဘဝနဲ့
ဆပ်လို့မကုန်ဘူး။ ဘဝအဆက်ဆက် ဆပ်နေရတာမျိုး”

“မင်းကပေးရမယ့်ကြွေးက ပိုများတယ်မဟုတ်လား”

“မင်းစိတ်ဝင်စားလာပြီမဟုတ်လား”

“စိတ်မဝင်စားပါဘူး... မကောင်းတတ်လို့ တစ်ခုတလေ
ဝင်မေးတာပါ”

“ငါကပေးဆပ်ရတာများတယ်။

များတယ်ဆိုတာလည်း နည်းနည်းပါ။ ငါကရမှာတွေကလည်း
များပါတယ်”

“အဲဒီထဲမှာ ငါ့ကိုမင်းပေးစရာရှိတာ မပါဘူးလား”

“နည်းနည်းပါကွာ၊ မင်းငါ့အပေါ်ကောင်းခဲ့တာတွေ ရှိပါတယ်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းငါ့ကိုပေးဆပ်ရမှာတွေလည်း ရှိတယ်နော်”

ကျွန်တော်မျက်နှာထားတည်၍မရတော့။ ရယ်လိုက်မိသည်။ သူပါရော ရယ်သည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ အစစ်အမှန်ရယ်သံများ ခွေးပျံ့ကြိုင်လှိုင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက်သူ့သောက်နေကျ ခမ်းတောက်မြစ်စိပ်ထားသည့် ကျော်နီဝါကားရက်လေဗယ် ပုလင်း လက်ကျန်ကိုထုတ်လိုက်သည်။ လက်ကျန်ရှိနေသော သုံးပုံနှစ်ပုံ သူ့အကုန် သောက်သွား၏။ ဘယ်သွားမယ်လည်းပြောမသွား။ ရုတ်တရက်ထထွက် သွားသည်။ သူ့အမူအကျင့်အတိုင်းထွက်သွားတာက ပြဿနာမဟုတ်။ ပြဿနာဟုတ်၍ ပြဿနာရှိနေတာက သူ့သံသရာကြွေးအထုပ်ကြီးဖြစ်၏။ ထိုအထုပ်ကြီးကို ကျွန်တော်ဆီမှာ ထားပစ်ခဲ့သည်။ ပြဿနာကောင်။

သိပ်ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။ ပြဿနာက တကယ်စလာ သည်။ သည်အထုပ်ကြီးဘယ်မှာ ရှိနေသလဲဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိကြ သလဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးဘဝလောက်ကတဲ့။ ခင်မောင်ဝင်းဟာ အိမ်ထောင်ပြည်မှာ ပုဏ္ဏားဆရာကြီးဘဝနဲ့ ဆိတ်ခိုးသတ်ပြီးစားတဲ့ မြစ်မှုအတွက် သံသရာကြွေး ဟာ နည်းနေသေးသတဲ့။ ဆိတ်သတ်ရုံတင်မကဘူး။ အရက်ပါသောက်တဲ့ အတွက် အမှုတပ်ခုံထပ်တိုးဖို့ ကျွန်တော့်ဆီကိုဖုန်းဆက်ပြောသည်။ ဟို သုံးဘဝတုန်းက ခင်မောင်ဝင်းသတ်စားခဲ့တဲ့ ဆိတ်မ၏ဦးလေးက ဖုန်းဆက်တာ ပါဟုလည်းပြော၏။ ကျွန်တော့်လိပ်စာကို ဘယ်လိုသိလဲ၊ ဖုန်းနံပါတ်ဘယ်ကရသလဲ။ သုံးဘဝကျော်က ဆိတ်မ၏ဦးလေးအခု ဘာဖြစ်နေသလဲ။ ဆိတ်မကလေး ဘာဖြစ်နေသလဲ... အဖြေမရှိသော မေးခွန်းများဖြစ်၏။ (ဝါ) ကျွန်တော်မသိ။ ထိုမေးခွန်းများ၏အဖြေကိုသာ မသိသည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မသိ။ ထို့သို့မသိရာမှာ နောက်ထပ်ပြဿနာက ခင်မောင်ဝင်း ရစရာရှိ

သော သံသရာအကြွေးသည် နည်းနည်းများနေသောကြောင့် လျော့ပါးပေး
 ပါရန် ခင်မောင်ဝင်းကို ပြောပေးပါဟု တောင်းပန်သဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော
 နှစ်ဘဝက ခင်မောင်ဝင်း၏ ချစ်သူရည်းစား အင်းဝခေတ်က နန်းတွင်းသူ
 ကလေးတို့။ ဘာအမှု၊ ကြေးကံပါပြီလဲ။ ထိုနန်းတွင်းသူ ခန်းကလေးသည်
 ကျွန်ုပ်မောင်ဝင်း၏အသည်းကို ခွဲခဲ့ဖူးသဖြစ်မည်။ ခင်မောင်ဝင်း သည်
 ယခုကတော့ အချစ်ကိုခွင့်ပတ်သက်၍ နည်းနည်း “အ”သည်။ ဟိုဘဝ
 မတွေ့ တုန်းကလည်း အတတ်ဖြစ်ဟုပဲ။ တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ထိုအင်းဝခေတ်
 နန်းတွင်းသူကလေးကို ကျွန်တော်ဟောကံပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်
 သူငယ်ချင်းကို ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ဘဝက အသည်းခွဲခဲ့ဖူးသဖြင့် ကျွန်တော်
 ကောင်းကောင်း ဟောကံပစ်လိုက်သည်။ ပြဿနာကသည်မျှနှင့်မပြီး။
 ညီလို့ပဲ... ခင်မောင်ဝင်း၏ ဘဝသံသရာ အပေးအယူအကြွေးစာရင်း
 ကို များနေလို့လျော့ချင်သူ၊ နည်းနေ၍ တိုးချင်သူတွေ ဖုန်းတစ်ခွက်ဆက်
 နေကြသောကြောင့် ကျွန်တော်ဒုက္ခရောက်လှပါပြီ။ ပြဿနာကောင်က
 အယ်ဒီမှာနေသည်မသိ။ ကျွန်တော်မှာသံသရာအကြွေး အတိုးအလျှော့
 ပြဿနာတွေကို မရှင်းတတ်ပဲ လုံးချာပတ်ချာလည်နေရတော့သည်။

တစ်နေ့ပြဿနာကောင် ခင်မောင်ဝင်းရောက်ချလာသည်။
 ဆံပင်ကို ပိပြားဆီသပ်စွာ ဖြိုးထားသည်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း အဝတ်စား
 သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ ပုဆိုးမှာခါးပုံစကလေးတောင် ထောင်လို့၊ ကြော့ကြော့
 နေ့မဟု။ ကျွန်တော်က ဆီးဟောက်လိုက်ဖို့ ပါးစပ်ဟောရသေးခင်...။

“ဟိတ်ကောင်... ပြဿနာတွေအားလုံးရှင်းသွားပြီ”

ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်။ နားရင်းပိတ်ရိုက်ပစ်ချင်စရာကောင်းလှ၏။

“ဘာကွ... ဘာပြဿနာတွေ ရှင်းတာလဲ၊ ဒီမှာဖြင့်...”

ကျွန်တော်ကစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဒီမှာသူ့အထုပ်ကြီးကြောင့်
 ခြုံနေသော ပြဿနာတွေကို တန်းစီပြီးပြောပြ၏။ ကျွန်တော့်စကား
 ဆုံးခင်... လက်က ပြ၍ ...

“အေးပါ. . . အေးပါ။ ငါသိပါပြီ။ အခု အဲဒီပြဿနာတွေ
အားလုံးရှင်းပြီ။ မင်းလည်းဦးနှောက်မချောက်ရတော့ဘူး။
ပြဿနာတွေအားလုံး ရှင်းပြီ။ မင်းစိတ်ရှုပ်ခဲ့ရတာတွေအတွက်
လည်း ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ အခု အားလုံး ရှင်းသွားပါပြီ”

“ဘာကွ. . . ဘယ်လို. . . မင်းတစ်သံသရာလုံး၊ ဘဝပေါင်းများစွာ
မဟုတ်တာတွေလုပ်၊ မမှန်တွေပြောလာတာ ဒီအတိုင်းပြီးသွား
မှာလား၊ ဒီအတိုင်း ချေလိုက်ရမှာလား၊ ချေလို့ရသလား၊
သံသရာကိုယုံရင်၊ သံသရာမှာတင်တဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်
ကြွေးတင်တာကိုယုံရမှာပဲ၊ ဆပ်ကိုဆပ်ရမှာပဲ”

“ခက်လိုက်တာကွာ။ မင်းရဲ့သမားရိုးကျ အတွေးအခေါ်နဲ့ဆိုရင်
တော့ သံသရာမှာ ခြွေးတင်ရင် ဆပ်ရမှာပဲ။ ဟုတ်တယ်။
ဆပ်ရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မဆပ်လို့လည်းရတယ်ကွ. . . သမားရိုးကျ
အတွေးအခေါ်နဲ့မတွေးနဲ့၊ အော်လ်တာနေးတစ်. . . တခြား
သောဘက်ကတွေးကြည့်. . . မဆပ်လို့လည်းရတယ်ကွ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်တယ်။ သံသရာမှာကြွေးတင်တာ မသိသလိုနေလိုက်။
မသိချင်၊ ယောင်ဆောင်နေလိုက်။ ကိုယ်မဟုတ်သလို၊ ဘာမှ
မလုပ်ခဲ့သလို နေလိုက် . . . သူဟာသူ ပြီးသွားလိမ့်မယ်”

“မင်း. . . ကွာ”

ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာစကားမရှိတော့။ ဘာပြောရမှန်း မသိ
တော့။ ဘဝသံသရာမှာ အကြွေးတွေတင်သည်။ အဲဒီအကြွေးတွေ မပေး
ဆပ်ဘဲ ကိုယ်မဟုတ်သလို၊ ကိုယ်ဘာမှမလုပ်ခဲ့သလို၊ နေလိုက်ရုံနှင့် သူ
ဟာသူပြီးသွားလိမ့်မည်တဲ့။ မဟုတ်သေးပါဘူး. . . မဟုတ်သေးပါဘူးဟု
စိတ်ထဲက ရေရွတ်မြည်တမ်းနေမိသည်။ ထိုသို့ နေရုံသာရှိပါသည်။ ထိုမှ
တစ်ပါး အခြားစကားပြောစရာ ကျွန်တော့်မှာမရှိပါ။ ကျွန်တော် မပြော
တတ်ပါ။ သံသရာကြွေးကို မပေးဘဲနေလိုက်လျှင် ကြာတော့ သူဟာသူ
ပြီးသွားလိမ့်မည်တဲ့။

ဇော်ဇော်အောင်

၂၈၊ ၈၊ ၀၄

ပေးလိုက်သည် ယူသွားတော့

"WINNER TAKE NOTHING" ERNEST HEMINGWAY
"THE WINNER TAKES ALL" ABBA

ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ထုထည်ကြီးတစ်ခုပျက်စီးသွားပြီ။ ပန်းခြံထဲမှာ အပိုင်းအစများကိုတွေ့ရ၏။ ဘယ်သွားကြမှာလဲ။ လမ်းမြွှာများ အကြိမ် ကြိမ်ထပ်၍ အချင်းချင်းဖြတ်နေကြသည်။ ဘာလုပ်မှာလဲ။ သည်လမ်းက သွားရင် ကမ္ဘာ့ဌာနီးကျောင်းကို ရောက်သလား။ ပယုကြည်ဘဲနှင့်တော့ ဘာမှလုပ်နဲ့ဟု ငယ်ဆရာ တစ်ဦးကမေးသည်။ အတိတ်ဆိုတာ ပြီးခဲ့ပြီ ပေါ့။ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ပေးပြီး ထမင်းကျွေးထားရုံနဲ့ ပြီးမှာလား။ အနုပညာဆိုတာရှိသလား။ စိတ်အာဟာရ ဆိုတာရှိသလား။ နေဝင်ချိန် အနောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်ကို ငေးမောခွင့် လိုချင်သေးသည်။ နေ့လယ်ခင်းနေပူပူသာခရီးက ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ် ချိုးကူသံကို နားထောင် ချင်သေးသည်။ မနက်စောစောပူစွေးနေသော မြစ်အတွင်းသို့ ရေဆင်း ကူးလိုက်ချင်သေးသည်။ ကောက်ညှင်းအရက်စစ်စစ်ကို သံပရာသီးလေး ညစ်ပြီး သောက်ချင်သေးသည်။ သို့သော် ထိုဆန္ဒအားလုံးကို ယူသွားကြပြီ။ လောကမှာ ဘယ်သူ့အကုန်ပေးနိုင်မလဲ။ နိုင်တဲ့လူအကုန်ယူသွားတာလား။ ရုံးတဲ့လူက အကုန် ပေးလိုက်ရတာလား။ နိုင်တဲ့လူကလည်း အကုန်ရ ဘယ်ထင်တယ်။ ရုံးတဲ့လူကလည်း အကုန်ပေးလိုက်ရတယ်ထင်တယ်။ ဘယ်ကတော့ နိုင်တဲ့လူက ဘာမှယူမသွားဘူးဆိုတာ ယုံနိုင်စရာ အချက် အလက်အတော်များပါတယ်။ အမှန်တော့ ကြားလူက အကုန်ပေးလိုက် ရတာထင်ပါရဲ့။ သမိုင်းဆရာတွေ သမိုင်းစာအုပ်ထဲမှာ စုံစုံလင်လင် ရေးထားပြီးပါပြီ။ ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေကြွေပြီး လေပွေ့စေ့သည်။ စာအုပ်ထဲက စာမျက်နှာများ တဖျတ်ဖျတ်တုန်ခါ၍ စာမျက်နှာတွေ လွှဲ မှားကုန်သည်။ ဖတ်ရတာ နည်းနည်းမှအဆင်မပြေ။ လမ်းမြွှာတစ်ခုကို သွန်၍ လမ်းသွယ်ထဲကထွက်လိုက်သောအခါ ရွှေရောင်တောက်ပသော

အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုကိုရောက်၏။ လူတွေလား၊ ပုရွက်ဆိတ်
တွေလား။ ဥဒဟိုသွားနေကြသည်။ အတွင်းမှ ဒီတသံများ ကြားနေ
ရသည်။ ဖန်ခွက်ပါးပါးကလေး ကျက်သွားသည်။ ပွဲတော်ကြီးကျင်းပ
နေလေရဲ့။ အခမ်းအနားပျဉ်းကစားသောအသံဖြင့် အစီအစဉ်ကို ဟိုသည်
ရေ့နောက် ခုန်ကျော်၍ ကြေညာနေသည်။ ပြည်ပံးကားလိပ်ကြီး ဖွင့်တင်
လိုက်သည်။ ဇာတ်ဆရာ ဆေးလိပ်သောက်နေသောကြောင့် မီးတဖွားဖွား
လွင့်နေသည်။ ရွှေချည်ထိုးပိုးပုဆိုးမှာ အဖာတစ်ရာတစ်ရပ်နှင့်။ သည်နားမှာ
ကဗျာနန်းရိပ်သာ ချီပါသလား။ ရုပ်နာမ်ပေတို့၏ သင်္ခါရကို ဆင်ခြင်
ပွားများပါ။ မင်္ဂလာရွှေဆိုင်က စတော်သုံးကြိမ်တိုက်ပြီးပြီ။ ရွှေကျုံးတော်
အတွင်းကရေခင်းသံနရည်း ခရာသာယာစွာကြားရသည်။ ဘာတီးလုံး
ဆက်တီးမှာလဲ။ ကြောညွန့်လား၊ ခြောက်သွယ်ညွန့်တီးလုံးလား။ စိတ်မပူနဲ့
ကျောင်းအတွာ ပန္နလေးမှာ တစ်နေ့နေ့ လူသန့်သွားပါလိမ့်မယ်။
ဘဏ်ထဲမှာ လက်ကျန် စိတ်ရင်းကောင်းကောင်း ဘယ်လောက်ရှိသေး
သလဲ။ ဪ... စိတ်ကောင်းများကို ဘဏ်မှာအပ်ထားတာလား။
မေးခွန်းတိုင်းမှာအဖြေပရိတ် ဝီလောကထဲမှာ ဘာတွေ နောက်ထပ်
မေးချင်ပြန်ပြီလဲ။ ခုတ်ခမ်းထူလူ စုစုဖူးဖူးလေးပေါ်က တပြုံးတစ်ချက်
လက်လိုက်တာကို တချာအပုဒ်လေးဆယ်ပေးပြီး ဝယ်လိုက်ရသည်။ ကဗျာ
အပုဒ်လေးဆယ် သူယူသွားတာကို ကြည်ဖြူပါတယ်။ သိပ်ချစ်တဲ့သူကို
ပေးလိုက်ရတာ မကြည်ဖြူဘဲ၊ မကြည်နူးဘဲနေပါ့မလား စဉ်းစားကြည့်
ပါလေ။ မချစ်တဲ့သူတွေက ဒီလိုပဲ ယူယူသွားကြတာများပါပြီ။ ဝတ္ထုတို
တွေကိုလည်းယူသွားကြတယ်။ စကားလုံး တွေကိုလည်းယူသွားတယ်။
စာမျက်နှာတွေလည်း ယူသွားတယ်။ မာတိကာတွေကိုလည်း ယူသွား
တယ်။ အဲဒီတွေ ကားလုံးအစိုးအခအဖြစ်ပေးပြီး သူ့ဆီက ညနေခင်း
ကိုယ်သင်းနဲ့ကလေးရလိုက်တယ်။ ရသွားသူကသူလား။ ကျွန်တော်လား။
သူ့ဆီက ညနေခင်း ကိုယ်သင်းရနဲ့လေးဟာ တကယ်တမ်းတော့
တစ်ဘဝတန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်ရလိုက်တယ်
ထင်တာပဲ။ အက်ဘာ (ABBA) က“နိုင်းတဲ့လူ အကုန်ယူသွားသည်”လို့
သီချင်းထဲကပြောတယ်။ ဟဲမင်းဝေး (HEMINGWAY) ကတော့ “နိုင်းတဲ့လူ

သားမှ မယူသွားသေး"လို့ ဝတ္ထုထဲကပြောတယ်။ အဲဒီ အနုပညာထဲက သားတွေကို အဟုတ်ဆင်နေတာလား။ အနုပညာဆိုတာ အတုပဆိုတာ ဆင်မကျလေသမျှ အဲဒီအနုပညာထဲကဟာတွေ ယုံနေကြဦးမှာပဲလေ။ ကျွန်တော်ရလိုက်တာ ကျွန်တော့်နိုင်ငံတာလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်နေတယ်။ အက်တာမပါကြေး၊ ပါမင်းလေးမပါကြေး၊ ကျွန်တော် ရလိုက်တာ၊ ကျွန်တော်နိုင်တာ။ အဲဒါလက်တွေ့ကိစ္စ ပမာနပါပဲလို့ ဒဿနဝေဒ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ပြောတယ်။ ဟုတ်လောက်ရဲ့။ ဟုတ်လောက်ရဲ့။ သတ္တစကားဆိုသည်မှာ စိန်-ရောင်လက်သော သံပြင်ကို ဖြတ်စီးဆင်းလာသည့် စမ်းချေကြည်ဖြစ်၏။ အလင်္ကာတွေ နည်းနည်းလျှော့လိုက်ပါ။ နေရောင်ကားဆိုတာ သေးပြဲကြည်လင်သည်။ နေပါဦး။ သစ္စာဆိုတာ ပီလောကဂရုရဲ့လား။ ခိုင်ခိုင်မာမာသတ္တဝါကြီးတွေလို မျိုးတုံးသွားပြီဟု ဆိုချင်ကပြောသည်။ ဟုတ်မဟုတ်စဉ်းစားဖို့ ဉာဏ်ကမေး။ သစ္စာ၊ သစ္စာ ဆင်ရယ်၊ မင့်ကိုချစ်ချင်လေသမျှ လောကရဲ့ပရိယာယ် မာယာအသွယ် သွယ်၊ ဆန်းကြယ်စွာ ပွလုသည့်စားလို့၊ ဇရာတားဝါးမျိုးခဲပြဲကွယ်... (ဝိတင်္ဂေသန်ကိုစောညှိန်း) သစ္စာ တရားအတွက် အားလုံးကိုပေးဆပ်ရန် အဆင်သင့်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သည် လိုနှင့် တရွေ့ရွေ့ နေတွေကုန်။ ဘယ်သောအခါမှ ဘာမှမရခဲ့။ သို့သော်လည်း (သို့သော်လည်းတွေ မှားလွန်းမနေဘူးလား) သို့သော်လည်း အားလုံးကိုပေးလိုက်ရသည် ထင်နေပြန်သည်။ ယူသွားတာများပါပြီ။ ဝတ္ထုတိုတွေ၊ စကားလုံးတွေ၊ စာပျက်နာတွေ၊ အတိအကျတွေ၊ ကဗျာတွေ၊ တလင်္ကာတွေ၊ အဓိပ္ပာယ်တွေ၊ အားလုံး ပေးလိုက်ရသည် ထင်နေပြန်သည်။ အခုပဲရလိုက်သည် နိုင်လိုက်သည်ဟုထင်သည်။ အခုပဲပေးလိုက်ရသည်။ အားလုံးဆုံးရှုံးသည်ဟု ထင်ပြန်ပြီ။ ဘယ်လိုလဲ။ အတင်အမြင်တွေ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲလှချေလား။ နိုင်တဲ့လူကလည်း အကုန်လုံး သူသွားသည်ထင်၏။ ရွံ့တဲ့လူကလည်း အကုန်ပေးလိုက်ရ၍ သူရွံ့သည်ထင်၏။ 'အနိုင်အရှုံး သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက်ဆိုတာ တွက်ဖို့လွယ်သောကိစ္စဖြစ်၏။ ဘုန်းအနိုင်ကို ကြိုတင် ခြိမ်းစားထားတာလား။ မဟုတ်သေးပါ။ အကျိုးသက်ရောက်မှုအဖြစ်ပြီးမှ ခြိမ်းစားထားတာလား။ ဝါလည်း မဟုတ်သေးပါ။ အရှုံးအနိုင်ကို စဉ်းကို

မစဉ်းစားနှင့်။ ပေးလိုက်တာ၊ ရတာတွေ စဉ်းကိုမစဉ်းစားနှင့်။ ဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူးဟုထင်သည်။ ဒါလောက် ရင့်ကျက်နေလျှင် ဒီဝတ္ထုတိုကို ရေးနေလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဒါဖြင့် ဘာလုပ်နေမှာလဲ။ ဘာမှမလုပ်သော အလုပ်ကို လုပ်၍နေပါမည်။ ထိုအခါ အပေးအယူ အနိုင်အရှုံး ဘာမှရှိ လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ထိုအခါ အပေးအယူ အနိုင်အရှုံးတို့ကို လွန်မြောက် လိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း (သို့သော်လည်းတွေ များလွန်းမနေဘူးလား) သို့သော်လည်း ဘာမှမလုပ်သောအလုပ်ကို လုပ်နိုင်ဖို့ အတော်ရင်းနှီး မြှုပ်နှံရလိမ့်မည်ထင်သည်။ အရင်းအနှီးမမျှားလွန်းဘူးလား။ မသိသေး ပါ။ အခုတော့ အရင်ပေးထားရလိမ့်မည်ထင်သည်။ ဘာတွေပေးရမှာလဲ။ နေဝင်ချိန်အနောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်ကို လေးမောခွင့်၊ နေလယ်ခင်း နေပူယာခရီးက ယင်းရိပြီးငွေဖွယ် ချိုးကူသံကို နားထောင်ခွင့်၊ မနက် စောစော ပူနွေးသောမြစ်တွင်းသို့ ရေဆင်းကူးခွင့်၊ ကောက်ညင်း အရက် စစ်စစ်ကလေးကို သံပရာသီးကလေး ညှစ်ပြီးသောက်ခွင့်၊ အဲဒါတွေ အားလုံး စွန့်လွှတ်ရမည်။ စွန့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ ပေးရတာပါပဲ။ သို့သော် လည်း... (သို့သော်လည်းတွေ များလွန်းသည်) သို့သော်လည်း ထိုသို့ စွန့်လွှတ်ရသည့်အတွက် နတ်လူသာဓုမခေါ်ကြပါ။ သို့သော်လည်း၊ သို့သော်လည်း သူတို့အကုန်ယူသွားကြပြီ။ သူတို့ အကုန်ရသွားကြပြီ။ ကျွန်တော် အကုန်ပေးလိုက်ရပြီ။ ကျွန်တော် အကုန်လက်လွှတ်ခဲ့ရပြီ။ အနိုင်အရှုံးကို ဘာကြောင့်စဉ်းစားရပြန်တာလဲ။ အနိုင်အရှုံးဆိုတာ မရှိဘူး လို့ သဘောထားပါ။ ဘယ်သူမှမနိုင်ဘူး၊ ဘယ်သူမှ မရှုံးဘူးလေ။ သို့သော် လည်း၊ သို့သော်လည်း၊ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် အားလုံး ပေးလိုက်ရပြီ။ သူတို့အကုန်ယူသွားကြပြီ။ သူတို့အကုန်ရသွားကြပြီ။ သစ္စာတရား ဆိုသည် မှာ... တော်လောက်ပါပြီ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤဝတ္ထုတိုကလေး ပြီးဆုံးသွားသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဇော်ဇော်အောင်

ညောင်ညိုပင်ခန်းမှာ ပြန်ဆုံသည်

သူငယ်ချင်းတွေ အစုံပါသည်။ ဆေးကုတတ်သူ၊ အဆောက်အအုံ ဆောက်တတ်သူ၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်တတ်သူ၊ စန္ဒရားတီးတတ်သူ၊ ပန်းချီဆွဲတတ်သူ၊ ဝတ္ထုရေးတတ်သူ၊ စက်ပြင်တတ်သူ၊ စိုက်တတ်ပျိုးတတ်သူ၊ မုန့်လုပ်တတ်သူ၊ အတော်စုံသည်။ အောင်ကြီးမြင့်က နှုတ်ခမ်းမွေးတောင် ဖြူစပြုနေပြီ။ အောင်ခင်ကြီးလည်း မျက်မှန်ကြီးပိုထူလာသည်။ ငှက်ကျားကမနေဖြူမှ ရလာသော ကောက်ညှင်းစစ်စစ်ကလေးတစ်ပုလင်းကို ယုယုယယ လုပ်နေ၏။ စိန်မြင့်က သူတုတ်ကောက်ထိပ်မှ ရော်ဘာအစွပ်ကို နေသားကျ အောင်ပြင်နေ၏။ ခင်မောင်ရင်သည် လက်မှာပေကျနေသောဆေးများကို ဆံပင်နှင့်ပွတ်သုတ်လိုက်သောကြောင့် သူခေါင်းသည် အပြာရောင်ဖြစ်နေသည်။ သိန်းမောင်က လေချွန်နေသည်။ ပေါ်ဦးသည် မျက်စိကိုမှေး၍ ကားလမ်းမပေါ်က အလင်းရောင်တွေကို ကြည့်နေသည်။ အုပ်ကြီးက ပတ္တလားတီးနေ၏။ ဟန်ဝင်းအောင်က အကျယ်ကြီးအော်ရယ်သည်။ မြင့်ထွန်းသိန်းက အကျယ်ကြီးအော်၍ သီချင်းဆိုနေသည်။ တိုကြီးက ဘားပွဲကိုလက်ဖြင့်ပုတ်၍ စည်းဝါးလိုက်နေသည်။ သိန်းသန်းထွန်းက အိပ်ငိုက်နေ၏။ သွားကြမည်။ တစ်ယောက်တစ်လမ်း 'ရှေ့နောက်ဝဲယာသွားချင်ရာကို ခြေဦးတည်သလို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တချို့က ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း ဝိုက်တထောင်ဘက်ကို သွားကြ၏။ တချို့က ရွှေဘုံသာလမ်းမှ အထက်ကိုတက်သည်။ တချို့က ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း မော်တင်ဘက်သို့ဆက်၏။ တချို့က ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းအတိုင်းတက်၏။ တချို့က အနော်ရထာလမ်းမှချီးကွေ့သည်။ တချို့က ဝိုက်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းအထိသွား၍ ရေကျော်ဘက် ဆက်သွားသည်။ တစ်ယောက်တစ်လမ်း ခံပါပဲ။ တချို့က ဖြည်းဖြည်းသွား၏။ တချို့က ခပ်သုတ်သုတ်၊ တချို့က မပြေးရုံတမယ်၊ တချို့က သွားလိုက်နားလိုက်။ ခြေဆယ်လှမ်းလောက်

လှမ်းပြီး ပလက်တောင်းဘေးက သစ်ပင်အောက်မှာ တစ်ခါနား၏။
 ကချီက ဆီးတွင်သည်။ ကချီက ဆီးမတွင်။ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာ
 သွားပြီလဲ။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေမှာ လက်ပတ်နာရီတွေရှိ၏။
 အမျိုးအစားစုံသည်။ အိုပီဂါ၊ အိုဂျီလေး၊ မေဘာလူတာ၊ တစ်ဆော့၊
 တင်တိန်၊ ရာဒီ၊ ဟိုက်ဘယ်၊ နာရီအမျိုးစုံသည်။ သို့သော်လည်း လိုနာရီ
 အားလုံးရပ်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် အချိန်မသိရ။ နာရီတန်ဖိုးဆိုသည်မှာ
 အခြေခံအကျဆုံးအဖြစ် အချိန်သိဖို့ဖြစ်သည်။ နာရီတွေရပ်နေမှတော့
 အချိန်မသိရ။ အချိန်မသိရတော့ တန်ဖိုးဘယ်မှာရှိမည်လဲ။ အချိန်
 ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်မသိ။ လမ်းတစ်လမ်းစီးဘေး ပြောင်ပင်ကြီး
 တစ်ပင်အောက်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးပြန်ဆုံကြသည်။ လမ်းတွေ
 အားလုံးသည်မှာ လာဆုံသလားမသိပါ။ သည်နေရာသည် အာနေရာ
 ဖြစ်သလဲ။ ဘယ်မှာလဲမသိပါ။ အားလုံးသည်မှာ ပြန်ဆုံကြသည်။
 ငှက်ကျားက သူ့မေဖြူ ကောက်ညှင်းအရက်ပုလင်းကို ပုလင်းဖုံးထဲမှာ
 လူစေ့တက်စေ့လိုက်ဝေနေသည်။ အောင်မင်ကြီးက အာမစွတ်ဟုပြော၏။
 ငှက်ကျားက လက်ကျန်နည်းနေသည်ဟုပြော၏။ ပြောင်ပင်ကြီးအရိပ်က
 ကောင်းပါသိသန့်။ အားလုံး လျော့ဖြေလဲလျောင်း၍ နားနေကြ၏။
 အချိန်မည်မျှကြာသွားပြီ မသိရ။ (မှတ်ချက်။ နာရီတွေအားလုံး ရပ်နေ
 ၍ အချိန်မသိရဟု အထက်တွင် ရေးသားခဲ့ပြီထင်ပါသည်) မေးသလို
 ငိုက်သလိုနှင့် အိပ်ပျော်သွားသည် ထင်ရ၏။ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ပွတ်ကြည့်
 လိုက်တော့ ဘယ်သူမှမရှိတော့။ အားလုံးထွက်သွားကြပြီ။ ဘယ်သူမှ
 မရှိတော့ ကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ်လျှောက်ရုံပဲပေါ့။ ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။
 လမ်းဘေး တစ်နေရာမှာ စားအကျယ်ကြီးပြောနေသူကို တွေ့လိုက်ရ၏။
 အုပ်ကြီးအသံနှင့် ဘူသည်။ အသံတူပေမဲ့ လူကမတူ။ တစ်နေရာမှာ
 မျက်လှည့်မြို့တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်
 တစ်ယောက်က မျက်လှည့်ပြနေသည်။ မျက်လှည့်ကြည့်နေသူများမှာ
 (စိတ်အထင်) အသက်ခြောက်ဆယ် ခန့်ဆယ်လောက်ရှိမည် အဘိုးကြီး၊
 အဘွားကြီးတွေချည်းပဲ ဖြစ်သည်။ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ငေးငေးမောမော
 မေ့မေ့လျော့လျော့နှင့် ဆီးဆက်ခဲ့သည်။ တစ်နေရာတွင် နာရေးကိစ္စ

တစ်ခုတွေ့ရ၏။ အသုဘကြွေပိကသေချာပြင်ဆင်၍ လူတွေစုဝေးပြီး အငြိမ့်ပွဲ ကြည့်နေကြ၏။ နာရေးကိစ္စမှာ အငြိမ့်ပွဲတည်သွင်းထားသည်ကို သည်တစ်ခါပထမဆုံးအငြိမ့်တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ဆက်ခဲ့၏။ တစ်နေရာ ညောင်မောင်းတောစင်မှာ မညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်တွေ့သည်။ သည် ညောင်ပင်ကြီးကို အရင်ကမြင်ဖူးသည်ထင်၏။ အသေအချာကြည့်သော အခါ ခရီးအစကုန်းကတွေ့ခဲ့သော ညောင်ပင်ကြီးဖြစ်နေ၏။ ညောင်ပင် ကြီး၏ အရိပ်အောက်မှာ တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီ ခွဲသွားခဲ့ကြသော သင်္ဃာတင်တွေကို ပြန်တွေ့၏။ ခင်မောင်ရင်က တစ်ခုခုကို ရှာနေသည်။ ကုပ်ကြီးက သီချင်းဆိုနေသည်။ မြင့်ထွန်းသိန်းက ဆေးပေါလိပ်တစ်လိပ် ရှာနေသည်။ အောင်ကြီးမြင့်က မီးခြစ်တစ်လုံးကိုပြန်နေသည်။ ငှက်ကျား လှမြင့်က ထုံးစံအတိုင်း နေဖြူကောက်ညှင်းစစ်စစ်ကလေးကို ပုလင်း တစ်ဖုံးစီ လိုက်ဝေနေသည်။ ဒို့ညောင်ညိုရိပ်မှာပြန်ဆုံပြီး စကားတွေ ပြောကြ၊ ဆူညံကြ၊ ရယ်ကြ၊ ကေကြ၊ ထို့နောက် ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ တစ်ယောက် တစ်လမ်းစီပါပဲ။ သည်လိုနှင့် အချိန်တော်တော် ကြာသွား သည်ထင်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ လက်ပတ်နာရီများ ပျက်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ တစ်နေရာမှာ ကွင်းပြင် မှာ မညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်တွေ့ရ၏။ အနီးရောက်၍ သေချာကြည့်မှ ယခင်တွေ့ခဲ့ရသော မညောင်ပင်ကြီးဖြစ်နေကြောင်း အသေအချာသိရ သည်။ မြစ်ပျဉ်းတွေ ကွဲလျောင်းကျနေသော ညောင်မုတ်ဆိတ်တွေ၊ ပင်မမှ မြေထွက်သွားသော ကိုင်းပေါက်လေးခု၊ ထိုနောက် ဖြာထွက်သွားသော ကကိုင်းအခက်များ၊ သည်ညောင်ပင်ကြီးမှ သည်ညောင်ပင်ကြီးပါပဲ။ ခွဲသွားရာခရီး၊ ကျွန်တော်တို့ ဂုဏ်သိမ်းအားလုံးသည် ညောင်ပင်ကြီးမှာ ပြန်ရောက်ပြီး ပြန်ဆုံနေကြပြန်ပါပြီ။ ဟန်ဝင်းအောင်က သွားကြားထိုး ဆဲသည်။ စိန်မြင့်က ငှက်သည်းညှပ်နေသည်။ ပေါ်ဦးက ရောက်တုန်း မှောက်ခိုက် ကုသိုလ်ယူသည်။ သို့၍ ညောင်ပင်ရင်းမှာ တံဖျက်စည်း လှည်းနေသည်။ သိန်းသန်းထွန်းက အိပ်ငိုက်လျက်၊ ငှက်ကျားလှမြင့် ကတော့ အယ်တော့မှ ကျန်မန်းနိုင်သည့် သိပ္ပံပေါက်ပုလင်းထဲမှ နေဖြူ အရက်တို့ ပုလင်းပုံးတစ်ဖုံးစီ လိုက်ဝေနေသည်။ အောင်ကြီးမြင့်က

CARPENTERS ခါ် TOP OF THE WORLD သီချင်းကိုဆိုသည်နေသည်။ သည်လိုနှင့် စကားပြောကြ၊ ငြင်းခုံကြနှင့်ဆူဆူသည်။ ခဏကြာတော့ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ နှုတ်မဆက်ကြဘဲ၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်သွားကြ ပြန်သည်။ အချိန်မည်မျှကြာသွားသည်ကိုမသိ။ ဟိုရှေ့တစ်ခေါ်လောက် မှာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်တွေ့ပြန်သည်။ ယခင်တွေ့ဖူးခဲ့သော ညောင်ပင် ကြီးဟုထင်သည်။ မြစ်ပျဉ်းတွေ၊ တွဲလျောင်းကျနေသော ညောင်မုတ်ဆိတ် တွေ၊ ပင်မမှမြာထွက်နေသော ကိုင်းမကြီးလေးခု၊ ထိုနောက်ဖြာထွက်နေ သော အကိုင်းအခက်များ၊ သည်ညောင်ပင်ကြီးမှသည် ညောင်ပင်ကြီးပါပဲ။ လွဲမှားစရာမရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးသည် ညောင်ပင် ကြီးကိုပြန်ရောက်ကြပြန်သည်။ ပြန်ဆုံကြပြန်သည်။ ညောင်ပင်ဘယ်နှပင် ရှိနေလဲလို့ စဉ်းစားသေးသည်။ သို့သော် သေချာသည်မှာ ဤညောင်ပင်ကြီး သည် တစ်ပင်တည်းဖြစ်၏။ အရင်တွေ့ဖူးခဲ့သော ညောင်ပင်ကြီးကို ထပ်ကာထပ်ကာပြန်တွေ့နေခြင်းဖြစ်၏။ ညောင်ညိုရိပ်မှာ . . . အေးရိပ်သာ ဟဲ့ ပညောင်ညို၊ ဥဩတွန်သံချို့ . . . ။ အေးမြသာယာလိုက်တာ၊ ခဏကြာ တော့ အားလုံးခဏ်ဆက်ကြပြန်သည်။ တစ်ယောက်တစ်လမ်း၊ ကိုယ်လမ်း ကိုယ် သွားနေကြ၏။ (မှတ်ချက်။ ဤဝတ္ထုကို ဆက်ရေး၍ အကြောင်း မထူးဘဲ၊ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြရာ၊ ညောင်ပင် ကြီးတစ်ပင်မှာပဲ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြန်ဆုံနေကြသည်။ အကြောင်းလဲ မသိ။ အကြောင်းကို မစဉ်းစားနှင့်။ သည်လိုသာ ညောင်ပင်ကြီးမှာဆုံလိုက်၊ ဆက်သွားလိုက်၊ ပြန်ဆုံလိုက်နှင့်၊ သည်အကြောင်းတွေ ထပ်ကာတလဲလဲ ရေးနေလျှင် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ၁/ခဏ်ဆက်သွား သည်။ ၂/ညောင်ပင်ကြီးကို ပြန်ရောက်သည်။ ၃/ခဏ်ဆက်သွားသည်။ ၄/ညောင်ပင်ကြီးကို ပြန်ရောက်သည် . . . ။ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြန်ရောက် သည်ဟူ၍သာရေး၍ ဤဝတ္ထုကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါတော့မည်။)

ဇော်ဇော်အောင်

၆၊ ၉၊ ၀၄

ဘုံထွတ်နင်းတောင်နေသို့လော

ဝါးပင်

ဘုံထွတ်လက်ယာခုနစ်ဆင့်မှာသူ့ကိုထား။ သွယ်လျှပ်လျားစွာအသား
ရွှေရောင်ဝါ၏။ ပိုးနှင်းများဖွဲ့ဖွဲ့ညှင်းညှင်းကျသည်။ ကောင်းကင်မှာ သရဝေ။
ပိုးရိပ်တိမ်တောင် မည်းမှောင်ခြင်းများက တစ်ခဏ။ ဘာကိုယုံကြည်
သလဲ။ ရေချမ်းစင်ကို ခွင်း၍ရေဖြည့်ပါ။ ကိုယ်လုပ်နိုင်တာလုပ်ကြရင်
ပေးကောင်းပေးဘူးလား။ ရေကန်အစပ်မှာ ကြာတွေပွင့်နေ၏။ အဖြူ အနီ၊
အပြာ ကြာငါးမျိုးမပြည့်လျှင်လည်း အရေးမကြီးပါ။ ရေကန်ထဲမှာ ကြာရှိ
သော အရေးကြီးပါသည်။ ဥယျာဉ်ထဲက ရွှေချောင်းတွေကို အဝတ်ဖြင့်ဖုံး
ထားပါ။ ဝိစင်္ကပူလင်းပြာပြာထဲမှာ အမှန်တရားသုံးပက်လောက် ကျန်သေး
တယ်။ ဘယ်သူ့အမှန်တရားလဲ။ မိန့်ပန်းပြာတွေ တစ်ပင်လုံးဝေနေအောင်
ပွင့်နေသည်။ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ပွင့်ဖတ်ပြာလေးတွေ လေညှင်းထဲမှာဂီတသံ
တွေပါလာ၏။ ကျက်သုရေရှိသော မိန်းမရဲ့အပြုံးကို သောက်သုံးရန်ဝေင
၏။ ကျောက်သား ကမ်းပါးယံမှာ တစ်ပင်ထီးတည်းပေါက်နေသော ဝါးပင်
သည် သေးသွယ်နွဲ့ ပျောင်းသော်လည်း မညှိသည့်မှန်တိုင်းကိုပဆို အနီတု
နိုင်သည်။ ဝါးပင်စိမ်းစွက် ခက်လက်ဝေဖြာ သံမဏီလိုမာသည်။ မာကျော
သော ဂုဏ်မြဲရကောင် သံမဏီနှင်းဆီပန်းတစ်ခြင်း ပို့ပေးလိုက်ကြ။

၇၆

ဤတံခါးကို ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားသည်မှာ တစ်ဘဝရှိပြီ။ ဖွင့်ချင်သော စိတ်
 ရှိလိုလာလေသိ။ သို့မဟုတ် ဖွင့်ရမည်ဟုခွဲဆင်ထားသော အသိကြောင့်လား။
 သို့မဟုတ် တစ်ယောက်ကဖွင့်သင့်သည်ဟု အကြံပေးလို့လား။ သို့မဟုတ်
 ဖွင့်ဟုအမိန့်ပေးလိုလား။ သို့မဟုတ် တောင်းပန်လိုလား။ သုမသိ။ ဘဝမှာ
 ရောက်လာသည်မှာ ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားလာတာ ယခုတိုင်။ ဖွင့်ဖို့ဘယ်လောက်
 ကြိုးစားကြိုးစား ဖွင့်ရမှာတံခါးဟူ၍ မည်မည်ရများမရှိတော့။ နံရံတစ်ခုလုံး
 ကိုယ် တံခါးအဖြစ်ဖွင့်ချမည်တင်၏။ သူကြိုးစားနေသေး။ အစတုန်းက
 ပြန်စဉ်းစားလျှင် သည်ကိုယ်မောက်မက်က နေရာတစ်နေရာရှိလိမ့်ဦးမည်
 မောင်၏။ တောအုပ်တစ်ခုလား။ လွင်ပြင်တစ်ခုလား။ ရွာတစ်ရွာလား။
 သဲကန္တာရလား။ မြို့တစ်မြို့လား။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တစ်ခုလားသုမသိ။
 သည်အထဲကို ဖြူးမနပ်မျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာတာလား။ သည်အထဲကို
 သူကိုယ်တိုင် လာချင်လိုလာခဲ့တာလား။ မလာချင်ဘဲနဲ့ လာရတာလား။
 ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ သုမသိ။ သည်အထဲမှာ သောကီရေဖိုးတစ်လုံး
 ရှိသည်။ လက်ကျန်နေသည်နေပြီ။ အလင်းရောင်လည်းကောင်းစွာမရ။
 ပူနံဝါးဝါး မကြည်လင် ခေါင်းဘုံးစွပ်တွေကို တတ္တိပါအနံ့များဖြင့်
 ချုပ်ထားသည်။ ခုတင်ပြေရင်းမှာ လိပ်စာတပ်ထားသော ပစ်စာနှစ်စောင်
 ရှိသည်။ ဖန်ခွက်လဲမှာ ရေခဲတုံးနှစ်တုံးနှင့် အနက်ရောင် လာပန်းပွင့်
 ပေါ်လော့မျောနေသည်။ နေ့လား။ ညလား။ မကွဲပြား။ မောင်မိတ်
 ပန်းချီကူးထဲက လေပန်းလေးသယ်သေသွားပြီ။ သွားရတော့မှာလား။
 ဘယ်ကလာတာလဲမသိလို့ စဉ်းစားနေတာဖြစ်မှမမြဲသေးမင် သွားရတော့
 မည်။

ပေလ်အမှောင်ခန်း

သူ့ဘယ်ကလာသလဲ အကြိတ်အနယ် စဉ်းစားနေတုန်း
 ကြေးစည်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ဘယ်ကလာခဲ့သလဲ သိပ္ပံမသိမင်
 တစ်ယောက်တော့သွားပြီ။ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကိုသွားလဲ။ မသိ။ အခု
 မခင်လေးနှင့်အတူရှိနေသည်။ မခင်လေး ဘယ်ကလာသလဲ။ ဘယ်သွား

မှာလဲ။ ဒါတွေအရေးကြီး။ အခုမခင်လေးနှင့်အကူရှိနေခြင်းက အရေးကြီးသည်။ ဆံနွယ်စများကို နမ်းလိုက်၏။ အုန်းဆိန့်နှင့် စကားစိမ်းနဲ့များ ဆွတ်ဖို့သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ မသွားမီ ကြင်နာကြပါ။ အမည်းဆုံး ဝိမ်တိုက်ကို ငွေနားကွပ်ထားကြောင်း မြင်ရပါသော်လည်း မပြောပေလောက်။ ငွေနားပျင်က သေးသေးကလေး။ တယောတစ်လက် ဆွေးဆွေး ခြေ့မြေ့ထိုးနေသံကြားရသည်။ အမှောင်ဆုံးထဲမှာ စံပယ်ဖူးတွေမြင်လား။ တယောသံကို စံပယ်ရနံ့က ရစ်နွယ်သွား၏။ အပြင်ဘက်မှာ နေရာတော်တော်များများရှိနေဟန်တူသည်။ ကျယ်ပြန့်သောမြက်ခင်းလွင်ပြင်၏ အစပ်တွင် စိမ်းလန်းသော တောအုပ်တစ်ခုရှိနေလျှင်ကောင်းလိမ့်မည်။ အကယ်ရှိမရှိ အာမခံချက်မပေးနိုင်။ ရှိစေချင်တာ လူ့သဘာဝတစ်ခုဟု ပြောသံကြားဖူးသည်။ တောအုပ်ထဲမှာ ဂန္ဓမာပန်းဝါဝါတွေရှိနိုင်သလား။ မြက်ခင်းလဲလဲ၊ မြေညီညီ... မှာ၊ ကံကော်ဝတ်မှုန်တွေ စီနေသလား။ စံပယ်နံ့သင်းဖို့သော အမှောင်တိုက်၏ဟိုဘက်ကို သွားကြမည်။

အခုတော့

အခုတော့ အခန်းထဲမှာ မလတ်ဆတ်မှုများရှိနေတယ်။ မလတ်ဆတ်သော ဦးနှောက်များ၊ ညှိမည်းသော လက်ချောင်းများ၊ ရက်လွန်နေသော အတွေးအခေါ်များ၊ အောက်သိုးသိုးအနံ့က ယဉ်ပါးလို့နေပါပေါ့။ ကံခါးဖွင့်ပါ။ လေညင်းပေးပါ။ အပြင်ဘက်မှာဘာရှိသလဲ သိချင်နေပြန်သည်။ မသိချင်နဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ဘာပဲရှိရှိ၊ အခုသူအခန်းထဲမှာ ရှိနေသည်။ မွန်ဝါးသော မကြည်လင်မှုများ ဓာတ်ပုံဟောင်း တချို့နှင့် ဝါကျင်ဆွေးမြည်သော စာရွက်ဟောင်းများ၊ သောက်ရေအိုးတစ်လုံးနှင့် ဖော်ဂျီ၏ ဝေါလမ်း၊ ကေ၏ရဲတိုက်၊ ရင့်ကျက်အေးချမ်းသော မိန်းမ၏ကြင်နာမှု ရင်ငွေ့လည်း ရှိနေသည်။ ထိုအရာအားလုံးကို အမှောင်ဖြင့် ဖုံးထား၏။ အလင်းရောင်၏အရိပ်ကိုမျှ ရှာမရ။ တံခါးမရှိခြင်းနှင့် မဖွင့်ချခြင်းကို အယ်တော့သိရမည်လဲ။ အခုတော့ အစကတည်းက နောက်ကျနေပြီ။

တော်ရုံသာပြော

ဘာလဲ။ ဘာလဲ။ အလန့်တကြားအနုပညာလား။ အနုပညာဆိုတာလား။ တကယ်တော့ ဘာမှသိပ်မဟုတ်ပါဘူး။ လိင်စိတ်၊ ကိုယ့်ဘောလုံးအသင်း ကိုယ်နိုင်စေချင်တဲ့စိတ်၊ ထမင်းဆာခြင်း၊ အိပ်ငိုက်ခြင်း၊ ငွေတစ်ထောင်တန်ဆယ်ရွက်ကောက်ရခြင်း၊ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သွားခြင်း၊ အရက်ကောင်းကောင်း သောက်ရမည့်နည်းပုံဖိတ်စာရခြင်း၊ ချစ်သူတစ်ယောက်ကောင်းစားသွားခြင်း၊ မုန်းသူတစ်ယောက်ပျက်စီးသွားခြင်း၊ အစရှိသော ကိစ္စများကိုသို့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကလေးများ၊ ဘဝမှာ အရေးပါသည်ဟု ထင်ထားသော အသေးအဖွဲ့ကလေးတွေလိုပါပဲ။ သိပ်အရေးကြီးသည်ဟု မထင်ပါ။ ငါအနုပညာတစ်ခု ဖန်တီးလိုက်ပြီ။ ငါဖန်တီးသော အနုပညာတစ်ခုကို လောကကို ပေးအပ်လိုက်ပြီလို့ထင်တတ်ကြ၏။ အပြစ်မတင်ပါ။ သမိုင်းမှာ လိုအပ်တာတွေထက်ပိုပြီး ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ပီတာဆို ပန်းချီမဆွဲခဲ့လည်း ဘာမှသိပ်ထူးထူးခြားခြားဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျိမ်းစဂျွန်ကစတို ကပ်ဖကာတို့၊ ကမ္ဘာတို့ ဝတ္ထုမရေးခဲ့လည်း ဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ အဲလရောတို့၊ အက်ဇရာပေါင်းတို့၊ ဗရီးတို့၊ နဝဒေးတို့ ကဗျာမရေးခဲ့လည်း ဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ မြဝတီမင်းကြီးနှင့် ပြင်စည်မင်းသား၊ မြို့မငြိမ်းတို့၊ ကိုစောညိန်းတို့ သီချင်းတွေ မရေးခဲ့လည်း ဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ အနုပညာဆိုတာတွေ အားလုံးအစကတည်းက မရှိခဲ့ရင် (စကားပမာပြောတာပါ) ဘာဖြစ်မလဲ။ အနုပညာမရှိတဲ့ လေစကကြီးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ သိပ်ပြီးတော့ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က ခိတ်ကူးပေါက်လို့ ထလုပ်လိုက်တာ ကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်ကာရန်သင့်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားတာပဲ။ အဲဒါကို အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က သဘောကျပြီး နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်သွားသည်။ အဲဒါကိုအနုပညာပဲလို့ ပြောလိုက်တော့ လူတွေက အဲဒါအနုပညာပဲလို့ လိုက်ပြောကြတယ်။ ဒါပါပဲ။ လိုအပ်နေချိန်မှာ လိုအပ်သော လူတစ်ယောက်နဲ့အတူ အိပ်ရတာမျိုး၊ ချွေးတွေသံတွေနဲ့ အလွန်မောပန်းနွမ်းနယ်နေခိုက် ရေတဝချိုးလိုက်ရတာမျိုး၊ အရက်ကောင်းတစ်ခွက်ကို တစ်ဖျိန်သီးမော့ပြီး ပါးစပ်ထဲက ခါးသက်စေးပျစ်သောတံတွေးကို ပျစ်ခနဲ

သွေးလွန်ရတာမျိုး၊ ဇိုက်ဆာနေချိန်မှာ ကိုယ်ကြိုက်သောထမင်းနဲ့ဟင်းကို
 အစားလိုက်တာမျိုးလိုပါပဲ။ ပိုချင်ရင် ဒါထက်နည်းနည်းပဲပိုမယ်။ သမိုင်း
 မှာ လူတွေဟာ လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး ရေးကြီးခွင်ကျယ် ပုံကြီးချဲ့တတ်လို့
 အနုပညာဆိုတာလည်း တကယ်ရှိတဲ့ နေရာထက် ပိုမြင့်တယ်ထင်နေရတာ
 ပဲ။ အနုပညာဆိုတာ လူ့အလုပ်တစ်မျိုးကို ပုံကြီးချဲ့ ပြောကြမှာပါပဲ။
 အဲဒီအနုပညာရှိလို့ လောကကြီးနေပေတယ်ဆိုတာကို မငြင်းလိုပါဘူး။
 သူ့အားလုံးခံစားနိုင်ရင်ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ . . . သူ့ထက်အရေးကြီးတဲ့
 အလုပ်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ သတိပြုကြဖို့ ကောင်းပါတယ်။

နိဂုံးအစ

မာကျောမှုကို ဂုဏ်ပြုရအောင် သံမဏိနှင်းဆီတစ်ခြင်း ပို့ပေး
 လိုက်ကြ။ ဝါးပင်စိမ်းရွက်၊ ခက်လက်ဝေဆာ၊ သံမဏိလိုမာသည်။
 ကျိုးပြတ်သွားရိုး ထုံးစံမရှိ။ ကျောက်သားကမ်းပါးယံမှာ တစ်ပင်ထီးတည်း
 ပေါက်နေသော ဝါးပင်သည် သေးသွယ်နွဲ့ပျောင်းသော်လည်း မည်သည့်
 လေမုန်တိုင်းကိုမဆို အန်တုနိုင်သည်။ ကျက်သရေရှိသော မိန်းမ၏
 အပြုံးကို သောက်သုံးရန်ဝေငှပါ။ ပြက်ခင်းပေါ်မှာ ပွင့်ဖတ်ပြာကလေးတွေ
 ခလညင်းထဲမှာ ဂီတသံတွေပါ၏။ စိန်ပန်းပြာတွေ တစ်ပင်လုံးဝေအောင်
 ပွင့်နေသည်။ အယ်သုအမှန်တရားလဲ။ ဝိစကီ ပုလင်းထဲမှာ အမှန်တရား
 သုံးပက်လောက်ကျန်သေးသည်။ ဥယျာဉ်ထဲက ရွှေမျောင်းများကို အဝတ်
 ခြုံ ဖုံးထားပါ။ ရွှေကန်ထဲမှာ ကြာရှိဖို့သာ အရေးကြီးပါသည်။ အဖြူ
 အနီ အပြာ ကြာငါးမျိုးမပြည့်လျှင်လည်း အရေးမကြီးပါ။ ရေကန်
 အပေါ်မှာ ကြာတွေပွင့်နေ၏။ ကိုယ်လုပ်နိုင်တာကိုယ်လုပ်ကြရင် မကောင်း
 ပေဘူးလား။ ရေချမ်းစင်ကိုရှင်း၍ ရေဖြည့်ပါ။ ဘာကိုယုံကြည်သလဲ။
 မီးခိုးတိမ်တောင် မည်းမှောင်ခြင်းများက တစ်ခဏ။ ကောင်းကင်ကသရဖူ။
 ခိုးနင်းများ ဖွဲ့ဖွဲ့ညင်းညင်းကျသည်။ သွယ်လျှပါးလျှော့ အသားရောင်ဝါ၏။
 ထိုထွတ်လက်ယာခုနစ်ဆင့်မှာ သူ့ကိုထား။

ဇော်ဇော်အောင်

(စတိုင်သစ်၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၀၄)

သင်္ဘောအကြောင်းတွေ့တို

ဂေါဇရသစ်သားဖြင့် သင်္ဘောကို ကိုယ်ထည်လုပ်လော့။
အတွင်းအပြင် ပတ်ပတ်လည်ကို ထင်းရှုဆေးသုတ်လော့။
အထဲ၌လည်း အခန်းများ လုပ်လော့။ လုပ်ရမည့် ပုံဟူမူကား၊
သင်္ဘော အလျား အကောင်သုံးရာ၊ အနံ အကောင်ငါးဆယ်၊
အမြင့် အကောင်သုံးဆယ် ရှိစေရမည်။ အပေါ်၌လည်း
အမိုးကို လုပ်ရမည်။ ကိုအပိုးအပေါ် အလယ်ချက်၌ လည်း
တံခါးကိုလုပ်ရမည်။ အောက်ဆင့် အလယ်ဆင့် အပေါ်
ဆင့်ဟူ၍ သုံးဆင့်ရှိစေရမည်။

(သမ္မာကျမ်း)

သုံးထပ်သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းကို တည်ဆောက်ပြီးပြီ။ ဘာ
ဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ ကွင်းပြင်ထဲမှာ နေ့တိုင်းလာ၍ လူတွေအများကြီး
သင်္ဘောကြီးကို ကြည့်ကြသည်။ အချို့ ပြုံးကြ၏။ အချို့ ရယ်ကြ၏။
ဘယ်သူကမှ အကောင်းမပြော။ မချီးကျူးကြ။ ကုန်းခေါင်ခေါင်
ကွင်းပြင်လယ်မှာ သင်္ဘောဆောက်ထားသောကြောင့် မိုက်မဲလွန်းရာ
ကုန်နေသည်လား။ အလွန်လှပသောငါ၏ သင်္ဘောကြီး သို့မဟုတ် ငါ၏
အလွန်လှပသော သုံးထပ်သင်္ဘောကြီးသည် ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေ
သည်။ ငါတို့ သွားချင်လှပြီ။ ငါတို့မသွားရသေး၊ ငါတို့ သွားလို့မရသေး။
ကွင်းခေါင်ခေါင်မှာ လေပူပူတွေတိုက်နေသည်။

ရေလွှမ်းမိုးခြင်းသည် အရက်လေးဆယ်ပတ်လုံး၊ မြေကြီးပေါ်မှာ အစဉ်အတိုင်းတိုးတက်၍ သဘောကို မြေမှခွာလျက် ဆောင်ယူလေ၏။ တစ်ဖန် ရေသည်အားကြီး၍ မြေကြီးပေါ်မှာ အလွန်တိုးတက်သဖြင့် သဘောသည် ရေဖျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် မျောလျက်နေလေ၏။ နောက်တစ်ဖန် ရေသည် မြေကြီးပေါ်မှာ အလွန်အားကြီးသဖြင့် မိုးကောင်းကင်အောက်၌ ရှိသမျှသော ကောင်ကြီးအပေါင်းတို့သည် ပြုပြင်ကြ၏။ ရေမြုပ်သောတောင်တို့အထက်၌ လွှမ်းတက်သော ရေသည် ဆယ့်ငါးတောင်ရှိသတည်း။

(၄၄း)

ငါတို့ သွားကြတော့မည်။ ငါတို့ သွားလို့ရပြီ။ ဘယ်သူတွေ လိုက်ကြမလဲ။ ဘယ်သူတွေကို ခေါ်ခဲ့ရမလဲ။ ငါ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းမကိုတော့ ခေါ်ခဲ့ရမယ်။ သူလိုက်ပါမလား။ စိတ်ပူစရာမလိုပါ။ လိုက်သင့်မလိုက်သင့် ဆုံးဖြတ်နိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်သော ငါ့သူငယ်ချင်းသည် ဉာဏ်ထက်မြက်သောမိန်းမ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အခြား ပျော်တတ်သော သူငယ်ချင်းများ၊ ကူညီတတ်သော သူငယ်ချင်းများ၊ စိတ်ကောင်းရှိသော အပေါင်းအဖော်များကို ခေါ်ခဲ့ပါ။ ညနေခင်းနေဝင်ချိန် နောက်ဘက်ပင်လယ်ကြီးကိုကြည့်၍ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ ရေနွေးကြမ်းတစ်တိုးဖြင့် စကားစပြည်ပြောဆိုရာ ခေါင်းစဉ်တူစွာ ပြောဆိုနိုင်မည့် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ပါစေ။ ကမ္ဘာရွှေ့ချွေး အတက်အကျကိုလည်းကောင်း၊ ရေနံနှင့်ဒေါ်လာ အတက်အကျ အချိုးအဆကိုလည်း ပြောပြတတ်၍ တစ်ဖက်လူ နာမည်ပျက်၊ အရှက်တကွဲဖြစ်အောင် စံနစ်တကျ ကြစည်တတ်သူနှင့် မိမိကောင်းကြောင်း မိမိတွင်အပြစ်မရှိကြောင်း၊ ရှိသမျှအပြစ်များကို တစ်ပါးသူအပေါ် ပုံချတတ်သောသူတို့ကို ငါနှင့်အတူ လိုက်မလာစေနှင့်။ စပါးစိုက်တတ်သူ၊ ပန်းချီဆွဲတတ်သူ၊ သီချင်းဆိုသူ၊ ကလေးများကို စာသင်ပေးသူ၊ သစ်ပင်ကို ရေလောင်းတတ်သူ၊ ရေချမ်းစင်တည်သူ၊ ဝေပျာဝစ္စဆောင်ရွက်သူများ ငါတို့နှင့် အတူလိုက်ခဲ့ကြပါ။ စိတ်ယုတ်စိတ်ညံ့ရှိသူထက် ပိုဆိုးသူမှာ စိတ်ယုတ်စိတ်ညံ့ မရှိချင်ယောင်ဆောင်တတ်သူ

ဖြစ်၏။ ထိုသူမျိုးကို မခေါ်ခဲ့နှင့်။ နောက်တစ်ယောက်မှာ ကတိပျက်သူ ဖြစ်၏။ သူ့ကိုလည်း မခေါ်ခဲ့နှင့်။ မိုးသားတွေတက်လာပြီ။ ရယ်မော ပျော်ရွှင်စေတတ်သော လူရွှင်တော်ကိုခေါ်ခဲ့။ ဝက်သားဟင်း ချက်တတ်သူ ကိုခေါ်မိ။ အနုပညာသမားအားလုံးကိုခေါ်ခဲ့။ ပညာအလုပ်မလုပ် တက်သော ပညာရှိကို မခေါ်ခဲ့နှင့်။ အတွေးအခေါ်ဟောင်းများ ဆက်တွယ်ထားသော ကွန်ဆာဗေးတစ် စာရေးဆရာကို ခေါ်မလာခဲ့နှင့်။ ခါးစပ်ကအမြုပ်ထွက်အောင် စကားပြောနေသူကို ခေါ်မလာခဲ့နှင့်။ ကလေးငယ်အားလုံးကို ခေါ်လာခဲ့ပါ။ စာအုပ်များ၊ ခဲတံများ အလုံ အလောက်ပါပါစေ။ မိုးသက်လေ ရှေ့ပြေးလာပြီ။ မိုးစက်တွေကျလာပေါ့။ ကုန်းခေါင်ခေါင်မှာ ဆွဲတင်စရာ ကျောက်ဆူးမရှိ။ ရွက်လိပ်တွေဖြန့်ချိ။ ရွက်ဆိုင်ကြီးတွေလျှော့။ လေအေးနှင့် မိုးစက်တွေ ရောတွေးဝေဝိုက်။ ကလေးငယ်များကို စောင့်ဖြင့် လုံခြုံစွာထွေး။ ခိုကွာခန်းကို ရေမစို၊ မိုးမပက်အောင် လုံခြုံစွာမိုးကာထား။ မိုးစက်များ သိပ်သည်းလာပြီ။ ခုခင်မှာ ကူညီမည်သူ လူသုံးလေးယောက် အရန်အသင့်ထား။ ခတ်ကွင်း များမှ ကြိမ်များ ခိုင်မာအောင်တုပ်။ အားလုံး အဆင်သင့်ရှိစေ။ ငါတို့နေရာ ကို စွန့်ခွာတော့မည်။

သစ္စာနီ၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှာတော့ နောသေဘောမနေ့ညထ နတ်မြုပ်သွားပြီ ဟုပါ၏။

ဇော်ဇော်အောင်

(စတိုင်သစ်၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၄)

ငုံသွေးကြောထဲမှာ တာဝန်ခံရခြင်းမရှိဘဲ ခုတ်ထိပူ

(၁)

နှင်းဖြူများ ဝေဝေလွင့်လွင့်။ တွင်းနက်ကြီးထဲမှာ ကောင်းမွန်မဟုတ်
ဘူး။ အပြည့်အမောက် မိတ်လျှံကျနေသည်။ နောက်ထပ် စုပ်ယူဝါးမျိုးရှိ
အင်အား မရှိတော့ဟုထင်သည်။ မီးခိုးရောင်ထဲမှာ အဖြူသည် ဖြူပြာပြာ
အဖြူထဲမှာ မီးခိုးရောင်သည် ပြေပြေလျော့လျော့ ဖျော့တော့စွာ ကမ္ဘာ
လောကမကြည်လင်။ မနေ့ကအကြောင်း လာမပြောနှင့်၊ စိတ်မဝင်စား။
တာဝန်ရောင်ထဲမှာ ပလူးပလဲ အတွေးအခေါ်တွေပျက်ယွင်း မယုံကြည်စရာ
အမူတော့ ပူနီဝါးနေသည်။ ကားလ်မာကွန့် သူဝါဒမရှိလည်း ကမ္ဘာပေါ်မှာ
ဆင်းရဲတွင်းနက်နေသူတွေ ခံစားနေရသူတွေ ရှိနေကြသေးသည်။ သူတို့ကို
ဆင်းရဲတွင်းထဲက ဘယ်ကိစ္စတင်မလဲ။ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အရေး
အသားများ ဖျက်သုဉ်းကုန်ပြီ။ ဘာလုပ်မလဲ၊ အဘိဓမ္မာအကြောင်း လာ
မပြောနှင့်။ အဘိဓမ္မာ Metanarrative ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ အမှန်တရား
ဆိုတာဘာလဲ။ လူတစ်စု၏ နှုတ်ထွက်စကားမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့်၊
သန့်စင် အရယ်ရဆုံးပြန်လုံးသည် အမှန်တရားဖြစ်သောကြောင့်၊ သာမန်
လူများ မပြောတတ်ကြသောကြောင့်၊ အမှန်တရားသည် ပြောပိုင်ခွင့်ရှိသူ
သာ ပြောတတ်သောကြောင့်၊ သာမန်လူများ ပြောစရာမရှိသောကြောင့်
အမှန်တရားအကြောင်းကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လာပြောမနေနှင့်၊ ကြားနေတာ

လူသိသည်။ ဘာမှမကြည်လင် အမြင်တွေဝါးနေ၏။ မြွေတစ်ကောင်၏ ရွှေလွှားမှုကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်လှပစွာ ပုသားတွေ ဖြန့်ကြက်စီးဆင်းလာ၏။ မကြာမီပင် သံသေတ္တာထဲမှာ အမြော်အမြင် ကျယ်ပြန့်ခြင်းတွေရှိ၏။ ဗြဟ္မစိုရ် တရားတွေရှိ၏။ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်တွေ ရှိ၏။ ပညာရှိအိုကြီး များသည် ထိုကိစ္စ သူတို့နှင့်ဘာမှမဆိုင်သလို ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ငိုက်မျှင်း နေကြသည်။ သာဓု၊ သာဓု၊ ရှက်စရာတွေ ရွေးကြီးကြီးပေး၍ ဝယ်ထား ကြသည်။ အမှန်တရားဆိုသည်မှာ . . . ။ မယုံဘူးလား။ ဘဝကြေးထပ်၍ လောင်းရသလား။ ရွေးထဲမှာတော့ လူစည်သည်။ ဆန်နှင့်ဆီ ရောင်းသူ များ၊ ပင်အပ်နှင့်သော့ တွဲချိတ်၊ ကွန်ပျူတာနှင့် ရွတ်သီးစိမ်း၊ အမဲသား ငါးနှင့် ရှားဖိနပ်၊ ငပြာရည်နှင့် မိတ်ကပ်ပေါင်ဒါရောင်းသူတွေ ရွေးထဲမှာ ရှိ၏။ ကိုယ့်နာမည်ကိုကိုယ် အကြိမ်တင်သောင်း ချဲ့ခွတ်၍ သိဒ္ဓိပေါက် သွားသောသူရှိ၏။ မှန်မှန်သာ လိမ်းပါ။ သင်ဘာမှ မဖြစ်စေရ။ ဈေးထဲမှာ လူနှစ်မျိုးသာရှိ၏။ ဝယ်သူနှင့် ရောင်းသူ။ မင်းကဘာလဲ။ ရောင်းသူလား၊ ဝယ်သူလား။ အလစ်သုတ်မလိုလား။ လှယက်မလိုလား။ ဘဝဆိုတာ ရွေးကြီးပဲတဲ့။ ရှိတ်စပီးယားက ပြောတာလား။ တော်ရာသွားပြော။ စာအုပ်ထဲကစာတွေ လာပြောနေတာ ရှိနေပြီ။ စာအုပ်မလိုကြောင်း မသိတာ အံ့စရာ။ သည်မှာ အမှန်တရားက တာဝန်ယူထားပြီး ပြီလေ။ မင်း ဘာမှလုပ်စရာမလို၊ ငါလည်း ဘာမှလုပ်စရာမလို။ အမှန် တရားက အားလုံး တာဝန်ယူထား ပြီးပြီဆိုမှတော့ ကိစ္စပြီးပြီ။

(၂)

ငါးသွေးကြောထဲမှာ တစုန်းစုန်းပြည်နေတာ ဘယ်သူလဲ။ ရွှေဝါရောင် ဖိုးသားဝတ်စုံနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေတာ ပိတောက်ပန်းလား။ ဖိုးမခပင်အောက်မှာ အမှန်တရားရှိသည်။ ပန်းအိုးထဲမှာ အမှန်တရားဟု ထင်ရသော အရာရှိသည်။ လာပြောပြန်ပြီလား အမှန်တရားအကြောင်း။ မရှိတာကြာပြီ။ တောင်တန်းများ၏ နောက်မှ ငွေလဝန်းဖြင့်တက်လာ ပြီလား။ သမိုင်းသိသောငြိမ်မှာ ဘယ်သူ့ခြေရာတွေလဲ။ မေးပြန်ပြီ။ ဖျက်ပစ်လိုက်။ ဝါကျဖွဲ့ထုံး အမှားအယွင်းများဖြင့် ရေးထားသောသူတို့

ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိသည် မတ်ချင်စဖွယ်မရှိ။ ဖျက်ပစ်လိုက်။ ညသည် အမှောင်လက်ကျန်များကိုစုစည်း၍ နောက်ဆုံးခံစစ်ကြောင်းကို ပြင်ဆင် နေသည်။ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်သည် အမြဲမငါးပါးပြင်လို နှင်းဆီဖူး။

(၃)

အလင်းထဲမှာ အလင်းရောင်ကို ဝှက်ကွယ်ထားလိုက်၏။ ဘာကို မှ မပြင်ရ။ သို့သော် ဘဝမှာကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ရော ဘာမှမရှိ။ လျှပ် တစ်ချက်ပြတ်လိုက်၍ ပေါက်ပြဲသွားသော ကောင်းကင်သည် ချက်ချင်း အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်သွား၏။ အမည်းမှောင်ဆုံးတိမ်တိုက်ကို ကွပ် ထားသော ငွေနားသည် မည်မျှသေးငယ်စေကာမူ သူတန်ဖိုးကတော့ ကြီးမားသည်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် မည်းညစ်သော တိမ်ပုပ်တို့ ဆုတ်ခွာလွင့်ပြယ်သောအခါ ကမ္ဘာကို ကျက်သရေမိုး ရွာလိမ့်မည်။ ကမ္ဘာမှာ ကျက်သရေမိုး ရွာလိမ့်မည်။ ကမ္ဘာ၌ ကျက်သရေမိုး ရွာလိမ့်မည်။ ငါ့ကျဖွဲ့ထုံးအားလုံး ကျက်သရေရှိလာမည်။ ဝါကျများအားလုံး သစ်လွင်တောက်ပ နေကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ တည်ကြည်သော ကတိ စကားများသည် လတ်ဆတ်ပူနွေးစွာ ကခုန်ဖြည့်ဆည်း နေကြလိမ့်မည်။ လက်ကိုကွဲ၍ ရဲရဲလှမ်းပါ။ "ရှေ့ဆီ ကောင်းကင်၊ ပုလဲစင်ဝယ်၊ သစ်လွင် အရက်၊ ရောင်ခြည်လှူ၏"။ အရှေ့ဦး လေပြည်ညင်းသည် လသားအရွယ် ကလေးငယ်၏ ကိုယ်နဲ့သင်းနေသည်။

(၄)

ရဲတိုက်တစ်လုံးသည်ကိတ်မုန့်တစ်ချပ်ကို စားလိုက်သောကြောင့် ပွန်းကစားကွက်ပျက်ရသော အခြေအနေတို့လွန်ခဲ့ပြီ။ လေထန်ကုန်းကို တောင်လောက်မြင့်တောင် မြေဖို့ပါ။ လာဖို့ခိုသလား။ လာသွားပြီလား။ လာနေတုန်းလား။ အချိန်အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားမနေနှင့်။ ယခု ဆိုရင် ရောက်ခဲ့ပြီပေါ့။ လမ်းပေါ်မှာ အမှိုက်သမိုက်တွေ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ကောက်ပစ်လိုက်ပါ။ အမှိုက်ကိုတွေ့လျှင် လျစ်လျူမရှုဘဲ သိမ်းဆည်း ဖယ်ရှားပေးခြင်းသည် လူ့ယဉ်ကျေးတို့လုပ်မြဲ အလုပ်ဖြစ်သည်။

အမှိုက်တွေစုရပေ့ ညည်းညူမနေနှင့်။ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပါ။ ယခုအခါ
 သည်နေရာမှာ လူယဉ်ကျေးတွေချည်းရှိသည်။ အရိပ်ကောင်းသောအပင်
 အောက်မှာ ရေချမ်းစင်ဆောက်ပါ။ အပင်ဟောင်းကိုမခုတ်လှဲနှင့်။ နောက်
 ထပ် အပင်သစ်လည်းစိုက်ပါ။ နေပူထဲမှာ အနေကြာတော့ တချို့က
 အရိပ်ကိုမေ့သည်။ တချို့က အရိပ်ကိုသတိရ၏။ သစ်ရိပ်ကောင်းကောင်း
 မှာ ဝိုင်းဖွဲ့၍ ရပ်နေရာရနေ ဆွေးနွေးကြရအောင်လား။ ခမ်းနားကြီးကျယ်
 သော အရေးအသားများ ဖျက်သုဉ်းသွားပြီ။ ပစ္စည်းမဲ့ထုကြီးတစ်ရပ်လုံး
 လွတ်မြောက်အောင် လုပ်နိုင်သည်ဆိုသော အဘိဓမ္မာများ သေဆုံးသွား
 ပေမဲ့ ရုပ်ကွက်ဆွမ်းလောင်းအသင်းမှာစုဝေး၍ ပရဟိတ လုပ်ငန်းများ
 အကြောင်း ဆွေးနွေးလို့ရပါသည်။ ဒေသလိုက် ပြဋ္ဌာန်းမှုဝါဒဆိုသည်မှာ
 စကားကြီးစကားကျယ်ပြောတတ်သော ဒဿနဆရာနှင့် ဝေဖန်ရေးဆရာ
 တို့၏ လက်သုံးစကားဖြစ်သည်။ အမှန်စင်စစ် ထိုသဘောသည် ရုပ်ကွက်
 ဆွမ်းလောင်းအသင်း ဂမ္ဘာရုံမှာ အစဉ်အလာရှိခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ အလို
 ငါ့သွေးကြောထဲမှာ တခုနီးဒုန်းမြည်နေတာ ဘယ်သူလဲ။ အဝါရောင်
 ပိုးသားဝတ်စုံနှင့် လှချင်တိုင်း လှနေတာ ပီတောက်ပန်းပါပဲ။ မိုးမခပင်
 အောက်မှာ အမှန်တရားရှိသည်။ ပန်းတိုးထဲမှာ အမှန်တရားရှိသည်။
 တောဦးတန်းများ၏နောက်တွင် လဝန်းမြင့်တက်လာနေသည်။ သမိုင်း
 သံသောင်ပြင်မှာ သူရဲကောင်းတို့၏ခြေရာများ၊ ဝါကျအသစ်များဖြင့်
 ရေးဖွဲ့ထားသောသူတို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိသည် လေးစားဦးညွတ်ဖွယ်ရာ။
 ညသည် အမှောင်လက်ကျန်များကို စုစည်း၍ ဤလောကမှ ဆုတ်ခွာရန်
 ပြင်ဆင်နေသည်။ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်မှာ အပျိုမ၏နှုတ်ခမ်းလို
 နှင်းဆီပန်းနီမြန်း။

ဇော်ဇော်အောင်

(ပိတောက်မြေ၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၄)

- ၁။ မနက်ဖြန်ထွက်မယ့်နေ
- ၂။ အိပ်မက်ထဲကအိပ်မက်
- ၃။ တကယ့်အချစ်ဝတ္ထု
- ၄။ သစ္စာနီစကားပြောခြင်း
- ၅။ ပဉ္စရူပ
- ၆။ အခါမဲ့မိုးကြောင့် သီးနှံများ မထိခိုက်စေရန် နှိုးဆော်ချက်
- ၇။ ဘောဂဗေဒသေ့ချက်

မနက်ဖြန် ထွက်မယ့်နေ့

ကျွန်ုပ်မှာသာ အခွင့်အရေးရှိမည်ဆိုလျှင် မဟာစကြဝဠာ
တံတိုင်းပေါ်မှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးချင်ပါသည်။ အားကို အောင်ဥယျာဉ်
ထဲကသစ်သီးအား မစားဖြစ်အောင်တားမြစ်ချင်ပါသည်။ မောင်ချော့နွယ်
ကို ကိုင်ယာလန်ပို့ချင်ပါသည်။ ဟစ်တလာကို ပန်းပဲမောင်တင့်တယ်နှင့်
အတူတူထပ်ရိုက်ချင်ပါသည်။ ဖြစ်တည်မှုပဓာနဝါဒကို ငရဲဦးစားကြည့်ချင်
ပါသည်။ ဟိရိုရှီးမားမြို့ထဲက သြဂုတ်(၆)ရက်ကို ထာဝရ နတ်ယူထားချင်
ပါသည်။ အီရတ်သို့သွားကာ ခေါ်လာ ၂၅ သန်းတန် ဆက်ခံမဟူစိန်အား
စွပ်ချင်ပါသည်။ မိုင်ကယ်အိန်ဂျလို၏လက်များကို ကျောက်တုံးဖြစ်
သောပင် ဖန်ဆင်းချင်ပါသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံခြားရေးပေါ်လစီကို
အခြားကံမူးတစ်ပဲနှင့်ဝယ်လိုပါသည်။ (ပြန်အမ်းငွေ မယူပါ) လူတိုင်းတွင်
အခွင့်အရေး ရှိမည်ဆိုပါက အခွင့်အရေးကို အခွင့်အရေးဟုအမည်ပေး
ကြသိမ့်မည် မထင်ပါ။ အမည်ဆိုသည်မှာ...။

ဆိုကရေးတီးသောကံခွဲသော အဆိပ်ခွက်၏အမည်မှာ အမှန်
တရား ဖြစ်ပါသည်။ ဘီးဟပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်၍ စကြဝဠာကို
အမေလိုက်ခဲ့သောသူ၏အမည်မှာ စတီပင်ဟော့ကင်း ဖြစ်ပါသည်။
အိန္ဒိယသို့ လူကပေါ်တွင်ကည်ထားတက်ခဲ့သော စက်ရုံ၏အမည်မှာ "ဝိုင်"
ဖြစ်ပါသည်။ ကျေးဇူးကျွန်ုပ်ခိုင်ခေတ်က ကျောက်ဖြစ်သွားသော ချွေးစက်
များ၏အမည်မှာ ပီရစ်ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာမြေကြီးက လက်ခံထားသော
အေးဇီးသီးယပ်စ်၏ ခိုးရာပါပစ္စည်းအမည်မှာ မီးဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၄၆ခု
နှစ်ကတိုဘာလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ဘုရားသခင်လက်မှ လွက်ကျတော်မူ
သော ပစ္စည်း၏အမည်မှာ သစ္စာရှိဖြစ်ပါသည်။ (ကံအားလျော်စွာ ကွဲရ
သွားသည်။) ကျွန်ုပ်ကြိုက်ခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်မရခဲ့သော မိန်းမများ၏အမည်မှာ
အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ကက်သရင်းဒန်ည၊ နမီနီကွမ်၊ ရှပ်လာတိုင်းနှင့် ခင်မေအောင်
ဖြစ်ပါသည်။ သို့မဟုတ် အမည်နာမများမှာ ပညတ်များသာဖြစ်ပါ
သည်။ သို့မဟုတ် အမှန်တရား၊ သိပ္ပံပညာ၊ လူ၊ စနစ်၊ ရုဗွက်၊ သေခြင်း

တရားနှင့် အရာအားလုံးမှာ ပညတ်များသာဖြစ်သည်။ ပညတ်ဆိုသည်မှာ မသေချာသောအရာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တွင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရှိသည်မှာ သေချာပါသည်။ သို့သော် ထိုဝတ္ထုထဲတွင် ဇာတ်လမ်းပါရန်မှာ မသေချာပါ။ ဤပန်းသည် ရနံ့မွှေးသည်မှာ သေချာပါသည်။ သို့သော် ဤပန်းကို နှင်းဆီဟုခေါ်ကြောင်း မသေချာ။ ကလီယိုပက်ထရာကိုကိုက်သည့် ပန်းသီးခြင်းထဲမှမြွေသည် အဆိပ်ရှိကြောင်း သေချာပါသည်။ သို့သော် ထိုမြွေသည် မြွေဟောက်ဖြစ်ကြောင်း မသေချာ။ စာရေးဆရာညိုသစ်တွင် အိမ်ထောင်မရှိကြောင်း သေချာပါသည်။ သို့သော် လူပျိုဖြစ်ကြောင်း မသေချာ။ ဤအရာမှာ ရွှေတစ်ကျပ်သားဖြစ်ကြောင်း သေချာသည်။ သို့သော် ရွှေစစ်စစ်ဖြစ်ကြောင်း မသေချာ။

မနက်ဖြန် နေထွက်မည်လား မသေချာ။ မသေချာခြင်းမှာ နောက်ဆုံးပေါ်သိပ္ပံနည်းကျ အယူအဆဖြစ်ပါသည်။ ရူပဗေဒသိပ္ပံနယ်တွင် ထင်ရှားလှသော ဟိုင်ဇင်ဘတ်ဒ်၏ မသေချာမှုနိယာမ (Uncertainty Principle) ကိုသင် ကြားဖူးပါသလား။ လူမှုရေးသိပ္ပံနယ်တွင် သတင်းနည်းပညာတော်လှန်ရေးက မွေးထုတ်လိုက်ကာ ဂလိုဘယ်လိုက်ရေးရှင်း၏ ဝိသေသတစ်ခုအဖြစ် Uncertainty မရေရာမှုသိအိုရီကို ရောဘတ် ဆင်ဗျူရယ်ဆင်လို ပညာရှင်တွေကိုင်စွဲအသုံးပြု နေကြသည်ကိုသင် ကြားဖူးပါသလား။ အနုပညာနယ်ပယ်တွင် ပိုစ်ဟော်ဒန်တို့၏ အဓိကမဏ္ဍိုင်တစ်ခုဖြစ်သည့် ဝုဗ်ဂန်အဇာ WOLFGANGISER ၏ ရှိမှုမရေရာခြင်း သဘောတရားခေါ် ONTOLOGICAL UNCERTAINTY ကိုသင် ကြားဖူးပါသလား။ သင် ကြားဖူးသည်မှာ သေချာပါသလော။ သေချာသည်မှာ မသေချာပါ။

(မှတ်ချက်။ ။ ဤဝတ္ထုကို ဟွန်းမဲ့ခုံအဖြစ် သတ်မှတ်ထားပါသည်)

သစ္စာနီ

(ရှပ်ရှင်အမြူတေ မဂ္ဂဇင်း၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၀၃)

အိပ်မက်ထဲက အိပ်မက်

၁။ ကမ္ဘာဦးအစ၌ ဘုရားသခင်သည် ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို ဖန်ဆင်းတော်မူသည်။ မြေကြီးသည် အဆင်းသဏ္ဌာန်မရှိ၊ လွတ်လပ် လဟာဖြစ်၏။ နက်နဲသောအရပ်ကို မှောင်မိုက်ဖုံး၍ ဘုရားသခင်၏ ဝိညာဉ်တော်သည် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်၌ လှုပ်ရှားတော်မူသည်။ ဘုရား သခင်ကလည်း အလင်းဖြစ်စေဟု အမိန့်တော်ရှိ၍ အလင်းဖြစ်လေ၏။ ထိုအလင်းကောင်းသည်ကို ဘုရားသခင်မြင်၍ အလင်းနှင့် မှောင်မိုက်ကို ပိုင်းခြားခွဲထားတော်မူ၏။ အလင်းကို နေဟူသောအမည်ဖြင့် လည်း ကောင်း၊ မှောင်မိုက်ကိုညဉ့်ဟူသော အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း ...

၂။ ထိုညဉ့်ကသူသည် မကြာခဏမြင်မက်နေကျ အိပ်မက်ကိုပင် မြင်မက်နေလေသည်။ အိပ်မက်ထဲ၌သူသည် ခြံနယ်ပိတ်ပေါင်းထူထပ် သော တောင်ကုန်းတစ်ကုန်း၏ခြေရင်းတွင် ရောက်ရှိနေခြင်းဖြင့် စတင် လေ့ရှိသည်။ မကြာခင် သူသည် တိုတောင်ကုန်းပေါ်သို့ လေးမက်တွားကာ ကုတ်ခြစ်တက်တော့သည်။ သူသည် တောင်ကုန်းပေါ်မှ အဖန်ဖန်လျှော ကျ၏။ သို့သော် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်တက်၏။ ထိုအခါ၌ သူသည် ညွှန်ထက် သောလက်သည်များ ထွက်နေသည့် သားရဲတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်သဖွယ် ြစ်ကာ ထိုလက်သည်များဖြင့် တောင်ကုန်းကိုကုတ်ခြစ်တက်၏။ ထို တောင်ကုန်း၏ထိပ်၌ မည်သို့သော မက်မောဖွယ်ရာ၊ တန်ဖိုးထားစရာ၊ ခပ်လို့ဖွယ်ရာ ရှိနေသနည်း။ သူမသိ။ အရင်အလားတူအိပ်မက်မျိုး မြင်မက်စဉ်ကလည်း ထိုအဖြေကို သူရှာဖွေမတွေ့ခဲ့။ ထိုအချိန်၌ ပူနွေးစွာ ချဉ်လည်နေသော သူသွေးကြောများထဲတွင် ထူးချွန်စွာရှိနေသည်က ထို တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်လိုလေ တစ်ခုသာဖြစ်သည်။ တခြားဘာမှမရှိ။ ကုတ်ခြစ်တွယ်တက်ရင်း သူတောင်ကုန်းထိပ်သို့ရောက်ခဲ့သည်။ သို့မဟုတ် တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်လုနီးအခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့သည်ဟု ခွဲခြား

ပြောဆိုရန်ခက်ခဲသော အနေအထားမှာပင် သူပြန်လည်လျှောကျသွားသည်။ ဒီတစ်ခါ လျှောကျသွားသည်မှာ အဆုံးတိုင်ဖြစ်ကာ ကျဉ်းမြောင်းမည်းမှောင်သော တွင်းကြီးတစ်တွင်းထဲသို့ဖြစ်၏။ ထူးခြားသည်မှာ ထိုတွင်း၏နံရံများသည် စိုထိုင်းကပ်စေးကာ လူ့အသားဆိုင်များကဲ့သို့ နူးညံ့နေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အိပ်မက်ကလန့်နိုးသောအခါ မောဟိုက်နှွမ်းနယ်ကာ သူတစ်ကိုယ်လုံးသည် ချွေးများဖြင့် စိမ့်မွန်းနစ်နေလေသည်။

၃။ ကျွန်တော်ကအဆင်း၊ လူတစ်ယောက်က တောင်ပေါ် အတက်လမ်းခုလတ် တစ်နေရာမှ ဆုံဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ဘာမှမမေးရဘဲ သူ့ဘာသာ သူ့နာမည် ကိုထုတ်၍ပြောပြသည်။ သူ့နာမည်က ဆိုင်ဆီဖတ် ဖြစ်ကြောင်းပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ဆီဖတ်လိုက်ရ၏။ လူတစ်ယောက်သည် မိမိနှစ်သက်သောနာမည်ကို ပေးပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ နာမည်မှာ အနှစ်သာရအဓိပ္ပာယ် ဘာမှမရှိ။ ဒေါ်ဝေါ်စရာ အမည်တစ်ခုသာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်စကားပြောဖော်ပြောဖက်သည် တိမ်တိုက်တွေဖြစ်သည်။ အမည် ဆိုင်ဆီဖတ်၊ အသက် ခန့်မှန်းမရ။ ဦးခေါင်းဘဲဥပုံ။ မျက်လုံး အနီ၊ အသား ဝါရွှေရွှေ၊ ဆံပင် ပန်းနုရောင်။ အရပ် ငါးပေ။ ပေါင်ချိန် ၂၀၀။ လူမျိုး ခေါမ။ ဇာတိ မစ္စစ္စပီဖြစ်ကမ်းနဖူး။ အိမ်ထောင်မရှိ။ အလုပ်အကိုင် ၁၀၉၊ ၁၁၀။ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရတာ အတော်ပဲဗျာ။ ကျုပ် ဒီလုပ်ငန်းက အနားရတော့မယ်။ (ဝဋ်ကျွတ်တော့မယ်ဟု ဆိုလိုမှန်း ကျွန်တော်သိလိုက်၏) ဟေ့လူ တစ်ခုခုတော့မေးဗျာ။ မမေးဘဲနဲ့ပြောရတာ အောက်တယ်။ ကျွန်တော် ယင်းယင်းရှိတာနဲ့ ကျောက်တုံးကို တောင်ထိပ်ပေါ်တင်၊ အောက်ပြန်လိုက်ချနေတာ မဟုတ်ဘူး။

၄။ အလို . . . ဒါဟာ ဟိန်းငေါ့ပါလား၊ ပိုပေါ့ အစိုးရလက်ထက်မှာ ရက်ရက်စက်စက် အညှင်းဆဲခံခဲ့ရတဲ့ သားဖွားမီးယပ်ဆရာဝန် ဟိန်းငေါ့ပါလား။ (The Killing Field) ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးနဲ့ အကယ်ဒမီရခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာဟိန်းငေါ့ပါလား။ ဟိန်းငေါ့က ပိုပေါ့အစိုးရလက်ထက်မှာ ခမာနီတွေရဲ့ ငဲ့တွင်းက အသက်မသေဘဲ လွတ်လာသူဖြစ်သည်။ အာတာလွတ်

နှီးစားမိလို့ လက်သန်းတစ်ချောင်းကို ရဲတင်းနဲ့ အဖြတ်ခံခဲ့ရသဖြစ်သည်။
 ခမာနီကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ ရက်စက်မှုအောက်မှာပဲ သူ့ဇနီးဟာလည်း
 ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနဲ့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရရှာသည်။ သည်လိုနှင့် ခမာနီတွေရဲ့
 လက်တွင်းက လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး အမေရိကန်ကိုရောက်သွားခဲ့၏။ ခမာနီ
 တွေရက်စက်ပုံကို ဟောလိဝုဒမှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်မည်ဆိုသောအခါ သူ့ကိုယ်
 တိုင် ပါဝင်ရိုက်ကူးခဲ့ပြန်သည်။ ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလမှာတော့
 ညစာ စားပြီးအပြန် သူ့အိမ်ရှေ့မှာ သေနတ်သမားတစ်ဦးက သေနတ်နှင့်
 မစ်လိုသူ ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးခဲ့သည်။ ခါဟာ ဟိန်းငေါ့မှ ဟိန်းငေါ့အစစ်။
 ခမာနီတွေရဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာမှုနှင့် ကွန်မြူနစ်ဆိုတဲ့ ရောဂါဆိုးကို
 ကမ္ဘာသိအောင် လုပ်ပြခဲ့တဲ့ဟိန်းငေါ့၊ ကျွန်တော် ဟိန်းငေါ့ဆီ လျှောက်
 သွားပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

၅။ တကယ်ဆို ဟိန်းငေါ့က သေခဲ့ပြီပဲ။ ဒီ သရဝင် (ပြည်)ဆိုတဲ့နေ
 အာကြောင်တာလဲ။ ခါမှမဟုတ် အိပ်မက်မက်နေတာလား။ မြတ်သစ်ကြီး
 ရော အိပ်မက်မက်နေတာလား။ ဆိုင်ဆီဖတ်ဆိုတာ ဂရိနတ်ဘုရားပုံပြင်
 ထဲက ဇာတ်ကောင်ပဲ။ သူနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်တွေ့မှာလဲ။ ဘာဆိုင်လို့ သူနဲ့
 စကားပြောရမှာလဲ။ သူ အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်တာသိတယ်။ ပြင်သစ်လို
 လည်း နည်းနည်းပြောတတ်ပုံရတယ်။ ဝါပေမဲ့ ခေါ်မလို့တော့ ပြောတတ်
 မယ်မထင်ပါဘူး။ သူလည်းအိပ်မက်မက်နေတာပဲလား။ ကမ္ဘာဦးကျမ်း
 ထဲမှာတော့ ဘုရားသခင်ဟာ နေ့နဲ့ညကိုဖန်ဆင်းတယ်လို့ပါပါရဲ့။
 အိပ်မက်ကို ဖန်ဆင်းတယ်လို့မပါဘူး။ အိပ်မက်ဆိုတာကညဉ့်မှမက်
 တာလား။ နေ့မှာရော မမက်ဘူးလား။ ဒေါက်တာဆစ်ဂမ်ဖရိုက်က
 ဘာပြောမလဲ။ အိပ်မက် တိတ္ထိကျမ်းပြုဆရာက ဘာပြောမလဲ။ ဒီကြားထဲ
 က မန္တလေးကနေဦးဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ဝင်အိပ်မက်မက် လိုက်သေး
 တယ်။ သူ့အိပ်မက်က ဒီလိုတဲ့။

၆။ ကျွန်တော့်တွင် ဘုရားသခင်ကိုမေးမြန်းရန် မေးခွန်းတချို့ရှိနေပါ
 သည်။ သို့သော် ဘုရားသခင်နှင့်ဆက်သွယ်ရန် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်မရှိ။

ဘုရားသခင်နှင့် ဆက်သွယ်ရန် စကားတက်သင်္ကေတ ကျွန်တော့်တွင်မရှိ။
ဘုရားသခင်နှင့် အငြင်းပွားလို အထီးကျန်စရိုက်ကောင်တစ်ကောင်သည်
ဘုရားသခင်သို့ ပေးစာများရေးသားရန် စာလုံးပေါင်းနေစဉ်မှာပင် မင်္ဂလာ
ထဲ၌မင်များ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင်မူ ဗလာ
စာရွက်များသည် ကျွန်တော်၏ဘုရားသခင်ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
ရောက်ရှိသွားလိမ့်မည်ဟူ၍ မျှော်လင့်ရပါသည်။

၇။ ရွှေဦးစွာဝန်ခံလိုသောအကြောင်းတစ်ခုမှာ အဖြူရောင်နှစ်ဆယ့်
သုံးမျိုးအနက် ကင်းဘတ်စဇ်အဖြူရောင်မှာ မည်သည့်အဖြူရောင်ဖြစ်
ကြောင်း၊ ကျွန်တော်၏ မသိမှုအကြောင်းဖြစ်ပါသည်။ ကင်းဘတ်စကို
ဘဝပြောင်းရန် ကျွန်တော်ဝန်လေးနေသရွေ့ ကင်းဘတ်စသည်ဘဝ
ပြောင်းနိုင်မည်မဟုတ်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်အမှန်ပင်သိနေကြောင်း
ကျွန်တော်သိပါသည်။ ဒေါသတရားနှင့်အတူ မာနကိုပါသုတ်သင်ပြီး
နောက် ကျွန်တော်သည် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

မှတ်ချက်

မော်ဒန်အနုပညာတစ်ခုဖြစ်သည့် Collage ခေါ် 'စပ်ထည်' ဝတ္ထု
အမျိုးအစားဖြစ်ပါသည်။

၁။ ကမ္ဘာဦးကျမ်း (သမ္မာကျမ်းစာ)

၂။ သစ္စာနီ

၃။ မြတ်သစ် (မျက်မှန်တပ်ထားသောပင်လယ်)

၄။ သရဝဏ်(ပြည်) (ကမ္ဘာမြေကြီးထမ်းထားနိုင်သရွေ့)

၅။ သစ္စာနီ

၆။ နေမျိုး (ဤဝတ္ထုထဲတွင် ဘုရားသခင်သည် ကျွန်တော်၏

ဇာတ်ကောင်မဟုတ်ပါ)

၇။ မြင့်သန်း (သံပရာသီးသည် ချဉ်၏)

တကယ့်အချစ်ဝတ္ထု

၁။ ကုန်းပေါ်ရောက်နေသည့် ငါးတစ်ကောင်လိုပင် ကျွန်တော်သည် အချစ် ဆိုသောအရာနှင့် အချစ်ရုပ်ရှင်ကားများတွင် ပါလေ့ရှိသော သတ်လိုက်တို့၏ ပုံစံများနှင့်မတူရုံမက ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးပင် ဆန့်ကျင် နေသည်ဟု မှတ်ယူနိုင်ပါသည်။ အကြမ်းဖျင်းမှာ အောက်ပါဇယားအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဇာတ်လိုက်	ကျွန်တော်
ရုပ်ချောချော အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူဖြူ	ရွက်ကြမ်းရေကျီ (ကိုယ့်အထင်) အတော်ပင်ပူပါသည် ညိုညို(ယောက်ျားများ အသားဖြူသည်ကို ကြည့်မရပါ)
ဘွဲ့ရ (ပညာတတ်) ကြွယ်ဝချမ်းသာ တီးတတ်မှုတ်တတ် (ဥပမာ - ဂစ်တား၊ တယော စန္ဒရား)	မရ လက်လုပ်လက်စား လေအနည်းငယ်ချွန်တတ်
အသက်အပတ်ကျမ်းကျင် ကေားပြောကောင်း (မိန်းမတွေကျလောက်အောင် ပြောတတ်ခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။)	ရန်ဖြစ်တိုင်းခံရလေ့ရှိသည်။ မကောင်း
ရာထူးဂုဏ်ရှိန် တခြားအရည်အချင်းများ (မြင်းစီး၊ စက်ဘီးစီး၊ ကားမောင်း၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး၊ နွယ်ကြိုး လွှဲ၊ သီချင်းဆို၊ ရေကူး၊ တင်းနစ် ရိုက် စသဖြင့်)	ဝေလာဝေး မရှိ

သို့သော် ကျွန်တော့်တွင်ချစ်သူတစ်ယောက်(တကယ်ပင်) ရှိခဲ့ခြင်းမှာ အချစ်ဝတ္ထုတွေအချစ်ရုပ်ရှင်တွေမှားသလား။ ကျွန်တော်မှားသလား။ ဖူးစာ ရေနုတ် မှားသလား။ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တဲ့ကောင်မလေး မှားသလား။ အချစ်ဆိုသောအရာကပင် မှားလေသလား။ စဉ်းစားမရစရာဖြစ်ပါသည်။

၂။ အချစ်ဟူသော စကားလုံးကို ၁၉၈၆ ခု၊ ဇွန်လထုတ် မြန်မာစာအဖွဲ့၏ “မြန်မာစာလုံးပေါင်းသတ်ပုံကျမ်း” တွင် ရှာမတွေ့ပါ။ မြန်မာစာအဘိဓာန်တွင် ရှာမတွေ့ပါ။ မလိုအပ်၍(သို့မဟုတ်) မှားယွင်းစရာမလို၍ ထည့်သွင်း မဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ချစ်ဟူသော စကားလုံးကိုမူဖော်ပြထားပါသည်။ ချစ်^၁၊ ကြို၊ မေတ္တာရှိသည်။ ခင်သည်။ ချစ်^၂၊ ကြို၊ အပူရှိန်ကြီးသဖြင့် တူးသည်။ ကျမ်းသည်။ ဤမျှသာဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်အဘိဓာန်နှင့် တရုတ်အဘိဓာန်တို့တွင် ထို‘ချစ်’ နှင့် ‘အချစ်’ ကိစ္စကို အတော်များများ၊ ရှင်းလင်းတင်ပြထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူတို့အတွက် လိုအပ်၍ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်အတွက် လတ်တလော လိုအပ်နေသည်မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အချစ်၏ကိုယ်ထည်ကို ခြေခြေမြစ်မြစ်ဆုပ်ကိုင် ကြည့်ခွင့်ရရန်ဖြစ်ပါသည်။

၃။ လူတစ်ယောက် အမှန်တကယ် ဘယ်ဟာကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးပါသလဲ။ ကျွန်တော်သည် နံနက်ခင်းတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့ဖူး၏။ နံနက်ခင်းတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်လုနီးမှာပဲ၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာထဲက လာနှိုးသွားခဲ့သည်။ သူနှင့်ကျွန်တော် စကားပြောနေချိန်မှာ နံနက်ခင်းဟာ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်သည် နံနက်ခင်းတစ်ခုကိုဘယ်သောခါမှ မပိုင်ဆိုင်တော့ပါ။

၄။ ဖြစ်ဆဲခဏငယ်ကို မိုက်ခရိုစကုတ်ဖြင့် ခွဲကြည့်သော် ဧရာမစက္ကန့်ကြီးများကို တွေ့ရခြင်းမှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာဖြစ်ပေသည်။ ဧရာမစက္ကန့်ကြီးထဲမှာစွဲကပ်နေသော သေးငယ်သည့်ပိုးမွှားကလေးများကို အမည်သစ်တစ်ခုပေးရန် ကျွန်တော်မကြိုးစားတော့ပါ။ ပြဇာတ်အားလုံး တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေခြင်းကို ကျွန်တော်တို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုကြပါစို့။

၇။ သုလောက်ဆိုတက္ကသိုလ်မှာကံကော်တွေပွင့်ရောမည်။ လေထူသည်
 သက်မွန်များ၏ရန်ဖြင့် ချိုဖီနေလိမ့်မည်။ ဖွဲဖွဲညှင်းညှင်းရွာသော ရန်မိုး
 သည် ရင်ကိုစွတ်စိုသွားစေသည်။ ကံကော်ဆိုသောနာမည်ဆန်းနှင့် ပန်းလို
 သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်ခဲ့ဖူးသည်။ မှန်ငီမိုထဲမှာသကြားလုံး
 အပြည့်ထည့်ထားသောကံကော်သည် သကြားလုံးဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်း
 အရှင်ဆရာတစ်ယောက်က ဝဏ္ဏပဘာဟုခေါ်ဖို့အကြံပေးသည်။ သူ့အကြံ
 ခံ ငြင်းမယ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုလည်း စာမေးပွဲချုပ်လိုက်၏။ သူ့ကိုသာ
 ဆက် ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရကိုပါ အောင်မှတ်မပေး။ သုံးဆယ့်လေးမှတ်နှင့်
 ချုပ်လိုက်သည်။ ကံကော်အချစ်ဆုံးနှင့် အသင့်လျော်ဆုံးနာမည်မှာ
 ကံကော်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ပြည့်သော မွေးနေ့မှာ
 မှတ်ပါသည်ဟု အဖြေပေး၍ အဝတ်စုံလုံးကို သူ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်
 အဖြစ်ပေးခဲ့သည်။ အသက်လေးဆယ်အရွယ်တိုင်သောအခါ ကံကော်
 ငွန်ခွာထွက်ပြေးသည်။ တက္ကသိုလ်မှာ ကံကော်တွေ ဝေမြဝေဆဲ။

၈။ ကျွန်တော်တို့ အချစ်ဇာတ်လမ်းမှာ ရှိတ်စပီးယားပြဇာတ်တွေ
 လောက်လည်း မဆန်းပြား။ အာဝံနဲ့ ဧဝတို့အဖြစ် လောက်လည်း မမိုးစင်း။
 ရှင်မွေးလွန်းနှင့် မင်းနန္ဒာ တို့လောက်လည်း ခွဲခွဲယှဉ်ယှဉ် မရှိပါ။ သာမန်
 ဖြစ်ဖို့ဖြစ်စဉ်ဟုသာဆိုရပါမည်။ အချစ်ဆိုတာဘယ်လိုအရာလဲဟုမေးလာ
 လျှင် ကျွန်တော်သည်အလွယ်တကူ (သို့မဟုတ်) ခက်ခက်ခဲခဲဖြေဆိုနိုင်
 လိမ့်မည် မထင်ပါ။ နှစ်ယောက်အတူ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
 ကြည့်ကာ စကားပြောနေရလျှင် (ဘာစကားတွေပဲ ပြောနေရနေရ၊ ဥပမာ
 ရှောက်သီးသုပ်အကြောင်း၊ ဝိမောဘင်လာဒင်အကြောင်း၊ ငယ်ငယ်က
 ခွေးလိုက်ဆွဲ၍ ချော်လဲသည့်အကြောင်း) ကြည်နူးနေကြတာကိုပင် အချစ်
 ဟုခေါ်လေသလား။

ကျွန်တော်နှင့်သူသည် ရွှေသွားနောက်လိုက် မညီမဲ့မက၊ စိတ်တူ
 ကိုယ်တူလည်း မဖြစ်ကြပါ။ ကျွန်တော်က ဝက်သားအလွန်ကြိုက်သည်။
 သူက လုံးဝမစား။ ကျွန်တော်က ကုလားကားကြိုက်သည်။ သီချင်းဆိုကာ
 ကခန်းကို အကြိုက်ဆုံးဖြစ်၏။ သူက ကုလားကားမကြိုက်။ သီချင်းဆို
 ကခန်းများကို အမုန်းဆုံးဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်စကားပြော ဇာတ်ကားများကို

သူလုံးဝမကြည့်။ သူကြိုက်သော မြန်မာကားများကို ကျွန်တော်က လုံးဝ မကြည့်။ သူက အသီးအနှံကြိုက်သည်။ ကျွန်တော်က မကြိုက်။ အထူး သဖြင့် သူကြိုက်သော ဒူးရင်းသီး၊ သရက်သီးတို့ကို အနှံ့ပင်မခံနိုင်။ တူတာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကသူ့ကိုကြိုက်၍ သူကကျွန်တော်ကိုကြိုက် ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

၇။ အို . . . မင်းသမီး။ ခြေနှင်းကိုစီးလျက် သင်၏ခြေတို့သည် အလွန် တင့်တယ်ပါပေ၏။ သင်၏ခါးဆစ်တို့သည် လိပ္ပာသောသူ ပြုပြင်သော ကျောက်ကောင်းရတနာ ကဲ့သို့ဖြစ်ကြပါ၏။ သင်၏ခါးသည် အရည်ဖြင့် ပြည့်သော ဖလားတစ်လုံးဖြစ်ပါ၏။ ပမ်းသည်လည်း နှင်းပန်းစိခြယ်သော စပါးပုံဖြစ်ပါ၏။ လည်ပင်းသည် ဆင်စွယ်ရဲတိုက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မျက်စိတို့သည် ဂေဟဇာန်မြို့၊ ဗာသရဗွိမ်တံခါးနားမှာရှိသော ရေကန်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းသည် ဒဗ္ဗာသက်မြို့သို့ မျက်နှာမူသော လေဗနန် ရဲတိုက်ကဲ့သို့လည်းကောင်းဖြစ်ပါ၏။ သင်၏ ဦးခေါင်းသည် ကရေဗေလ တောင်နှင့်တူ၍ ဆံပင်သည်လည်း နီမောင်းသော တန်ဆာဆင်ပါ၏။ ငါချစ်သောနှမ။ ငါပျော်ပွေ့ဖို့ရာ သင်သည်အလွန်လှပေ၏။ အလွန်ချစ် ဖွယ်သော လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံပါပေ၏။ သင်၏အရပ်သည် စွန်ပလွံပင် ကဲ့သို့ဖြစ်၍၊ စွန်ပလွံပင်ကို ငါတက်မည်။ အကိုင်အခက်တို့ကို ငါကိုင်မည် ဟုဆိုသော် . . .

■ မော်ဝန် အနုပညာတစ်ခုဖြစ်သော Collage ခေါ် 'စပ်ထည်' အမျိုးအစား ဝတ္ထုဟု ဖြစ်ပါသည်။

၁။ သစ္စာနီ

၂။ ငြိမ်းဒေးအိမ်

၃။ မောင်ကျော်သာ (ပဲခူး)

၄။ နေမျိုး

၅။ ဖော်ဇော်အောင်

၆။ သစ္စာနီ

၇။ ဆော်လမုန်သီချင်း (ဓမ္မဟောင်းကျမ်း)

သစ္စာနီ

(၂၀၀၃၊ မေလ၊ စတိုင်သစ်မဂ္ဂဇင်း)

သစ္စာနီ စကားပြောခြင်း

ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ကလွဲရင် ရှိတ်စပီးယားတောင် မဖြစ်ချင်တဲ့
အကောင်ပေါ့လေ။ ဘဝမှာ ဒီအခွင့်အရေးမျိုးဆိုတာ လက်မလွှတ်သင့်တဲ့
အခွင့်အရေးပဲ။ အမှန်တော့ကျုပ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘယ်သူမှ
အားကျခဲ့တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဆီမှာစံပြပုဂ္ဂိုလ်မရှိဘူး၊
ပီးရီးမရှိဘူး။

ကျုပ်မိတ်ဆွေတချို့ကတော့တစ်မျိုးပေါ့။ တချို့ကချီတွေစားရားပုံ။
တချို့က ကပ်ဖကာပုံ၊ တချို့ကသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းပုံတွေဘာတွေကို
သူတို့စာအုပ်စင်ဘေး၊ စာရေးစားပွဲတွေဘေးမှာ တရိုတသေကျကျနန
ခိုက်လို့။ အဲဒီထဲက အများစုကတော့ ဒီလူတွေယုံကြည်ထားသလို သူတို့
သည်း ယုံကြည်ကြပါတယ်ဆိုတာ လူမြင်သူမြင်သိအောင် ကြော်ငြာချင်လို့
ဆင်ပါရဲ့။ (တကယ်တမ်း ဒီလူတွေရဲ့ ဘဝနေထိုင်မှု ကတော့ ဓာတ်ပုံထဲက
လူတွေနဲ့ ပြဒါးတစ်လမ်းသံတစ်လမ်းပဲ။ ထားပါတော့လေ)

အမှန်တော့ကျုပ်က ဘာမှဖြစ်ချင်လှတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ကဗျာ
သေးဘာလေး နည်းနည်းပါးပါးရေးတယ်။ ဒါပဲ။ ကျုပ်လက်ရာတွေက
နည်း သိပ်မကောင်းလှပါဘူး။ (ထင်တာပဲ) ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ကျုပ်
သက်ရာတွေ ထက်တောင် ညံ့ပါသေးတယ်။ မလွဲသာလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အနုပညာသမား တစ်ယောက်လို့ သုံးနှုန်းလိုက်ရရင်လည်း ကြီးကျယ်
ခြံမြံတယ်လို့ အမိပ္ပာယ်ရောက်အောင် ရည်ရွယ်သုံးစွဲလိုက်တယ်လို့

မထင်မှတ်စေချင်ဘူး။ ကျုပ်အမြင်ကတော့ အနုပညာဆိုတာကလည်း ဘာမှသိပ်ဟုတ်လှတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လှပါဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ တံဆိပ်ကပ်စရာ နာမည်တစ်ခုခုလောက်ပါပဲ။ ဥပမာ ဆိုက်ကားသမား၊ ဇေဒင်ဆရာ၊ မုန့်ဟင်းခါးသည် စသဖြင့်ပေါ့လေ။

ကိုယ့်အလုပ်ကို ဇနီးတင်ချင်ကြတာကတော့ လူသဘာဝပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် တချို့လူတွေက မသိနားမလည်တဲ့လူတွေ အထင်ကြီးအောင် ပြောနေကြတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့ လည်းဆိုင်မှမဆိုင်ဘဲ။ ကျုပ်ကတော့ ကဗျာရေးချင် ရေးလိုက်တာပါပဲ။ လောကကြီး အနုပညာနဲ့ ပြုပြင်ဖာထေးမယ်လို့ တစ်ခါမှ စိတ်မကူးဖူးဘူး။ စက်ဘီးအပေါက်ဖာတဲ့လူ၊ ဒန်တီးဒန်ခွက် ပေါက်ဖာတဲ့လူတွေရဲ့ အတွေး အခေါ်မျိုး မရှိတာလည်းပါမှာပေါ့။

ကျုပ်ကအလုပ်လုပ်တယ်။ ဒီအလုပ်ကထွက်ပေါ်လာမယ့်အကျိုး သက်ရောက်မှုတွေကိုတော့ ဂရုစိုက်လေ့မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် အောင်မြင် တာတို့ ကျော်ကြားတာတို့လူကြိုက်နည်းတာများတာတို့ကကျုပ်အဖို့အရေး မဟုတ်။ အဲဒီအလုပ်တွေက တန်ပြန်ခိုက်ခတ်တာကိုတော့ ကျုပ်လည်းခံရ တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အဖို့ကတော့ကဲ့ရဲ့တာနဲ့ ချီးမွမ်းတာ နှစ်မျိုးလုံးဟာ အတူတူပါပဲ။ ကျုပ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားအောင် မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်လုပ် ချင်တာကို ကျုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဘဝအဓိပ္ပာယ် ဆိုတာကလည်း ဒီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ။ ကျုပ်က တောင့်တမှုတို့ မျှော်လင့်ချက် တို့ဆိုတဲ့ ဇရေမရာ စကားလုံးတွေနဲ့ အသက်ရှင်နေတဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ ဘဝ ကို လက်တွေ့ဆန်ဆန်ပဲ တည်ဆောက်ချင်တဲ့လူ။ ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့ ဘဝတွေကို ကိုယ့်ဘာသာ ရွေးချယ်ခဲ့ကြတာပဲမဟုတ်လား။ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့မှာ ရန်တွေ့စရာ မန်ဆင်းရှင်လည်းမလိုဘူး။ မျက်ရည်ခံတိုးစရာ ကယ်တင်ရှင်လည်း မလိုဘူး။

ထားပါတော့လေ။ ကျုပ်မိတ်ဆွေ တချို့ပြောခဲ့သလို ကျုပ်တို့ရင်းနှီး ခဲ့ရတာတွေ များတယ်လို့ပဲဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါအတွက်ဘယ်သူ့ဆီက လျော်ကြေး တောင်းရမှာလဲ။ အလျော်ကော တောင်းကောင်းရဲ့လား။ ခက်တာက အသွေးအသားတွေ လောင်ကျွမ်းပြာကျသွားတဲ့လူတွေထက်

ခြေပခိုးပေါ်ကိုမီးပွားကျလို့တဖော်နေတဲ့လူတွေရဲ့ အသံက ပိုကျယ်လောင်နေတာပဲ။ ထားပါတော့လေ။

ကျုပ်က ကဗျာရေးချင်တဲ့အခါ ရေးတယ်။ ကျုပ်ကို ကဗျာဆရာလို့ သတ်မှတ်ရင်လည်း အရေးမကြီးလှပါဘူး။ တချို့ကတော့ နေ့တိုင်းမှ ကဗျာမရေးရရင် အရေးပြားယားယံလာတယ်ဆိုလားပဲ။ ဟစ်နေ့ ဝတ္ထုတို သုံးပုဒ်ရေးတယ်ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာလည်း ကြားဖူးရဲ့။ စာရေးဆရာဆိုတာ လာမပြတ်ရေးရမယ်ဆိုတဲ့ ဩဝါဒမျိုးလည်း ကြားဖူးရဲ့။ ကျုပ်သဘော သိပ် ခေါက်လှဘူး။ ဥစားကြက်မ တစ်ကောင်နေ့စဉ်တစ်နေ့တစ်လုံး ပုန်မှန်ဥ ရေး ဆိုတာကမှန်နည်းနည်းသဘာဝကျဦးမယ်။ အနုပညာတစ်ခု ဖန်တီးမှု ဆိုတာဒီလိုကန့်သတ်ထားလို့မရဘူးထင်တာပဲ။ ထားပါတော့လေ။ တခြား လူတွေနဲ့ကျုပ်နဲ့သဘောထားချင်းပတိုက်ဆိုင်တာတွေကအများသားပဲဟာ။

ကျုပ်က ဗြိစ္ဆာရာသီဖွား ကင်းမြီးကောက် နက္ခတ်ပိုင်ရှင်။ ကင်းမြီး ကောက်တွေ သဘာဝအတိုင်းပဲ တစ်ကိုယ်တည်းပဲ နေလေ့ရှိတယ်။

ကျုပ်မှာ ဆရာလည်းမရှိဘူး။ တပည့်လည်းမပွေးဘူး။ ဘယ်သူ အရိပ်မှလည်း မခိုဘူး။ ကိုယ့်အရိပ် ကိုယ်ရှာပြီး ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်ဖောက်ခဲ့တာပဲ။ အဲသလို နေထိုင်တဲ့အတွက် ရန်သူများတယ်ဆိုတာကတော့ အံ့ဩစရာပဲ။ လောကမှာတို့နဲ့မတူရင် ရန်သူဆိုတဲ့ အယူအဆ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲအဖြစ် တွယ်နေတာ မကောင်းလှဘူးထင်တာပဲ။

ကျုပ်က လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှင်သန်ချင်တဲ့လူ။ ဘယ်အရာရဲ့ အချုပ်အနှောင်ကိုမှ မခံချင်တဲ့လူ။ ဒါကြောင့် သိပ်စွဲလမ်းတဲ့ ဆေးလိပ် သောက်တဲ့ အလေ့အထကို လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၅ နှစ်လောက်ကပဲ ဖြတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ခွက်တစ်ခွက်ထဲက ရွံ့တွေမှမဟုတ်တာ။ စာရေးဆရာဆိုတာ ဒီလိုဝတ်ရမယ်၊ ဒီလိုနေရမယ်၊ ဒီစကားပြောရမယ်၊ ဒီအရည်သောက်ရမယ်ဆိုတာတွေက ဘာသဘောလဲ။ ကျုပ်က သူတို့နေပုံထိုင်ပုံ သာမဟုတ် အယူအဆပါ မတူလှတော့ မကြာခဏပြဿနာဖြစ်တတ်တာပဲ။ ကိုယ်ယုံကြည်တာ ပြောတာကပဲ အပြစ်ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်က ခုနစ်တာရာကို သဘောမကျဘူး။ (သဘောမကျခွင့် မရှိရဘူးလား) ဘော်စတိုင်း၊ ဂေါ်ကီ၊ ယက်တူရှင်ကို၊ နေရွာပါ တို့ကိုလည်းသဘောမကျ

ဘူး။ မောင့်လပြည့်ဝန်း သီချင်းလည်း သဘောမကျဘူး။ ပေါ်ဦးသက်နဲ့ စိန်အောင်မင်းလည်း သဘောမကျဘူး။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ။

ကျုပ်က အသီးအနှံကို မကြိုက်ဘူး။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ကို မကြိုက်ဘူး။ အမြင်ကျဉ်းပြီး အသိဉာဏ်နည်းတဲ့လူတွေကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ ကျုပ်တို့ တခြားလူတွေက မကြိုက်သလိုပေါ့။ ကျုပ်က လူကြိုက်များတဲ့ ကောင် ဖြစ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ကဗျာတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ရေးခဲ့သလို (ခင်ဗျားတို့ ပါးစပ်တွေထဲက ထွေးထုတ်ချင်လောက်အောင် ခပ်ချဉ်ချဉ် စပျစ်သီးတစ်လုံးသာဖြစ်ချင်သူ)

ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုပြောင်မုန်းတဲ့လူရော၊ အတွင်းကိုက် မုန်းတဲ့လူရောများတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ပင်ကိုသဘာဝအရလည်း ကျုပ်ကလူတွေကို မချစ်တတ်တဲ့ လူပါပဲ။ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်က လူတွေရဲ့အပြုအမူ အယူအဆ၊ အလေ့အထ၊ အတွေးအခေါ်တွေကို မနှစ်သက်ဘူးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရမယ် ထင်ပါရဲ့။ ထုံးတမ်းစဉ်လာ လူမှုရေး ကျင့်ဝတ်တွေကိုလည်း ကျုပ်ကသိပ်တော့ နားမလည်လှဘူး။ ကျုပ်နဲ့လူချင်းအင်မတန်ခင်တဲ့ ငသိုင်းချောင်းဝံသာတို့၊ အညာတမာတို့၊ မြေချစ်သူတို့ ဆုံးတုန်းကတောင် တစ်ခေါက်မှ မရောက်ခဲ့ဘူး။ မသေခင်ကတော့ ကျုပ်တို့အကြားမှာ မှန်ကန်တဲ့ နားလည်မှု နဲ့ လေးစားမှုတွေရှိခဲ့တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ လူနှစ်ဦးရဲ့ကြားမှာ ပေါင်းသင်းနိုင်ဖို့အတွက် လိုအပ်နေတဲ့ တစ်ခုတည်းသောအရာက 'ရိုးသားမှု' ပါပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ချစ်အောင်လည်းမနေဘူး။ မုန်းအောင်လည်း မနေဘူး။ သဘာဝအတိုင်းနေတာပါပဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ကျုပ်က ကြက်ဟင်းခါးသီးနှံမတည့်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူတော်ကောင်းလို့ ထင်နေတဲ့ လူတွေနဲ့လည်းမတည့်ဘူး။ ငါသာ မှန်တယ်လို့ ယူဆနေတဲ့လူတွေ နဲ့လည်း မတည့်ဘူး။ ပြီးတော့ နှင်းဆီပန်း အနံ့နဲ့လည်း မတည့်ဘူးဗျ။

သစ္စာနီ

(အမှတ် ၁၀၀၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၀၀၃၊ ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း)

ပဉ္စရူပ

(၁)

ပဉ္စရူပဟူသော အကောင်ကို
ကျွန်တော် တော်မြင်ခဲ့ဖူးသည်မှာ
အသက် ငါးနှစ်အရွယ်တွင် ဖြစ်လေသည်။
(အတိအကျ ပြောရလျှင် ကျွန်တော်အဘွား
ဖြစ်သူက ပဉ္စရူပအကြောင်း ပုံပြင်ကို
ကျွန်တော်အား ပြောပြခဲ့ပြီးနောက်၊
* သုံးရက်မြောက်ညတွင် ဖြစ်ပါသည်။)
ထိုညက
... ကျွန်တော်အခန်း ပြတင်းပေါက်အား
ထုံးစံအတိုင်း ပိတ်ပေးရန်၊
ကျွန်တော်အမေသည် မေ့လျော့သွားခဲ့ပါသည်။
ကျွန်တော်ကို သိပ်ပြီးလျှင်
သူမိတ်ဆွေများ စောင့်ဆိုင်းနေသော မဲခိုင်းသို့
အပြန်ဆုံးပြန်သွားရန်
စိတ်အားထက်သန်နေပုံရပါသည်။

အဖေကမူ ဤအချိန် (ညကိုးနာရီ)တွင်
 ပြန်ရောက်လေ့မရှိပါ။
 တစ်ခါတစ်ရံ ဦးလင်းမှသာ
 ပြန်လာတတ်လေသည်။
 ကျွန်တော်သည် တက်ဒီကိုဖက်ကာ
 (ကျွန်တော်၏ အမွှေးပွဝက်ဝံ့ရုပ်ကလေး
 ဖြစ်ပါသည်)
 ပြတင်းဝမှ လှမ်းမြင်နေရသော
 ဝိုင်းစက်ဝင်းပသည့် လမင်းကြီးကို
 အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိသည်။
 ထိုအချိန်မှာပင်
 လေတဟူးဟူးတိုက်နေသော ပြတင်းပေါက်မှ
 ပဉ္စရူပတစ်ကောင်သည်
 ကျွန်တော့်အိပ်ရာပေါ်သို့
 ပျံ့ဝဲ ဆင်းသက်လာလေသည်။

သူသည် သဘောကောင်းပုံရကာ ကျွန်တော့်ကို သူ့ကျောပေါ်တင်
 ၍ အဝေးကို ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ တိမ်တွေကြားထဲကို ကျွန်တော်
 တို့ ထိုးဝင်ဖောက်ခွဲသွားခဲ့၏။ လိမ့်ကျမှာမကြောက်ဘဲ ကျွန်တော်ပျော်ရွှင်
 နေခဲ့သည်။ ပဉ္စရူပက ကျွန်တော့်ကို အင်မတန်သာယာလှပသော တောင်
 ထိပ်တွင်ချပေးပါသည်။ ထိုနေရာတွင် ရောင်စုံပန်းတွေ ပွင့်ဝေနေကာ
 ရောင်စုံ လိပ်ပြာလေးများ ပျံသန်းနေကြသည်။ ကြည်စင်သော စမ်းချောင်း
 ကလေးများ စီးဆင်းနေကာ၊ ကလေးတချို့က စမ်းချောင်းထဲက အရောင်စုံ
 ငါးကလေးများကို ရယ်မောရင်းလိုက်ဖမ်းနေကြသည်။ ကလေး တချို့က
 မနီပုံမမြင့်သစ်ပင်တွေပေါ်တက်ကာ ချိုအေးပုံရသောအသီးတွေကို
 ခူးဆွတ်စားနေကြသည်။ ကလေးတချို့က စိမ်းမြသော မြက်ခင်းလွင်ပြင်
 တွင် လွတ်လပ်စွာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသည်။ မောပန်းကြလျှက်
 လှပသော ပုံစံဆန်းဆန်းကလေးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ရေခဲမုန့်
 ဆိုင်ကလေးများ၊ ချောကလက် သကြားလုံးဆိုင်ကလေးများတွင် ကလေး

တွေဝလင်အောင် စားကြရသည်။ မည်သူမှ ပိုက်ဆံပေးစရာမလိုပါ။
ဆိုနေရာတွင် . . .

‘မပြေးနဲ့ ခလုတ်တိုက်လဲမယ်’

‘ပါတွေမစားနဲ့၊ ချောင်းဆိုးလိမ့်မယ်’

‘ပါတွေမကိုင်နဲ့ လက်တွေပေကုန်မယ်’

‘အကျယ်ကြီး မရယ်ရဘူး’စသည့် ကျွန်တော်တို့ ကြားနေကျစကား
သံများ ကိုမကြားရပါ။ ဟန့်တားမည့်သူ မရှိသောထိုအရပ်တွင် ကျွန်တော်
သည် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင် ကစားချင်တိုင်းကစား၍၊ စားချင်တိုင်းစား
လိုက်သည်။ မိုးလင်းသောအခါ အအေးပတ်ပြီးရင်ကျပ်ကာ ကျွန်တော်
ဖူးနေသဖြင့် အိမ်ကိုဆရာဝန်ပင့်ကာ ဆေးထိုးဆေးတိုက် ကုသခဲ့ရလေ
သည်။

(၂)

ဒုတိယအကြိမ် ပဉ္စရူပကို ကျွန်တော်တွေ့သည်မှာ ဆယ့်သုံးနှစ်
သားအရွယ် တွင်ဖြစ်လေသည်။ သတ္တမတန်း စာမေးပွဲကျသည့်အတွက်
ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော့်ကိုပြင်းပြင်းထန်ထန်ရိုက်နှက်ကာ ထမင်း
မကျွေးဘဲ အခန်းတံခါးပိတ်လှောင် ထားစဉ်ဖြစ်သည်။

(၃)

တတိယအကြိမ် သူ့ကိုတွေ့ရသည်မှာ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင်
ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်ကာ အရှေ့ကကန်ရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေ
ခိုက်ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေ့ကား ကျွန်တော့်ဘဝတွင် အကြီးမားဆုံးသော
ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရကာ၊ မကြုံဖူးအောင် စိတ်ပျက်နှမ်း
လျော့ နေခိုက်ဖြစ်၏။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျွန်တော်စွဲလမ်းချစ်ခင်နေသော
ဝိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ခါးခါးသီးသီး ပြင်းပယ်လိုက်
သော နေ့ဖြစ်သည်။

‘ဟဲလို’

ပဉ္စရူပဟာ ရေထဲကတက်လာကာ ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်ဆက်ရင်း

ကျွန်တော် အေးတွင်ဝင်တိုင်လိုက်လေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရွှေနံနေကာ ရေစက်ရေပေါက်များက မြက်ခင်းပေါ်သို့ ယိုစီးကျလျက်ရှိသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ ရေထဲမှာလည်းနေတာပဲလား’

‘ငါက ပဉ္စရူပလေး။ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ကြည့်ရတာ အငွေ့ပျံတော့မယ့် ပုံလိုပဲ။’

‘ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ငြင်းလိုက်လို့လေ။ ကျွန်တော် ဘဝဟာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး’

‘ဘဝအဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ အရွယ်နဲ့လိုက်ပြီး ပြောင်းလဲတဲ့ အရာပါကွာ။ မင်းသူကို တော်တော်ချစ်လို့လား’

‘ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပထမဆုံးချစ်ဖူးတာပဲ။ ဒီတော့ သိပ်ချစ်တယ်’

‘မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

‘နှစ်ဆယ်’

‘နောက် မင်းဒီထက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ဆုံဦးမှာပါ’

‘ကျွန်တော်ကတော့ သူကလွဲရင်ချစ်လို့ရမယ် မထင်တော့ဘူး’

‘မင်းလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကျွန်တော့်သူရဲကောင်းတွေ ခံချင်တဲ့လူငယ်လေးတွေ ပြောနေကျစကားပဲ။ လူငယ်ဘဝ ရူးသွပ်မှုတစ်ခုပေါ့။ ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားတာပါပဲ’

‘ခင်ဗျားသာ ပဉ္စရူပမဟုတ်ရင် ဆွဲတိုးမိမယ်’

‘ဒီမယ် မောင်ရင်လေး၊ မင်းစိတ်ထိခိုက်နေတာ သူ့အချစ်ကိုမရလို့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငြင်းပယ်ခံရလို့’

‘ဗျာ ငြင်းပယ်ခံရလို့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူငြင်းတာက မင်းရဲ့မာနနဲ့သိက္ခာကို ထိပါးသွားတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေတာ။ မင်းဘဝမှာ ဆက်ရှင်သန်ချင်တယ်ဆိုရင် ငြင်းပယ်မှုတွေကို လက်ခံရဲတဲ့သတ္တိရှိရမယ်။ လောကဆိုတာ ငြင်းပယ်မှုခံတွက် စိန်ခေါ်ဖို့စောင့်နေတဲ့အရပ်ပဲ။ မင်းဟာ ငြင်းပယ်ခံရလိမ့်မယ်။ မင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ငြင်းပယ်လိမ့်မယ်’

ထိုစကားမှာ မှန်ပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ငြင်း

ပယ်ပူတွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိသွားသည်။ ဥပမာ အမေရိကန်နိုင်ငံသို့သွားရန် လျှောက်ထားသော ကျွန်တော့်ဗီဇာကို အပယ်ခံရခြင်း။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ငြင်းပယ်ခဲ့တာ တွေရှိလာခဲ့သည်။ ဥပမာ မိဘများက လက်ထပ်ပေးရန်စီစဉ်သော မိန်းကလေး။ (ထို့မိန်းကလေးကား ကျွန်တော့်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်လောက်အောင် မလှပပါ)

ကျွန်တော်အတွေးထဲတွင် အတန်ကြာအောင် နစ်မြောနေပြီး နောက် သတိရ၍ ပဉ္စရူပကိုကြည့်လိုက်သောအခါ မတွေ့ရတော့ပေ။ ကျွန်တော့်ရှေ့ကန်ရေမျက်နှာပြင်မှာကား ပျောက်ကွယ်လုဆဲဆဲ ဂယက် ကလေးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

(၄)

ဒီတစ်ခါတော့ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသော ကျွန်တော့်ကို သူက မြင်ကာလှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ကောင်လေး ဒီကိုလာကွ’

ပဉ္စရူပသည် ချောင်ကျကျစားပွဲတစ်လုံးတွင်ထိုင်ကာ အရက် သောက်နေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့စားပွဲသို့ လျှောက်သွားကာဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ကောင်လေးလို့ ခေါ်တာကိုတော့ မကျေနပ်ဘူး။ ကျွန်တော့် အသက် ၃၅ နှစ်ရှိပြီ’

ပဉ္စရူပက ပြုံးလိုက်ကာ

‘ငါကတော့ ဝက်ဝံရုပ်ကလေးပိုက်ပြီး ငါ့ကျောပေါ်ခွမ်းလိုက်လာတဲ့ သားကလေးလို့ပဲ ဖျက်လုံးထဲမှာ ခုထိမြင်ပေောင်နေတယ်’

ထိုခဏ တိမ်တွေကြားထဲမှာ ထွင်းဖောက်ပျံသန်းသွားရသော အတွေ့အကြုံကို ကျွန်တော်သည် ပူနွေးစွာအမှတ်ရနေဆဲဖြစ်သည်။ ထို့သော် မြက်ခင်းပေါ်မှာ စမ်းချောင်းထဲမှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားချင် သလိုသောစိတ် ကုန်ခန်းသွားတာတော့ ကြာချေပြီ။

‘ခု ဘာဖြစ်လာတာလဲ’

‘စီးပွားရေးမှာ ကျွန်တော့်ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်နှိပ်

လိုက်တာ သူ့အလူးအလဲခံလိုက်ရတယ်။ နာလန်ထူမယ်တောင်မထင်ဘူး၊
'ဝါကြောင့် အောင်ပွဲခံတဲ့အနေနဲ့ မင်းကအရက်သောက်မလို့ပေါ့
ဟုတ်လား'

'အောင်ပွဲ။ ဟုတ်လား။ ဘာအောင်ပွဲလဲ၊ အောင်ပွဲဆိုတာဘာလဲ။
လူ တစ်ယောက် ဘဝပျက်သွားတာ ဖျော်စရာလား။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကျွန်တော့် ဘာသာတောင် ဝမ်းသာရမလား။ ဝမ်းနည်းရမလား ဝေခွဲမရ
ဘူးဖြစ်နေတယ်'

'မင်း မပြတ်သားတာပဲ၊ မင်းအပေါ်ဒီလူဟာ ကောင်းမွန်ခဲ့ဖူး
သလား'

'သူ့ သာတုန်းကနက်လိုက်တာ ကျွန်တော် တော်တော်ခံလိုက်
ရတယ်'

'အဲဒါ သင်ခန်းစာပဲ၊ ပြိုင်ဘက်တွေကို ဘယ်တော့မှ မငဲ့ညှာနဲ့
ကောင်လေး'

'ပြိုင်ဘက်တွေကလည်း မင်းကို ဘယ်တော့မှ ငဲ့ညှာမှာ မဟုတ်ဘူး'
ကျွန်တော် မူးအောင်သောက်ပစ်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်ကို
မှောက်လဲကျသွားသည်။ ပဉ္စရူပဘယ်အချိန်ကထွက်သွားသည်ကိုပင်
မသိလိုက်တော့ပါ။

(၅)

မိတ္တဆွေတစ်ဦး နှလုံးရောဂါကြောင့် အရေးပေါ်ဆေးရုံတင်လိုက်
ရသဖြင့် လူနာမေးရန် ဆေးရုံသို့ ကျွန်တော်ရောက်ရှိသွားသည်။ မိတ်ဆွေ
လူနာကို သတင်းမေးပြီးပြန်အထွက်တွင် သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ပဉ္စရူပ
သည်ခုတင်ဖြူဖြူပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လဲနေကာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့
အပြားတွင် ပိုက်ကြိုးတွေသွယ်ဆက် ချိတ်ဆင်ထားတာတွေ့ရသည်။
ကျွန်တော် သူ့ခုတင်ဘေးနားကပ်သွားသောအခါ သူက ဗျက်စိဖွင့်ကြည့်
သည်။ ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိဟန်တူ၏။ ကျွန်တော်ကပင်
စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

'ကျွန်တော်တို့ မတွေ့တာ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် မျှီရော့မယ်

ဆင်တယ်'

'အေးကွ မင်းအခု ဘယ်လိုနေလဲ'

'ဒီလိုပါပဲ'

သူက ပြုံးသည်။

'ကောင်းလိုက်တဲ့စကား။ အမှန်တော့ အဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။

အခုတယ်။ ဒီလိုပါပဲ။ ဒဿနမဆန်ဘူးလားကွ'

'မင်ဗျားဟာ ဆိုကနေတီး သေလို့ ဝင်စားတာလား'

'တော်စမ်းပါ။ လူမိုက်တွေသာ အဆိပ်ခွက်ကို သောက်မှာကွ။
ဪစမ်းပါဦး။ မင်းရဲ့ ဒီလိုပဲက ဘယ်လိုလဲ'

'ကျွန်တော့်မိဘတွေ မရှိကြတော့ဘူး။ ကျွန်တော် နောက်ထပ်
ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့တွေ့တယ်။ ဒီကောင်မလေးက ပထမ
ကောင်မလေးထက် အစစအရာရာသာတယ်။ သူ့ကိုချစ်တဲ့အချစ်က
ပထမအချစ်ထက် ပိုပြီးမလေးနက် ခိုင်မာတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့
လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။ ကလေးသုံးယောက်ရတယ်။ ကျွန်တော်
အသက် ၂၅ နှစ်မှာ သေးလိပ်မြိတ်လိုက်တယ်။ ဖဲလည်း မရှိတော့ဘူး။
အခုတော့ အရက်လည်းပြတ်သွားပြီ။ ကျွန်တော် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလေး
လည်း အသင့်အတင့်အောင်မြင်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ မိသားစုနေ
ဆောက်တဲ့ အိမ်ကလေး တစ်လုံးလည်းရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ဘာမှ
အရေးကြီးခြားခြား မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာမှထူးထူးခြားခြား မမျှော်
သလိုပါဘူး။ ဒီလိုနေရတာကို ကျေနပ်တယ်လည်းမဟုတ်ဘူး။ မကျေနပ်ဘူး
လည်းမဟုတ်ဘူး။ အခုကျွန်တော် ဘာကိုမှလက်မခံတော့ဘူး။ အဲဒါ
မကြာခင် ဘာကိုမှမငြင်းပယ်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ဘာကမငြင်းပယ်တာ
လည်း မခံရတော့ဘူး။ တကယ်တော့ အဝမှာအောင်ပွဲ လည်းမရှိဘူး။
အဲဒီနဲ့ငြင်းလည်းမရှိဘူး။ အိပ်မက်လည်းမရှိဘူး။ မျှော်လင့်ခြင်းလည်း
မရှိဘူး။ တကယ်တော့ အဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ'

အခုရပ်သည် ခုတင်ပေါ်ကွင် မျက်လုံးများမှေးမှေးကာ ငြိမ်သက်နေ
သည်။ ကျွန်တော့်စကားများကိုအလေးအနက် စဉ်းစားနေလေမလားမသိ။
(ကျွန်တော်ကတော့အလေးအနက် မစဉ်းစားစေလိုပါ။) သူ့ကို နှုတ်မဆက်

တော့ဘဲ သူ့ခုတင်ဘေးက ကျွန်တော် အသာအယာထွက်ခွာလာခဲ့သည်။
 ထိုအကြိမ်ကား သူနှင့်ကျွန်တော် နောက်ဆုံးကြုံခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်
 သည်။ ကျွန်တော် နောက်တစ်ရက်ကစ၍ သတင်းစာ၏ နာရေးကြော်ငြာ
 ကဏ္ဍတွင် သူ့အမည်ကို စောင့်စားရှာဖွေ ကြည့်ရှုနေခဲ့မိသည်။ သို့သော်
 ယနေ့ထက်တိုင်အောင်ပင် ပစ္စုပ္ပန်ဟူသောအမည်ကို မတွေ့ရသေးဘဲ
 ရှိလေသည်။

သစ္စာနီ

(စတိုင်သစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၀၀၃)

ဘစ်မိုဗိုးကြောင့် သီးနှံများမထိခိုက်စေရန် နှိုးဆော်ချက်

(၁)

မိုးခိုးရောင်တိမ်တိုက်၏ အနောက်ဘက်တွင်ရှိသော မိုးကြိုးထံသို့
နေ့က မှန်ချိုဆေးပုလင်း ကျွန်တော်တင်ပို့လိုက်ပါသည်။ (ထိုမိုးကြိုး
အသံဝင်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။) နှင်းဆီနီတစ်ပွင့် အသံဝင်နေသည်
မှာကြာပြီဖြစ်သည်။ အိုဒက်ဆာလေ့ကားများ အသံဝင်နေသည်မှာကြာပြီ
ဖြစ်သည်။ တပေါင်းလ အသံဝင်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်
အသံဝင်နေသည်မှာကြာပြီဖြစ်သည်။ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်ကား အသံမဝင်။
ထိုအရပ်၌ ဟွန်းမတီးရ။

အသံဆိုသည်မှာ လှိုင်းလော၊ အမှုန်လော၊ ငြပ်လော၊ ရူပဗေဒ
ပညာရှင် တစ်ယောက်ယောက်က ရှင်းပြနိုင်မည်ဆိုလျှင် ထိုလူကို ရေခဲ
မိတ်ထားသော စကားလုံးတစ်ထောင် ကျွန်ုပ်ကလက်ဆောင်ပေးရန်အသင့်
ရှိပါသည်။ မွန်ချို၏ အော်သံဆိုသော မန်းချိုကားထဲကအသံကို ဘယ်သူ
ကြားဖူးခဲ့ပါသလဲ။

(၂)

ကျွန်ုပ်တွင် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို တစ်ဝက်လှသောက်တတ်
သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ ကောင်မလေးတွင် မိုင်ကယ်
အန်ဂျလို့၏ ကျောက်ဆစ်ပန်းပုနှင့်တူသော မေးစေ့ချွန်ချွန်ကလေးရှိ
သည်။ မိုင်ကယ်အန်ဂျလို့တွင် စစ်စီဖော့၏ တောင်ပေါ်မှလိမ့်ကျသော
ကျောက်တုံးတစ်တုံးရှိ၏။ ထိုကျောက်တုံးထဲတွင် ဘယ်သူမှမထူဆစ်ရသေး
သော လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အိပ်မက်တစ်ခုရှိ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် သွေး

သွင်းနေသော ဖြူဖျော့ဖျော့ မျှော်လင့်ချက် ရှိသည်။ မျှော်လင့်ချက်ထဲတွင်
ဘာမှမရှိ။

(၃)

ဂေါက်ကွင်းတွင် မိုးဥတုကို ဂရုမစိုက်သောမြက်များ စိမ်းလဲ့နေ
ကြသည်။ (ထိုမြက်များမှာ နွားစားရန်မသင့်လျော်) ကောင်းကင်မှ
ငယ်ဖြူဖြူများကို ဆပ်ပြာမှုန့် ကြော်ငြာတစ်ခုတွင် အသုံးပြုရန် တစ်ကြိမ်
တွင် ဘစ်ခုံတစ်ယောက်သောသူက စိတ်ဝင်စားလာလိမ့်မည်။ လေးပေ
မီးခောင်းကို ပိတ်လိုက်ပါ။ ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်လိုက်ပါ။ စိတ်ကိုပိတ်ရန်
သော့ခလောကံတစ်ခုကို ဆစ်ဂမန်ဖရွိုက် မတီထွင်နိုင်ခဲ့သည်မှာ အပြစ်
တင်စရာရှိပါသလော။

ခင်မေအောင်၊ ခင်မေရီ၊ ခင်မေချစ်၊ ခင်မေဆက်ဆိုသော
ငိန်းကလေး လေးယောက်ကို ကျွန်တော်၊ ဇော်ဇော်အောင်၊ ပြတ်သစ်နှင့်
တာရာမင်းဝေတို့ ချစ်ခဲ့မိကြခြင်းမှာ (လုပ်ကြံမှုမပါသော) တိုက်ဆိုင်မှု
တစ်ခုသာဖြစ်ပါသည်။

အချစ်ဆုံးသည်မှာ . . .

ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းဖြစ်သွားသော အစိမ်းရောင် ရင်ခုန်သံ
ဖြစ်၏။ သံလွင်မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှ ဂန္ထဝင်မီးခိုးတန်းဖြစ်၏။ ငန်ဂိုး၏
အရုပ်ဆိုးဆိုး နားရွက်အပြတ်တစ်ခုဖြစ်၏။ ယဇ္ဈိုင်မြို့တော်တံခါးဝမှ
သစ်သားမြင်းရုပ်ဖြစ်၏။ ရွှေရောင်မင်ဖြင့်အတိတ်ရေးထားသော ရက်လွန်
နေသည့် ထိလက်မှတ်တစ်စောင်ဖြစ်၏။ ရေဒီယိုအက်စစ်ဓာတ်ကြွ
နေသော ရှိတ်ပေးယား၏ ပြဇာတ်စာအုပ်ဖြစ်၏။ အရှင်လတ်လတ် အေးခဲ
သွားသော ဘယ်ဘက်မျက်လုံးမှ သံမဏိမျက်ရည်တစ်စက်ဖြစ်၏။
ဘရစ်တန်နီစပီးယားစ်၏ ချက်တွင်မြှုပ်ထားသော စိန်တစ်ပွင့်ဖြစ်၏။ ဘဂ
တစ်ခုကို ပြာကုစေနိုင်သော မီးတောက်မဲ့ အိပ်မက်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့အချစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါသလော။ ကိုလံဘတ်
သည် အမေရိကတိုက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါသလော။ ကိုင်းစတိုင်းသည်
လျှပ်စစ်အမှုန် ကူးခြင်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါသလော။ ပျောက်ဆုံးနေသော
ကြောင်တစ်ကောင်ကို သင်ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါသလော။

(၄)

လောကတွင် အလွယ်ကူဆုံးသော အလုပ်မှာ လူအထင်ကြီး
ဘောင် လုပ်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လူတွေကဘောင်းဘီဝတ်လျှင်လည်း
အထင်ကြီးပါသည်။ ကြိုးတန်းပေါ် လမ်းလျှောက်လျှင်လည်း အထင်ကြီး
ပါသည်။ အမွေးပွပွမွေး တစ်ကောင်မွေးထားလျှင်လည်း အထင်ကြီးပါ
သည်။ ထက်ထက်မီးဦးကို ကြော်ငြာခိုင်းလျှင်လည်း အထင်ကြီးပါသည်။

အထင်ကြီးခံရခြင်းနှင့် ကြက်သေတစ်ကောင်ကို ရွေးပါဆိုလျှင်
ကြက်သေတစ်ကောင်ကိုသာ ကျွန်တော်ရွေးပါမည်။ ကျွန်တော်သည်
ကျွန်တော်အကြိုက်သာ နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်ခြင်းအတွက် နောင်တ တစ်စုံ
တစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်လာစရာမရှိပါ။

ခပ်ညံ့ညံ့လူများ၏ ပုန်းတီးမှုကို ကျွန်တော်ကြိုက်၏။ (ဆားနည်း
နည်းတော့ ဖြူရပါသည်) စားပွဲခုံအောက်က ခြေထောက်နှင့် ကန်တတ်
သော ကောင်မလေးကို ကျွန်တော်ကြိုက်၏။ စကြဝဠာကို အမဲလိုက်ခဲ့
သော ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်က မဟာပေါက်ကွဲမှု သိဘို့ရီကို ကျွန်တော်
ကြိုက်၏။ မြေခွေးတို့ လှမ်းမဝီသည့် ဗေဒနာသီးဖြင့် ချက်သော ဝိုင်ကို
ကျွန်တော်ကြိုက်၏။ လကွယ်ညတွင် ပင်လယ်ကမ်းစပ်၌ ကျရောက်နေ
သော ကြယ်ရောင်ကို ကျွန်တော်ကြိုက်၏။ ဖော်မယ်လင် စိပ်ထားသည့်
နောက်ပြန်လည်နေသော နာရီများ၏စက်သံကို ကျွန်တော်ကြိုက်၏။
ရှုရိုက်သူကို လောင်ကျွမ်းစေသည့် ကားစင်ပေါ်က နှင်းဆီပွင့်၏ရနံ့ကို
ကျွန်တော်ကြိုက်၏။ သင့်ကို ကျွန်တော် မကြိုက်။

(၅)

အချိန်ရပါလျှင် . . .

မျက်စိမမြင်သူနှင့် စစ်တုရင်တစ်ပွဲ ကစားချင်ပါသည်။
ကြက်တူရွေးထဲမှာ စကားသင်ချင်ပါသည်။ ဝီးနပ်စ်ကို လက်ဆောင်ပေး
ရန် လက်ကောက်တစ်ရံ လိုချင်ပါသည်။ ယုန်တစ်ကောင်ထံမှ နှာစေးမြင်း
ကို ခေတ္တငှားရမ်းလိုပါသည်။ ဟို ကဗျာဆရာ၏ ဦးခေါင်းခွံကို အမှိုက်ခြင်း
လုပ်ချင်ပါသည်။

မျိုးမင်းနိုင်၊ အေးအေးလူလူနေထိုင်ပါ။ ဤပယ်နယ်ကိဘောလုံး
ကို ဒေးဘစ်ဘက်ခမ်း ကန်ပါစေ။ ရှေးကအပြန်တွင် ဆန်နို့ဆီဘူးနှစ်လုံး
ဝယ်ခဲ့ပါမည်။ စတာလင်ကို အဆစ်မပေးလိုက်ပါနှင့်။

သစ္စာနီ

Faces Magazine အမှတ် (၁၉)၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၀၀၃

ဘောဂဗေဒသောရဏ်

ကျွန်ုပ်တို့အိမ်အနီးတွင် ထူးဆန်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိပါသည်။ ဆိုင်ဆိုင်၏ အမည်မှာ 'ရဲရင့်သောကမ္ဘာသစ်'ဟူ၍ဖြစ်သည်။ (ထိုဆိုင်၏ အမည်မှာ သူဝတ္ထုတစ်ပုဂံ၏ အမည်နှင့်တူသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ဆရာကြီး ဟားမန်းဟက်စ်က တရားစွဲဆိုသည်ဟုလည်းကောင်း၊ ကျန်ုပ်တို့အားလုံးများမှ ထုတ်ဖော်ကန့်ကွက် ပြောကြားသည်ဟုလည်းကောင်း၊ မင်းနာကြေးငွေ တောင်းခံသည်ဟုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်မကြားဖူးပါ။) ဆိုင်တွင် ဈေးရောင်းသူတစ်ဦးသာရှိကာ သူ့ကိုဈေးဝယ်သူ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ မြင်ဖူးခြင်းမရှိကြချေ။ ဈေးရောင်းနေသောသူမှာ ကိုယ်ပျောက်နေသောသူဖြစ်သည်။ (ချင်းချက်အနေဖြင့် မှက်စီမမြင်သော ဈေးဝယ်သူတစ်ဦးကမူ ဈေးရောင်းသူ ဆိုင်ရှင်ကို သူမြင်ရပါသည်ဟု အကဲသောချာစွာ ပြောဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။)

ဤဆိုင်ကလေးကို ထူးခြားသည်ဟုဆိုရခြင်းမှာ ဤအချက်ကြောင့်သာ မဟုတ်ပါ။ အဓိကအချက်မှာဤဆိုင် ကလေးထဲတွင် ကမ္ဘာပေါ်ရှိမည်သည့်စတိုးဆိုင်၊ မည်သည့်မိနီဖက်ကက်၊ မည်သည့် စုပါဖက်ကက်တွင်မှ မရနိုင်သည့်အရာများကို ထူးဆန်းသော ဈေးရောင်းနည်းဖြင့် ရောင်းချပေးနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဥပမာ ဤဆိုင်ကလေးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွား သည်ဆိုလျှင် ခြေသံတရှုပ်ရှုပ် ကြားရကာ (လူမမြင်ရပဲ) အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။ ထိုအသံမှာ မရင့်သီးသော်လည်း မသိရွယ်ကင်းမဲ့ကာ အလုပ်သဘောဆန်သော အသံတစ်သံ ဖြစ်သည်ကို သတိပြုမိလာပါလိမ့်မည်။

- ကိုယ်ပျောက်နေသောဆိုင်ရှင် - ဘာအလိုရှိပါသလဲ။
- ဝယ်သူ - ဘာတွေရနိုင်သလဲ။
- ဆိုင်ရှင် - ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာလူကြီးမင်း လိုချင်တာ အကုန်ရနိုင်ပါတယ်။
- ဝယ်သူ - တကယ်ပဲ အကုန်ရနိုင်သလား။
- ဆိုင်ရှင် - တကယ် ရနိုင်ပါတယ်။ နဂါးအသည်း၊ ချာလီချက်ပလင်ရဲ့ဖိနပ်၊ ဗြဟ္မာပြည်သွားတဲ့ဇီဇာ၊ ကျောက်တုံးတွေနဲ့သီချင်းသံ၊ သေခြင်းတရားရဲ့ ရနံ့နဲ့ မူးဆိုးလိနီရဲ့ စိတ်ဓာတ်အယိပေါ့။ တစ်ခု တော့ရှိတယ်။ လူကြီးမင်း ဝယ်မယ့်အရာဟာ လူကြီးမင်း လိုအပ်တဲ့ အရာဖြစ်ဖို့တော့ လိုပါတယ်။
- ဝယ်သူ - အခုတစ်လော ခင်ဗျားတို့ဆိုင်မှာ ရောင်းအကောင်းဆုံးပစ္စည်းကဘာလဲ ခင်ဗျ။
- ဆိုင်ရှင် - ထုံးစံအတိုင်း မိုးခါးရေပဲခင်ဗျ။

ထူးခြားသည်မှာ ကိုယ်ဝယ်ယူမည့်ပစ္စည်း၏တန်ဖိုးကို ဝယ်သူက ကြိုက်သည့်ဈေးနှင့် ကြိုက်သည့်အရာကိုကြိုက်သလို ဈေးပေးချေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဥပမာ၊ မြတ်သစ်ကြီးသည် အေးဝလာဝယ်သွားရာ တန်ဖိုးအဖြစ် ဆေးလိပ်တိုသုံးခုကိုပေးထားခဲ့သည်။ ဇော်ဇော်အောင်သည် ပို့စ်မော်ဒန်သဘောတရားကိုလာဝယ်ရာ ငင်းဆင့်ငင်ဂိုး၏ နားရွက်အပြတ်ကို တန်ဖိုးအဖြစ်ပေးခဲ့သည်။ မောင်မောင်ဇေယျသည် နွှာကလီယ စက်ရုံတစ်ရုံဝယ်ရာ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးဖြင့် ပေးချေခဲ့သည်။ ယခု မောင်မောင်ဇေယျ ထံတွင်ရှိနေသော နှုတ်ခမ်းမွေးမှာအတုဖြစ်ပုံရပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ထိုဆိုင်၏မောက်သည်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံရပေမည်။

ထိုဆိုင်မှ ပစ္စည်းအတော်များများကိုပင် ကျွန်ုပ်ဝယ်ယူခဲ့ရာ ထိုအထဲတွင်

၁။ ဟီရိုမိုးမားမြို့ (ဝံးအကြမခံရမီ)

၂။ မျှော်လင့်ချက်တစ်ဆယ်သား

၃။ မြေခွေးချဉ်သည် ပြောသောစပုခံသီးတစ်ခိုင်

၄။ လှိုင်ဆန်းမိ၏ အပြုံး (ကိုရီးယားရုပ်ရှင်မင်းသမီး)

၅။ မသုတော် (၇)ပါး၏အသံ (မီးရှို့ပစ်ရန်)

စသည်တို့ဖြစ်သည်။ (ဟာဝေယံကျွန်းကို မာလွန်ဘရန်ဒို ဝယ်သွားသဖြင့် မရလိုက်ပါ) သို့ပစ္စည်းများအတွက် ကျွန်ုပ်ပေးချေခဲ့ရသည်မှာ ခပ်နွမ်းနွမ်းကျပ်တန်တစ်ရွက် ထွေးခံတစ်လုံး၊ အပယ်ခံရသောကဗျာသုံးပုဒ်၊ ကွန်ပျူနစ်ဝါဒနှင့် အမဲသားတို့ ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့ကမူ မရောက်တာကြာပြီဖြစ်ကာ ထိုဆိုင်သို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ဆိုင်ရှင်နှင့်တွေ့ဆုံ စကားပြောခဲ့ပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်ရှင်

- ဘာတလိုရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ။

ကျွန်ုပ်

- အိပ်မက်ဝယ်ချင်လို့ပါ။

(ကျွန်ုပ်အိပ်မက် မမက်သည်မှာ ကြာချေပြီ)

ဆိုင်ရှင်

- လူကြီးမင်းက ဘယ်လို အိပ်မက်မျိုးကို လိုချင်ပါသလဲ။

ကျွန်ုပ်

- အရည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဖတ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

ဆိုင်ရှင်

- ကျွန်တော်တို့က အိပ်မက်ကို အရသာသုံးမျိုးနဲ့ ထုတ်လုပ်ထားပါတယ်။ လီမွော်အရသာ၊ စတော်အရသာ၊ အရသာနဲ့ နွားနို့အရသာပါ။ ဘယ်ဟာ လိုချင်ပါသလဲ။

ကျွန်ုပ်

- သုံးမျိုးလုံးသာ ပေးလိုက်ပါ။

သို့တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်က မည်သည့်အိပ်မက်မျိုးကိုမှ မမြင်မက်ဘဲ ရှိနေပါသည်။ ထိုဆိုင်သို့လည်း အိပ်မက်ဝယ်ရန် နောက်ထပ်ပရောက်ရှိတော့ပါ။ အိပ်မက်များသည် ကျွန်ုပ်အတွက် အမှန်တကယ်လိုအပ်သော

အရာများမဟုတ်ပုံရပါသည်။တစ်ခုတော့ရှိပါသည်။ ထိုနေ့ကအိပ်မက်များ
အတွက်ကျွန်ုပ်ပေးချေခဲ့ရသောကန်ဖိုးမှာ အိပ်မက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သစ္စာနီ

(မုဒိတာ မဂ္ဂဇင်း)

കഥ

- ၁။ အဝိဇ္ဇာရင်ကွဲ
၂။ ဗန်ဂိုးရပ်ကွက်
၃။ ရိုမန်ထစ်လမ်းကြား
၄။ ဖိုင်တွဲအမှတ်၊ ရာဇဝင်နှစ်ကာလများ

တဝိဇ္ဇာရင်ကွဲ

ကျွန်တော်သည် ညကို ချစ်ခင်နှစ်သက်သူဖြစ်သည်။ လရောင်
သည် ကျွန်တော်၏သစ်ခက်သရုပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ကလေးဆီသို့
သွားသက် လျှောက်သွားရန်လမ်းကလေးသည် နံညိုရောင်ဖဲကြိုးပြားလေး
တစ်နေရာမှာဖြောင့်စင်းပြီး တစ်နေရာတွင်လိမ်ကွေးနေသည်။
အောက်တရ နွေဦး၏နံနက်ခင်းသစ် ကျရောက်သော နေ့တစ်နေ့မှာ ထို
လမ်းကလေးအစထိပ်မှ ကြက်မောက်ပင်အိုကြီး၏ သစ်ကိုင်းခြောက်
ကွက်ကိုင်းပေါ်မှာ ဥဩ... ဥဩ... အော်သံအက်အက်ဖြင့် ခံစား
ရအန်သံကို ကြားရတော့သည်။ ထိုကြက်မောက်ပင်ကြီးကို မျှော်ကြည့်ပြီး
လမ်းကလေးအတိုင်းလျှောက်လာမိသည်။ သစ်ရွက်ကြွေများပေါ်သို့
ကျွန်တော့် ခြေထောက်များဖြင့် နင်းမိသံသည် ဟပြည့်ပြည့်တုန်ခါသွား
သော ကြေမွသံ၊ ထိုအသံသည် နှလုံးသားဆီသို့ စူးနစ်စွာဝင်သွားနေသည်။
ဥဩသံကလေးမှာ ဒဏ်ရာဇရုဗခံစားနေရရှာသော စိတ်ဝေဒနာသည်
ခင်းဦး၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုနှင့် တူနေသည်။

'ကဗျာဆရာ မေယျဒိုင်တော့ဘူးလားဗျာ' ဆိုသည့်စကားသံကို
တင်ထပ်ကာ ကြားလာရပြန်သည်။ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်သို့ ပြေပြေ
သက်သွားသောလမ်းကလေး၏ ကျောကုန်းပေါ်တွင် ဘုန်းကြီးအိုတစ်ပါး
နဲ့ ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်တို့
ခေါ်စားလေ့ရှိကြသော ကြက်မောက်ပင် အိုကြီးရှိလေသည်။

ညကိုချစ်သည်။ လရောင်ကို သစ်ခက်သရဖူလို့တင်စားဖွဲ့ဆို ပြောတတ်ရှာသောသူသည် ကဗျာဆရာလား။ ကြက်မောက်ပင်အိုကြီး သည် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးကို လွန်လေပြီးသော ကာလယန္တရားဟောင်းကြီး ထဲမှ လူဝင်စားများသဖွယ် တင်စား၍ သိမှတ်ထားပေသည်။ နေခြည်နု သည် နှင်းထူပြည့်ခဲသိပ်ကျပ်နေသော ကြက်မောက်ပင်၏ သစ်ရွက်စိပ်စိပ် များထဲမှ ထိုးခွဲလျက် လမ်းကလေးပေါ်သို့ ယိုစီး အနံ့ကျလာစပြုနေသည်။ လေးဆင့် ဝန်ချိုင့်ဟောင်းကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားသော ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားကလေးသည် လမ်းထိပ်တောင်ကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှာ ရပ် လျက် မဇ္ဈိမရွာဟောင်းကိုလှမ်းမျှော်လျက်စူးစိုက်ရပ်နေသော ဘုန်းကြီး အို၏ နောက်ကျောဘက်မှ ရွာစွန်ရွာဖျား လယ်ကွင်းရိုင်းများကိုကြည့် နေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး

‘တပည့်တော် ဆွမ်းချိုင့်သွားပို့ရတော့မလားဘုရား’ ဟုအသံ တိမ်တိမ်ဖြင့်မေးရင်း မခြံလှမ်းကိုလည်း ပြင်လိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးအိုမှာ သက်န်းကိုတင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လျက် ပိန်ကပ်နေသောသူခန္ဓာကိုယ်အား လွှမ်းခြုံလိုက်သည်။ နှင်းဖျားကျဆင်းလျက် ခဲသားရောင်ဖြင့် နှစ်ဖက် နေသော မဇ္ဈိမရွာအို၏ လမ်းကလေးကိုစူးစိုက်လျက်။ ‘အင်း’ ဟူသော စကားလုံးတစ်လုံးကို အိုးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း သားကလေးသည် ကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှ ရွာထဲဆီသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဆင်း သွားနေတော့သည်။ အဝေးဆီမှ နှင်းထုထဲတွင် ကျောင်းသားကလေး နှစ်မြှုပ်ဝင်သွားလေပြီ။

ရွာကလေး၏ အစွန်ဖျားနားကျသော ပြေကွက်ကျဉ်းကျဉ်း ကလေးကို ငွေသုံးထောင်ဖြင့် ဝယ်ယူပြီးသည်နှင့် ဝါးအိမ်ကလေးတစ်လုံး ကို ဆောက်လိုက်သည်။ ပြေကွက်ကျဉ်းကျဉ်းပေါ်တွင် ဝါးအိမ်လေး တစ်လုံးကို ပင်ပန်းကြီးစွာ လှံလှံထုတ်၍ဆောက်လုပ်ခဲ့ရသည်။ ယုံကြည်

နိုင်စရာပင်မရှိပါ။ သို့သော်လည်း . . . ။ ကမ္ဘာမြေကြီး၏ တွန့်တိုး ပိတ်ပင်ခြင်းဖြင့်ထားသော ဖြေနေရာများပေါ်တွင် နေထိုင်အသက်ရှင်တတ်ကြသောသူများသည် မြေဇီခေါ်ဆောင်ရာနောက်ဆီသို့ လိုက်ပါလျက် 'အိမ်' ဆောက်နေရပါသည်။

အိမ်ဆိုသည်မှာ လူခေါ်ရာနောက်သို့သာ 'အိမ်'က လိုက်နေသော လူထူးလူဆန်းများစွာတို့သည် ကမ္ဘာမြေကြီးကို အုပ်စိုးပိုင်ဆိုင်ထားကြသူများဖြစ်ကြသည်။ ထိုလူများကို 'မြေပိုင်ရှင်'တုခေါ်သည်။ အခုတော့ ထို 'မြေပိုင်ရှင်' စကားလုံးကို မသုံးကြတော့။ ထိုစကားလုံးနှင့် အလားတူစကားလုံးကိုမလွယ်၍ သုံးနှုန်းနေကြပြီ။ တွန့်ဒီမီနီယံဟု ခေါ်ပါသည်။

ထိုဝါးအိမ်ကလေးကို ပြုံးစီးအောင်မြင်စွာ ဆောက်နိုင်ခဲ့သောသူမှာ ပန်းချီဆရာ စိုးသွေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကိုပန်းချီဆရာက အသိအမှတ်ပြုခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းချီလောက၌ သူ့ကိုမသိပါ။ စိုးသွေးသည် ဝေဒနာလူမမာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ နှလုံးရောဂါဝေဒနာရှင်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝနှင့်ဆိုင်ဆောင်ချစ်ကြသည့် ဘဝသမား သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ကြွေမွနေသော သူ့ခန္ဓာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများကို တယုတယဖြင့် ကောင်းမွန်လာရန်အတွက် ဤပဏ္ဍိမရွာဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုရွာမှာ ပါဒနိုင်ငံတော်ဟောင်းသို့သွားရာလမ်း နံဘေး၌ရှိသည်။ အထိုင်ရန် ကျေနပ်နှစ်သက်စရာ အလွန်ကောင်းသောရွာဖြစ်သည်။ အေးခြင်း၊ ချမ်းသာစွာနေထိုင်ရာရွာဖြစ်သည်။ စိုးသွေးသည် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး နှလုံးရောဂါကုသခန်းတွင်တစ်လနီးပါးခန့် နေထိုင်ကုသခဲ့ဖူးသည်။ သူ့နှလုံးကိုလည်း ဟိုအရင် တစ်ကြိမ်ခွဲစိတ် ကုသခဲ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးများက သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် ကျန်ရှိနေသေးသော တစ်ပိုင်းတစ်စ အသက်ရှင်ဦးမည့် နေ့ရက်တွေကို ကုန်လွန်ကျော်ပြီဟုသွားရန် နည်းပေးလမ်းညွှန်ပြောဆို မှာကြားပြီး ဆေးရုံကြီးမှ ဆင်းခွင့်ပေးလိုက်သည်။

စိုးသွေးသည် ဆေးရုံကြီး နှလုံးရောဂါကုသဆောင်မှာရှိနေစဉ်မှာ ကျွန်တော်နှင့် လှိုင်ဝင်းတို့ကို အထူးအလေးထားပြီး သူ့ထံသို့လာရောက်ရန်

တဖွဲ့မှ မှာတတ်လေသည်။ သူဖတ်ချင်သည့် စာအုပ်များကိုလည်း တကူးတက မှာဖြစ်အောင် မှာတတ်သည်။ ဗင်ဂိုးနှင့် ဂေါ်ဂင်စာအုပ်ကို သူကိပ်ရာခတ်တင်ပေါ်မှာ အမြဲတမ်းတွေ့ရ တတ်သည်။ သူ့ရောဂါမှာကျမ်းနေပြီ။ သူသည် ဆေးရုံလူနာဆောင်အခန်းမှာ ကျွန်တော်နှင့် လှိုင်ဝင်းကို ပြန်ခါနီးတိုင်း 'မနက်ဖြန်ညနေ လာခဲ့ဦးနော်၊ ကျွန်တော် မျှော်နေမယ်' ဟု တိုးတိုးမှာကြား တတ်ပြန်သေးသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ လွှမ်းလျပ်နှင့် ကြေကွဲမိတ်တို့ စူးနစ်စွာ ဖြစ်ပေါ် ခံစားနေရသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးမှာ မချီမဆုံ ဝေဒနာခံစား နေရရှာသော စိုးသွေးငါးမျက်လုံးအစုံနှင့် အကြည့်ချင်းမဆုံမိစေရန် လူနာဆောင် အခန်းနံရံပြင်ကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေရတော့သည်။

သူ ဆေးရုံမှ ဆင်းပြီး သုံးလေးလမျှသာရှိမည်။ သူ၏ဝါးတိမ်လေးကို ပြီးစီးအောင်ဆောက်လုပ်နိုင်၍ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။ ပန်းချီဆရာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဖောသွပ်လျက် ခြေထောက်အစုံမှာ ရောင်ရမ်းနေသည်။ သူသည် ပန်းချီရေးဆွဲရန် စိတ်အားထက်သန်လွန်းနေသည်။ အညာဒေသတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသည့်မြို့ကို သူသည်သတိတရရှိနေသည်။ သူ့အပေါ် ကြင်နာသနားတတ်သော သူ့ချစ်သူအမျိုးသမီးကို လွမ်းဆွတ်သတိရလာမိသည်။ သူမပုံတူကို ရေးဆွဲချင်သည်ဟု ဆေးရုံပေါ်တွင်တဖွဲ့ပြောခဲ့သည်။ ထို အမျိုးသမီးမှာယခုထိသူကို မျှော်လင့်စောင့်စားသေးသည်။ သူ့ရောဂါနှင့် ဘဝရပ်တည်ချက် မညီမျှခြင်းကြောင့် ထိုမြို့မှ တိတ်တဆိတ်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ အခုတော့... သူနောင်တရမိသည်။

သိပ်မကြာတော့။ သူသည် ချစ်လှစွာသောဝါးတိမ်ကလေးမှာ ကြောက်လန့် စရာကောင်းအောင် နှလုံးရောဂါ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်းဒဏ်ကို ခံစားရခြင်းဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေပြီ။ ဝါးတိမ်ကလေး၏မနီးမဝေး အရှေ့ဘက်မှာ သင်္ချိုင်းငယ် ကလေးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုသင်္ချိုင်းလေးမှာ သနားခိုအိပ်စက်ချင်သည်ဟုပြောခဲ့သည်။

'ကဗျာဆရာ မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား' ဟု ကြေကွဲပမ်းနည်းသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောဆိုသူမှာ ပန်းချီဆရာစိုးသွေး၏ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလွန်းသော

ဘင်မကြီးဖြစ်သည်။ ချစ်စရာကောင်းသော သူမ၏ မောင်လေးအကြောင်း
ကို ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်သည့်နေ့၌ ရှိက်၍ရှိက်၍ တိုးတိုးပြောနေသော
ပန်းချီဆရာကလေး၏ အစ်မကြီးကိုဘာပြောလို့ ဘာလုပ်ပေးနိုင်ပါမည်
နည်း။ အစ်မကြီးကယ်တင်ခိုင်းသည့်အရာမှာ နာကြည်း၍ ချေမှုဖျက်ဆီး
ဆရာကောင်းသော ဆင်းရဲခြင်း ဝင်ဖြစ်ပါသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေးသည် ဒန်ဆွမ်းချိုင့်ကိုမ၍
ကြက်မောက် ပင်ကြီးရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် စောင့်နေသော
ဘုန်းကြီးထံသို့ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လာနေသည်။ ဘုန်းကြီးရှေ့တွင်
ကျွဲကျွဲ ထိုင်နေသော ရွာစွန့်ရွာဖျားမှ မိကြည်သည် သူ့သားငယ်ကို
မပြောပင် တွင်ချထားသည်။ ကလေးငယ်မှာညစ်ပတ်ပေရေနေသည်။
မိကြည်၏လက်ထဲတွင် ပဲပြုပ်ထုပ် သေးသေးနှင့် ဆီငါးကျပ်သား
ခန့်မျှရှိသော ပလတ်စတစ်ထုပ်ကလေး ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မိကြည်သည်
သူလင် အလုပ်သို့ထည့်ယူသွားရန် ထမင်းကြော်အတွက်၊ ထမင်းကြော်ဖို့
အိုးကို ရွာထဲမှအသိအိမ်မှာ လိုက်လံငှားသည်။ မရ။ ကံဆီသို့ အပြန်လမ်း
မှာ ဘုန်းကြီးအိမ်နှင့်တွေ့၍ သူ့အခက်အခဲကိုပြောပြနေသည်။ ဘုန်းကြီးအိမ်
ကြီးမှာ မိကြည်တို့ မဇ္ဈိမရွာက ကိုးကွယ်သော ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး
ဖြစ်သည်။

‘ဟဲ့... ထူဝဲ... ဒီဆွမ်းချိုင့်ကို မိကြည်ကိုပေးလိုက်...’

ပန်းချီဆရာလေးအိမ်မှ ရက်လည်ဆွမ်းလှူဒါန်းလိုက်သော
ခန့်ဟင်းခါးချိုင့်ကို မိကြည်ကိုယူသွားရန်စွန့်ပေးလိုက်သည်။ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသား ထူဝဲသည် အံ့အားတုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဘုန်းကြီးအားကြည့်လျက်
အိမ်သာဖြစ်ကာ မိကြည်ကို စိမ်းစိမ်းကားကားကြည့်ပြီး

‘ဒီမှာ... နောက်နေ့လည်း ဒီကြက်မောက်ပင်ကြီးအောက်က
စောင့်နေဦး’

ဟု အသံမာဆတ်ဆတ်ဖြင့်

‘အနောက်ပိုင်းက ကိုရွှေကြွတ်မသာရက်လည် ရှိသေးတယ်ဗျ’
ဟုပြောလျက် မျက်ရည်ဝေနေသော မျက်လုံးအစုံကို သုတ်လိုက်
သည်။ ထုတ်တံခမ်းငိုက်ထဲမှာ သမုဒ္ဒရာတစ်စင်း လှုပ်ရှားနေဘိအလား။
ဆာလောင်ခြင်းသည် အဝိဇ္ဇာကမ်းပါးကို မမြင်နိုင်တော့။

ဘုန်းကြီးတို့မှာ အဝိဇ္ဇာမှောင်ကို ထင်ထင်ရှားရှားသိမြင်ခံစား
နိုင်သော်လည်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားထုဝင်
ရင်ထဲမှ အဝိဇ္ဇာ အမှောင်ကို ခံစားနေရရှာသောအဖြစ်ကို ကျောခိုင်း၍
သူတို့ကျောင်းတိုဆီသို့ တစ်လွှမ်းချင်းလျှောက်သွားနေတော့သည်။

ညိုသစ်

(အိုင်ဒီယာ မဂ္ဂဇင်း၊ ဇွန်၊ ၂၀၀၃)

မန်ဂိုးရပ်ကွက်

မန်းသီးတစ်လုံးဟာ ရင့်မှည့်ပြီဆိုရင် ညင်ညင်သာသာ
ချိတ်မတ်တဲ့ လေကလည်း ကြွေကျစေတာပဲ။ (မန်ဂိုး)

(၁)

ထိုရပ်ကွက်ကလေးနှင့် ထိုလူများသည် အသံမျိုးစုံ ကျက်ကျက်
ညှိအန်ကျနေသော ကမ္ဘာကြီးထဲတွင် အမှန်တကယ်မရှိသေးပါ။ ထိုလူများ
ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့လည်း ပါဝင်ရောနှောနေသည်။ သို့ရာတွင်
ကြောမီအချိန်တွင်ပင် ကမ္ဘာကြီး၏ လိပ်ကျောကုန်းပေါ်မှာ ထိုရပ်ကွက်
ကလေးနှင့် အလားတူနေသော ရပ်ကွက်များ ပေါက်ဖွားလာပါတော့
သည်။ ထိုလူများသည်လည်း ပိုက်ဆံကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ရာ အမှတ်
အသားအဖြစ် ဆင်းရဲခြင်းတွင်းနက်ထဲရှိ အညစ်အကြေးများစုပ်ရှာ
နေရာဆီသို့ လီာရောက်ပေါင်းဆုံရာ သင်္ကေတရပ်ကွက်အဖြစ်
ဤနေရာဆီသို့ ပျံ့ကျသမား အမည်ဖြင့် လာရောက်ကြတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ပုဂံစော်အနံဆုံး၊ ပျင်းရိစရာ
အကောင်းဆုံးနှင့် ရှက်စရာအကောင်းဆုံး မြင်တွေ့ရသည့် အရေပြား
ချက်နာပြင်ပေါ်တွင် ဒုက္ခရောက်ရှိ ခံစားရတာကို အာသာငမ်းငမ်း
နှစ်သက်လျက်ရှိသော အဝဖြစ်၏။ မိမိအချိန်ကို ဆုံးရှုံးခံခဲ့ရသည့်
လူပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကျုပ်တို့ မိသိပ်နေသော ဂြိုဟ်တစ်ခုပေါ်မှာ
ထိုရပ်ကွက်နှင့် ထိုလူများသည် ဂျာမနီဝက်အူချောင်းအတူနှင့် တူနေတော့
သည်။ ဂျာမနီဝက်အူချောင်းအစစ်မှာ ကမ္ဘာကျော်သော အထက်တန်း

အစားအစာဖြစ်သည်။ ယခုဘဝသည် မလတ်ဆတ်သော အရေပြားနှင့် အသားပုပ်၊ အသားညှပ်တို့ဖြင့်ပြုလုပ်နေကြီးထားသော ဂျာမနီဝက် အူချောင်းအတူအဖြစ် ရွံရှာဖွယ်ကောင်းနေတော့သည်။

(၂)

အကြောင်းတရားများကို စွဲလမ်းတသလျက် တမြည့်မြည့် ခံစားနေရပ်များကို သတိရပတ်မောနေတော့သည်။ သဘာဝ၏ လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် လွှဲကံကြမ္မာတို့သည် တစ်ထပ်တည်း ပူးကပ်ဆက်စပ်နေသည့် အချိန်ကာလတွင် လူသည်ပြောင်းလွဲရပေသည်။ အကြောင်းရင်းမှာ ဂျွန်တော် နေထိုင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသော ဘဝသည်သေးဖွဲ့ကျဉ်းမြောင်းသော ယဉ်ကျေးမှုမရှိသည့် လူတွေကြားထဲတွင် ညှပ်မိ၍နေလာခဲ့ရသည်။ ထိုသေးဖွဲ့သည့် အမှုအကျင့်နှင့် စိတ်ထားနိမ့်ဆင်းနေသော ဘဝကျဉ်းဟောင်းထဲ၌ ပျော်မွေ့အားရစွာ နေထိုင်လာမိသည်။ ဒီလိုဘဝမျိုးသည် အလွန် ကြုံတွေ့ရခဲ့သော လူတွေကြားထဲက လူများကိုမြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူတို့ ကိုယ်တိုင် သိမြင်ပယ်ထားသည့် လူ့ဆူ၊ လူပူ၊ သေရည်ယစ်မှူးသူတွေ၊ အပျော်အပါး လွန်ကဲသူတွေအဖြစ် ထင်ရှားလာသူများဖြစ်သည်။ ဤအရာကို စာရေးဆရာကြီး ဂစ်ဘွန်းလက်ထပ်ကပင် တွေ့ကြုံခဲ့သောကြောင့် သမိုင်းဆိုသည်မှာ ရာဇဝတ်မှုများကို စာရင်းတင်မှတ်ထားသည့် မှတ်ပုံတင် စာအုပ်ကြီးဖြစ်သည်။

တစ်ခုတော့ အသေချာဆုံးဖြစ်ပါသည်။ လူအကြောင်းကို ရေးသား ဖွဲ့နွဲ့မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အနုမာန မှန်းဆတွေးတောပူဖြင့် အသက်ရှင်နေကြသည် မဟုတ်ပေ။ လူသည် မိမိအတွက် ပညာနှင့် အတွေ့အကြုံရှိစွာဖြင့် အသက်ရှင်နေထိုင်ကြလေသည်။ သည်နှစ်သက်ဖွယ်ရာမရှိသော ဘဝတွင်းအကြီးဆုံးဘေးမှာ ကရွတ်ကင်းလျှောက်ပြီးနောက် လူတစ်ယောက် ပေါက်ဖွားလာပြန်သည်။ မကြာခဏ ဆိုသလို ရည်ရွယ်ခြင်းမရှိ သည့်ဘဝနှင့် သံသရာမှာမျှော်လင့်ခြင်းများ မရှိသည့် အကျိုးရလဒ်များကိုပေးလေ့ရှိသည်။ နောက်ဆုံးမှာ မာရ်နတ်နှင့် သေမင်းကိုတောင်မှ နည်းပရိယာယ်နှင့် အနိုင်ယူသည့်လူ။ ထိုလူကြမ်း၊ လူဆိုး၊

လူပေများကို ရင်ဆိုင်ကြည့်ပြီး ဒီလူတွေလည်း သူလိုကိုယ်လို လူစားတွေပါ လားလို့ သိမြင်ကြတော့သည်။

သမိုင်းသည် လူကို ဘာမှလုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့။ အသက်ရှင် နေသော ဘဝဖြစ်တည်မှုအမှန်တရားကို ကြည့်ရှုရှာဖွေရာတွင် စာအုပ် များသည် ရောင်စုံဖြာထွက်နေသော မှန်ပြောင်းနှင့်တူသည်။ ကြည့်ရှုမိ သောအခါ အထင်အမြင်မှားလျက်မျက်ကန်းသဖွယ် ဖြစ်သွားရတော့ သည်။ အရှုပ်အထွေးများ၊ အကျအဆုံးများသည် ကျရောက်လာတော့မည့် ရွှေဆယ်နှစ်တာ ကာလသစ်တွင် ရှင်သန်ခွင့်ရခဲ့ရင်။

‘ငါ ဘာကောင်ဖြစ်မှာပါလိမ့်’

‘အစားအစာတွေက ငါ့ကို ချေဖျက်ပစ်တော့မှာလား’

‘ဘဝဆိုတာ အသားတုံး တစ်တုံးလား’

အလှည့်အပြောင်းများ စုပုံဖို့ အသက်ရှင် ခံနိုင်ရည်ရှိခြင်းရဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြယ်ရောင်စုံတဲ့ ညတောက်မှာ ရပ်တည်ခင်းကျင်းပြသ ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လူများအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ နာကြည်း ရခြင်းဟူသောစိတ်၌ မချမ်းမြေ့ဖွယ် ခံစားမှုကိုမေ့လျော့ပစ်ခဲ့ကြသည်။

(၃)

လူများနှင့် ဘဝအခင်းအကျင်းကို ပူးကပ်လျက် ဖော်ပြနေသော ဘဝသရုပ်များသည် ကျွန်တော်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အထင်အမြင်သေးစွာ ဖြင့် ဝိုင်းပတ်ကာရံလျက်ရှိသည်။ ထိုရပ်ကွက်မှ ထွက်ပေါက်ကို နေ့စဉ်နှင့် အမျှကြည့်ရှု ရှာဖွေခဲ့သည်။ အကြမ်းထည်လူများသည် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အမှန်တကယ် တည်ရှိနေသော အရာများမဟုတ်ကြောင်း မြင်မိသည့်နေ့ နေ၍ ထိုအကြမ်းထည်လူများကို အကြောက်တရားအရ ဘဝ၏အဖြစ် အပျက်အမှန်များအပေါ်ကြည့်ရှုရှာဖွေရာတွင် လူနှင့်စာအုပ် နှစ်မျိုး နှစ်စား၊ နှစ်မျိုးထဲမှ မည်သည့်အရာကို ရွေးချယ်ရမည် မသိခဲ့ပေ။

စာအုပ်များကို ကျွန်တော် ရွေးချယ်ခဲ့မိသည်မှာ မျက်ကန်း သဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟု ယခုကျွန်တော် မြင်မိလာသည်။ သို့သော်လည်း အရက်စက် အကြမ်းကြွတ်ဆုံးသော ဘဝသမာသည် မကြာမီက စွဲကပ်ခံခဲ့

ရသော အဝမျက်ကန်းရောဂါကို ကုသပေးစေချင်ပါသည်။ ကျွန်တကယ်
တွင် ကျွန်တော့်ဝတ်ဝန်းကျင်မှအဝများသည် သေးနပ်နံ့ချာသော အပိုင်း
အစများဖြင့်ပြည့်နှက်နေသည်။ ဆိုးယုတ်ခြင်း၊ တန်ဖိုးမရှိသော အရာများ
ကို နှိုးငှက်ယူခြင်း၊ ကြေးဝံ့မနာသာစကားများ ပြောဆိုခြင်း၊ ဒါကို အဝဟု
ဆိုမည်လား။ လူနှင့်လူအဖွဲ့အစည်းကို ကြောက်ရွံ့သော ကျွန်တော့်
အသွက်

‘ဟ ခါဖျိုးတော့တာ ဖြစ်တယ်။ ရှိတယ်ကွ။ အာမဆို ဖြစ်တတ်
တာပဲကွ’

မျက်စိတစ်ဖက်မရှိသော အဘိုးကြီး၏စကားကို ယုံကြည်
လေးစားရန် အကြောင်းလုံလောက်စွာရှိသည်။

အာအုပ်များက ပြဋ္ဌာန်းသတ်မှတ်ချက်အသစ်တစ်ခုကို သင်ကြား
ဖော်ပြပေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအချက်မှာ လူသားအား ယုံကြည်ရန်၊
လူ၏ ကောင်းမြတ်ခြင်းသင်္ကေတများကို ယုံကြည်ရန်၊ လူ၏ စွမ်းအင်သတ္တိ
ရှိခြင်းကို ယုံကြည်ရန်ဟူသော အချက်များကို စာအုပ်များကတစ်ဆင့်
သင်ကြားဆည်းပူးခဲ့ရသည်။ စာအုပ်များသည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ နယ်သစ်၊
ပြေသစ်၊ အမြင်သစ်များကို ဖွင့်လှစ် ပြသနေသည်။

လူတွေအကြောင်းကို သိချင်ပါသည်။ သည်ပြင် ဘာကိုမျှ
မိမိလိုမျိုးလူစွာနှင့် ကူညီသိချင်ပါသည်။ အလုံးစုံသော အရာဝတ္ထု
ဟူသမျှ ဖြစ်တတ်သည်၊ ဖြစ်သည်ဟုဆိုခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့ အလိုရှိသော
အရာသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ရပေမည်။ ဖြစ်လာရတော့ပေမည်။

(၄)

ဤရပ်ကွက်သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ရသော နှစ်များကဒုက္ခများကို
မေးသိပြည့်စုံစွာစုဆောင်းရရှိအောင် ပံ့ပိုးပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်
သက်တမ်းနှင့် ဒုက္ခသစ္စာသည် လှပလွန်းသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။
အဝတစ်ခုလုံးမှာ အညစ်အကြေးအစုစုတို့ကို ဆေးကြောပစ်လိုသော
စိတ်များ အုပ်စိုးခဲ့ရသည်ကိုပင် သတိထားကြည့်ရှုလေ့လာမိသည်။
ထိုအရာမှာ ပိုင်ဆိုင်အုပ်စိုးသွားခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့သည်။

အရာရာတို့သည် လှပ၊ ကွဲပြားခြားနားတတ်သည်။ လူများသည် ထိုအရာများထက် သီးခြားကွဲပြားတတ်သည်။ ခြားနားဆန့်ကျင်သည်။ ဘဝအုပ်များက ကမ္ဘာကြီးနှင့် နီးစပ်လာအောင် ပြုလုပ်ပေးတတ်သည်။ ဘဝသည် ထိုထက်ပိုမိုပြီး နိမ့်ကျဆိုးဝါးလျက် ဆင်းရဲပင်ပန်းသည့်ရပ်ကွက် ဆွဲတွင်သူ(ဘဝ)ကိုယ်တိုင်နေထိုင်ခဲ့ဖူးပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဘဝထက်ပင် ဒုက္ခမျိုးစုံကို ဝရုမထားတော့ဘဲ လွစ်လျှူရှုနိုင်ခဲ့ပေသည်။ နှလုံးသားသည် ပင် ပါးစပ်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေသလို ခံစားတတ်တော့သည်။ သိနိုင်ခက်ခဲ လွန်းသော အရာတစ်ခုကိုပြုသလိုက်လျှင် ဝန်ဂိုး၏ ဝန်ပိုးသည့်သူများ နန်းချိကားဖြစ်ပါသည်။ ထိုဝန်န်းချိထဲမှ လူများသည် ကျွန်တော်နေသော ရပ်ကွက်ထဲမှ လူများနှင့်တူနေပါသည်။

ကျွန်တော်နေထိုင်သော ရပ်ကွက်သည် အော်သီလို၊ ရှိပီယို၊ ရဲဘော် အောင်ဝင်း၊ ဒေါက်တာဇီဇားဂိုး၊ ကရာမာဇော၊ ဒေးဗစ်ကျော့ပါးဖီး၊ မဒမ်ဘိုဇာရီ၊ ပါဝဲ၊ အင်နာကရင်းနီနာ၊ အကြူ၊ ဒွန်ကီဇာ၊ အင်နီဖရင့်၊ ကြက်တော၊ ငြိ၊ ကိုတင်ဝါ၊ ဝံပုလွေ လာဆင်၊ ကေတို့နေထိုင်ခဲ့သော ကမ္ဘာလောကပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့် တူလွန်းသောလူများ။ ထိုကဲ့သို့ မမူလောက်သော သတ္တဝါများကို စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာကြီးများက တခမ်းတနား လူဇာတ်ကောင်ကို တီထွင်ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ကြပေသည်။ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု၏ အထူးခြားဆုံး ပုံတူမျိုးပွား (Clone) ကလုန်းထက်၊ အံ့ဩချောက်ချားစရာ ကောင်းပေသည်။ ထာဝရဘုရားဖန်ဆင်းသည့်လူဆိုသည်မှာ ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာကြီးများ၏ ဇာတ်ကောင်စရိုက်နှင့်ယှဉ်လိုက်လျှင် . . .

လူ့အကြောင်းကို စာမဖတ်လျှင် နားလည်သိတတ်စေရန် ခက်ခဲသော ကမ္ဘာလောကကြီးထဲ၌ ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ ကျွန်တော်နေထိုင်သည့် ရပ်ကွက်ထဲရှိ လူများ၏ဘဝကိုသွတို့ပန်းပေါ်မှာ မည်ကဲ့သို့သော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများ ဖိတင်ထားပါစေတော့၊ ပတ်ဝန်းကျင် ဘဝကို အလွန်အကျွံချိုးဖျက်ပစ်ချင်ကြသည်။ သည်ရပ်ကွက်၏ ဖိစီး နိပ်စက် ဆင်းရဲငြိုးငွေ့ဖွယ်ရာကောင်းသော ဘဝများကကျွန်တော်ကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ စိတ်ထဲမှာ သန္တိသုခမရှိခဲ့

မရခဲ့လျှင် ဒုက္ခစည်းစိမ်ကို ရဲရင့်စွာခံစား ပျော်မွေ့နိုင်ရန်အတွက် လည်းကောင်း ခံနိုင်ရည်ကို မွေးဖွားစေခဲ့သည်။

စာအုပ်များကို ဖတ်ကြည့်မိပါသည်။ စာတိုစာစများကို ရေးကြည့်မိပါသည်။ အလွန်အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသော ကမ္ဘာလောကထဲတွင် ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေထိုင်ခွင့်ရလာသဖြင့် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းပေါင်းဖက်လာခဲ့ရသော သည်ရပ်ကွက်ကို ကျေးဇူးတော်ဆပ်ချင်ပါသည်။ စာဖတ်နေသော အဓကိပ္ပလက်တိုင်းပြည်၏ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် လွန်ကျူးပျော်မွေ့စွာပင် ကျေနပ်အားရခဲ့သည်။ စိတ္တဇနာမ်များနှင့် ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်တွင် ကျပ်တည်းစွာ အထီးကျန်လူတစ်ယောက်တည်းရှိနေသည်မှာ အကျည်းတန် နေသည်။

ကျွန်တော်နေထိုင်သော ရပ်ကွက်သည် ကျွန်တော့်အတွက် အသက် ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်အထိ အသက်ရှင်သန်နေထိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ပေးသည့် ဟောဒီ ဒုက္ခိတလောကကြီးအတွက် အောက်မေ့သတိတရရှိမိလို့ ကမ္ဘာလောကကို စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ ကမ္ဘာလောကကြီးအတွက် ရအောက်မေ့ဖွယ် အပျတ်တရထားရစ်ခဲ့ဖို့ တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားသည်။ ကျွန်တော့်မှာရှိသည်။ ထိုအတွက် ဖရိုဖရဲမဖြစ်ဘဲ ဘဝအသက်ရှင်သန်သရွေ့ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် အသက်ရှင်ချင်ပါသည်။

ညိုသစ်

(အမှတ် ၂၁၈၊ မေဖော်ဝါရီ ၂၀၀၃၊ မဟေသီမဂ္ဂဇင်း)

နိမိတ်တစ်လမ်းကြား

(၁)

အတွေ့အကြုံကိုသည် ဆက်ထုံးအဖွဲ့အထစ်များစွာနှင့်ရှည်လျားကြာမြင့်တည်ရှိစွဲမြဲလာသောအခါ ထိုဆက်ထုံးကလေးများနှင့် အဖြစ်အပျက်များသည် အတိတ်ဟုခေါ်သော 'အမှတ်တရ'အဖြစ် ကျန်ရစ်စွဲမြဲနေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေသည် နိစ္စဓူဝခန္ဓာဝန်များနှင့်အတူစိတ်ကူး (စား၊ ဝတ်၊ နေရေး၊ သေရေး)ကိုစွဲ မပါဝင်ဘဲ အိပ်စက်ပျော်မွေ့သွားသည့် နေ့ရက်ညဟူ၍မရှိခဲ့။ ကျပ်တည်းပူလောင်စွာ အိုစာမင်းစွာစုဆောင်းသိမ်းထုပ်ဖြည့်ဆည်းထားရန် ဝမ်းစာကြမ်းမရှိခဲ့ကြ။ အမှန်တရားနှင့် အဝကိုထိန်းကျောင်းရေးအလုပ်သည် နေ့နှင့်ညကို ခွဲခြားလို့မရနိုင်သလို ခက်ခဲ့ပါဘိ။

သဘာဝတရားဆိုသည်မှာ အမှန်တရားကို ခွာကြည့်လျှင် မြင်နိုင်မည်ဟု ထင်ခဲ့ပါသည်။ လူတစ်ဦးအဖြစ် အသက်ရှူကျပ်လိုက်ရသည့် အလုပ်ကိုစွသည်ပင် မလွယ်ကူတော့။ ပြားပြောင်ထွေပြားလှသော လူ့ဘဝကိုစွဲစိတ်တို့သည် အချိန်နှင့် ဗဟိုချက်စည်းကမ်းမဲ့ခြင်းကြောင့် အချိန်နှင့် နေရာများကိုစုပ်ယူမီညစ်လာတော့သည်။ တောင်စဉ်ရေမရ စဉ်းစားခြင်းမှာ အတွေ့ထွေ ကြမ်းထော်ပင်ပန်းမှုတို့ထဲတွင် ပါခြင်းထဲ ပိတ်မိသကဲ့သို့ ရှင်သန်အားယုတ် ကျဆင်းလာတော့သည်။

(၂)

လမင်းနှင့် တိမ်စများလွင့်မျောတစ်ချပ်၊ စိတ်ကူးမျက်လုံးများသည် ကြည့်မြင်သည့် နေရာအကွာအဝေးထက် လွင့်ခေါင်နိမ့်ပါးကျဆင်းသည့် အာကာသဟင်းလင်းပြင်ကို ဆုပ်ချေပြီး ယိုဖိတ်စီးကျလာသည့် အသံများ၊ အနုပညာသမားတစ်ဦး၏ နီလို့ရာနှင့် လွင့်မျောရာကို ကမ္ဘာကြီးက မန်တီးခွင့်ပေးအပ်သည်။ လည်နေသော စက်ဝန်းတစ်ခုရှိသည်။ ထိုစက်ဝန်းသည် အသိဗေဒများကို သက်သာချောင်ချိစွာ လှည့်ပတ်ပျော်မွေ့ရန် ရသအသိတရား အတိမ်အနက်ကို တူးဆွဖွဲ့ယူပြီး ဘဝကို မျက်စိအာရုံနှင့် မခံစားနိုင်အောင် အနုပညာစစ်စစ်ဖြင့် မြှုပ်ကွယ်ဖုံးအုပ်ထားလိုက်သည်။ ဘဝဆိုတာကို အခုအချိန်မှာ အတွင်းကျကျ အတိမ်အနက်ကို ဖမ်းဆုပ်ရခက်ခဲသော ဒေသရပ်ဝန်းဖြစ်ပေမဲ့ အရှင်းကြီး။ . . . ကွယ်။ သေချာတိကျမှုတစ်ခုသည် ဘဝကို ဆေးကြောသန့်စင်လိမ့်မည်။

တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှောကလေးပေါ်မှာရှိသည့် အိမ်ကလေး၏ မျက်နှာစာမှ ခြံထဲသို့ ငေးမျှော်ကြည့်လျှင် စံပယ်ပန်းပင်များကို တွေ့ရသည်။ စံပယ်ပန်းပင်များ၌ ပန်းဖူးတစ်ဝိုက်ပွင့်ဖွင့်မှု မတွေ့ရသေး။ ငိုက်ကိုင်နေသောပင်စည်သေးသေးများသည် အမြင့်ဆီသို့မော့၍ ထောင်မတ်ရန် အားယူနေဆဲ။ လေမှာတောင်ဘက်ယွန်းယွန်းဘက်ဆီမှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်နေသည်။ စပါးပင်များ၊ သရက်ပင်များ၊ ပိတောက်ပင်များ၊ ကွံကော်ပင်များကို စိမ့်ဝင် တိုက်ခတ်လာရသော ထိုလေမှာ အိမ်ကလေး၏ နောက်ဖုံးဘက်တံခါးပေါက်မှ ဆောင့်တိုး၍ ဝင်လာတတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ အတွေးကိုယ်စီနှင့် အိမ်ရှေ့တောလမ်းတို့ကလေးကို ငေးရိုးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ထိုလမ်းတို့ကလေး၏ အစွန်းပါးပါးတွင် ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ကလေးရှိသည်။ ထိုလမ်းတို့ကလေးသည် လယ်တောနှင့် ရွာအပြင်သို့သွားရန် တစ်လမ်းတည်းသာဖြစ်သည်။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်အလုပ်မရှိသော ကျွန်တော်တို့အတွက် ထိုအိမ်ကလေးမှာ စိတ်ကူးယဉ်အိမ်ကလေး ဖြစ်နေတော့သည်။ ထို အိမ်ကလေးရှေ့လမ်းတို့ကလေးပေါ်မှ လယ်တောကပြန်လာကြသော ကောက်စိုက်သူများ၊ နွားကျောင်းသားလူငယ်များနှင့် လယ်သမားကြီးများ ဖြတ်သန်းကူးလူးသွား

သည်။ ထိုလယ်သမားများကို ကြည့်ငေးရင်း ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးများ
သန်စွမ်းစေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်တွေ့ကြုံဆက်ဆံလာခဲ့ဖူးသော
သူများမှာ ကျေးလက်ရန်များကင်းစင်သော လူများဖြစ်ကြသည်။
ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်ပင် မြို့ပြဟောင်း ဖွဲ့စည်းမှုနှင့် ရောထွေးယှက်တင်
ခြင်းဖြစ်လော့သည်မှာ အနှစ်လေးဆယ်ခန့် ရှိခဲ့သည်။ မြို့ပြသစ်ကို
စာဖွေရင်းဖြင့် တနင်္ဂနွေတိုင်းကြီး မွန်းကျပ်ခံခဲ့ရသည့် ခန္ဓာဝန်ကို ပြန်လည်
သိထားပြည့်စုံလာအောင် ကောင်းမွန်သော ဆေးဝါးနှင့် အစာအာဟာရ
များလိုအပ်သည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ရည်ရွယ်စိတ်ကူးခြင်း အတိအကျမရှိကြဘဲ
ကျေးလက်သစ်၊ မြို့ပြဟောင်းစပ်ကြား ရောနှောစွက်ဖက်နေသော
ကျွက် (ရွာတန်းရှည်) ကလေးထဲတွင် လာရောက်နေထိုင်ကြခြင်းမှာ
အသစ်ရပ်ဖော် ခံစားမှုများကို ဖြည့်ဆည်းရန်ဖြစ်သည်။ . . . မဖြစ်နိုင်
တော့ပေ။

(၃)

မိုးသည် မိုးရာသီစစ်စစ်ဖြစ်ပါကြောင်း အတိအလင်း ခိုင်မာစွာ
ပြောသွန်းအပ်ပြပြီးသက်သေထူတော့သည်။ တန်ခူးလလယ်ကတည်းက
ရွာချနေသောမိုးကို ငေးမောကြည့်ရင်း ရေမရောသော မိုးစစ်စစ်ကို
အင်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ကျေးငှက်ကလေးတို့ အော်
မြည်သံများ၊ ချိုးတော့ကွေ့ကြွေသံများမှာ နေအရုဏ်မပွင့်ဖူးခင်ကတည်းက
ကြားနေရသည်။ တိမ်ရှေ့တောလမ်းအိုကလေးမှ လယ်ထဲသို့ ဆင်းလာကြ
သော ခြေသံများ၊ နွားအော်သံများ၊ လူသံများကို ကြားနေရသည်။

မိုးမှာ တစ်ဆုပ်တစ်ခဲကြီး ရွာချသည်။ ကောက်စိုက်သမတွေမှာ
နည်းနည်းသည်းသည်းပြီး ရွာနေသည့်အောက်မှာ ကောက်စိုက်ဆင်းရန် သွားနေ
ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အိပ်ရာထဲမှနေ၍ နီစွရွက်ကြားနေရသော
အသံများကို မှတ်မိနေပြီး ကိုယ်စီအတွေးများနှင့် ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါ
ရင်းဖြင့် သဘာဝတရားကို နည်းနည်းကလေးမျှ မသိကြ၊ မခံစား
ကြပေ။ အမှန်တကယ် စူးစမ်းမေးမြန်း ကြည့်မိရင် သဘာဝတရားရဲ့

အလှဒဿနများကိုလည်း မသိ။ ဘဝအလွမ်းအမောများကိုလည်း နားမလည်သေး။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရောနှောလို့ မရတာတွေလည်းရှိသည်။ တစ်သွေးတစ်သားတည်း စူးဝင်သွားတာတွေ လည်းရှိသည်။ မရှိသေးသည်မှာ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို သိရှိနားလည် ခံစား တုံ့ပြန်တတ်ဖို့ မရှိသေးပါ။ မသိသေးပါ။

အနုပညာနှင့် ရှင်းပြ၊ လင်းပြချင်ပါသည်။ ရှင်းပြလင်းပြရ အောင် သဘာဝတရားကို ဘယ်ကလောက်ခံစား သိရှိခဲ့သလဲ။ သည်မှာ ရှုပ်ထွေး ယောက်ယက်ခတ်လာကြတော့သည်။

အနုပညာဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလဲ။

အနုပညာဆိုတာ ဘာလုပ်လို့ ရပါသလဲ။

ဘယ်ကလောက် တန်ကြေးရှိလို့လဲ။

ခင်ဗျားမှာ အနုပညာဆိုတာ ရှိသလား။ ဘယ်သူ့ဆီက ဝယ်လာ တာလဲ။ စသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်မေးမြန်း စုံစမ်းကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော်တို့ မသိသေး။ မမြင်ဖူးသေးသောအရာမှာ အနုပညာစစ်စစ်ဖြစ် သည်။ ဒီထက်ပိုပိုပြီး ထင်ရှားပေါ်လွင်လာအောင် 'မသိခြင်း'ကို ရေးပြဖို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ရသော ကောက်စိုက်သူများ အကြောင်းနှင့် လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်း၊ ချိုးတကူကူ လွမ်းသံတို့အကြောင်းကို ဆယ်ကြိမ်ဆယ်ခါထက် မနည်းရေးခဲ့မိသည်။ ယခုအချိန်အထိ ရင်မှာ စွဲနစ်ပိပြင်လှပအောင် မရေးသားနိုင်ခဲ့သေး။

သဘာဝနှင့် ဘဝအကြောင်းကို ဘာမှကျွန်တော်မသိခြင်း၊ နားမလည်ခြင်းကြောင့် ထိုအကြောင်းအရာများကို ရှေးဖွဲ့ကျူးလို့ မရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘဝဆိုသည်မှာ သတ္တဝါများနှင့် သဘာဝတရားတို့ ကင်းဝေးပြီး ရပ်တည်လို့မရ၊ လူနှင့် ဘဝသည် အနုပညာ၌ ခွဲခြားလို့ရနိုင်ပါသလား။ ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း၊ လူဘဝ၊ သဘာဝ၊ လူ့အဖွဲ့အစည်း စသည်ကို အကြောင်းများကို စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

ဘဝမှာ ဖန်တီးမှုနှင့် တစ်ကိုယ်ရေ ပျော်ရွှင်ခွင့်သည်။ ပက်စက် ကြေကွဲစွာ ကျွန်တော့်နုလုံးသားထဲမှာ ကြေကွဲစူးနက်စေခဲ့သည်။ ဘဝ အနုပညာသည် ကိုယ်ပိုင် ရွှေလျား လှုပ်ရှားသောအသံ။ ဘဝအလင်းငွေ့

သေနေသည့် စက်ဝန်းထဲမှာ ဝင်ဆုံးစီးမျော စိမ်းလန်းစွာရပ်တည် မနေချင်
 ၂။ အဝင်အတွင်းတစ်နေရာမှာ နက်ရှိုင်းစီးမျောနေသော ခံစားမှုကို
 ခုခံလုံးဖွဲ့စည်းရန် ခန္ဓာကိုယ်၏ အတွင်းသွေးသား ဆွဲကြွရှင်သန်အား
 ကောင်းဖို့ မိမိကိုယ်ကိုသရုပ်ဖော်ပြလေ့မရှိခဲ့ပေ။ ကျွန်တော်တို့ အဝေးကို
 အသက်တသစ်တစ်မျိုးနှင့် ရဲရင့်စွာဖန်တီးခွင့်ရှိပါသည်။

အဝသည် စက်ဝန်းပစ်ကွင်းလို၊ သက်ပဲ့ခြပ်လို ငြိမ်သက်ပြီး
 ကြည့်ရှုလို မရတော့ပေ။ အဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ လုံခြုံစိတ်အေးချမ်းမှုနှင့်
 အနုပညာအဝကိုဖန်တီးခြင်းသည် ကျွန်တော်မရေးချင်သော၊ ကျွန်တော်
 မသိချင်သော၊ ကျွန်တော် မခံစားနိုင်သော၊ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်
 သော အဝသရုပ်ဖော်အကြောင်းများကိုကျောမှီရပ် ကြည့်နေမိသည်။ ထို
 သဘာဝသရုပ်ဖော်အကြောင်းကို မခံစားနိုင်ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိခဲ့
 ပါသည်။

‘အဝသရုပ်ဖော်ဆိုတာ ရှိသေးသလား’ လို့ ကျွန်တော် အမေးခံ
 ခဲ့သည်။ မေးမြန်းသူတို့မှာ အဝသရုပ်ဖော်ခံစားရသည့် လူ့အဖွဲ့အစည်း
 ဦးတစ်ခုကို မှီခိုကပ်ရပ်ပြီး ကျွန်တော်ကို မေးမြန်းခဲ့သည်။

ကျွန်တော်အဝသရုပ်ဖော် မေးခွန်းကို မဖြေနိုင်ခဲ့ပါ။

ယခုအထိ အဝသရုပ်ဖော်ဆိုတာ လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် ကင်းရှင်း
 အောင် နေနိုင်သလား။

ကျွန်တော် မဖြေနိုင်ခဲ့ပါ။

ညိုသစ်

(အမှတ် ၂၁၊ ဩဂုတ်လ ၂၀၀၂၊ မဟေသီမဂ္ဂဇင်း)

ပိုင်တဲ့အမှတ်၊ ရာဇဝင်နှစ်ကာလများ

နောက်ဆုံးအသက်ရှူမိထုတ်မှု အပိုင်းအစများသည် အားနည်းချည်နဲ့စွာဖြင့် ခန္ဓာအိုဟောင်းကြီးအတွင်းမှ ဖြည်းညင်းစွာ ခွန်ခွာတော့မည်။ သူ့အမူအရာမှာ ခန္ဓာပန်ဆက်လက်ပုံပိုးချင်သော အသက်ဇီဝမာတ်ကို ခုန်းတီးအော့နှလုံးနာနေပုံ ပေါ်လွင်နေသည်။ စိတ်သည် ပဉ္စလက်မော်တောအုပ်နက်ထဲတွင် လွင့်မျောပျော်ပါးနေသည်။ မဆီမဆိုင်သော ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာအတွက် သီးသန့်ရည်စူးရှာဖွေ စုစည်းထားသည့် ရာဇဝင်နှစ်ကာလများကို ခါယမ်းအန်ထုတ်ချင်သည်။ အတိတ်ကာလအစစ်အမှန်ဆီသို့ ပြန်လည်တူးဆွဖို့ အချိန်မရှိတော့။

‘ဒီနေ့ဟာ ငါ့ရဲ့ ငါးဆယ်နှစ်ကြိမ်မြောက် မွေးနေ့။ လူအိုအစယောက်ရဲ့ ဇရာမွေးနေ့ . . . ။’

ငါးဆယ်နှစ်ကြိမ်မြောက် အသက်ရှင်သန်နိုင်ခွင့်ဟုတ်မှန်ကြောင်း တတိအလင်း ထုတ်ဖော်ပြသရန် သက်သေခံမှတ်တမ်းများကို တင်ပြခိုင်းသောနေ့

အသက်ရှင်ခြင်းဆိုသည်မှာ ဘာကိုခေါ်တာလဲ။ ကြောက်ရွံ့မူးတီးစရာများနှင့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ၅၈ အုပ်ကို တိတ်ဆိတ်ခြင်း ဘဝခံရမှုတော်သို့ တင်ပြလိုက်သည်။ ၅၈ နှစ်ဆိုသည်မှာ ဘာကိုခေါ်ပါသနည်း။ မည်သည့် အရာတွေနဲ့ သက်သေပြမည်နည်း။ ကျွန်တော့်စိတ်တို့သည် ဆူးတောင်များနှင့် ကသောင်းကနင်း လွင့်မျောဖိစီးလျက်ရှိသည်။ ထိုနှစ်ဆိုသည် အဘယ်မျှလောက် အောက်ကျနိမ့်ဆင်းလျက် စာရေးသား ဦးအပေါ်၌ သစ္စာဖောက်နေသည်ကို တစုံတဩထိတ်လန့်ဖွယ်တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် ကိစ္စဝိစ္စဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ တင်ပြနိုင်ရန်မရှိခဲ့။ အများနည်းတူ အသက်ရှင်ချင်တာလေး

တစ်ခုကည်းရှိသည်။ အသက်ရှင်ခြင်းကို ၅၈ ကြိမ်ပြည့်ခဲ့သော ဒီနေ့မှာ ကျွန်တော် သံသယဝင်လာတော့ပြီ။ အတိအကျ ပြီးခဲ့တဲ့တစ်နှစ်ကမှ သဘောပေါက်မိသည်။ ကျွန်တော်သည် တကယ်လူနှင့်တူသော ဘဝ တစ်ခုကို ၅၈ ကြိမ် ပြည့်ခဲ့သော်လည်း ငြိမ်စင်ငြိမ်မှုန်တစ်ခုလို့ နေထိုင် အသက်ရှင်လာခဲ့ရသည်။ မစဉ်းစားကြည့်ရဲဘူး။ ကမ္ဘာကြီးက တကယ်ရှိစွဲ မရှိလည်း ဘာမှမထူးခြားဘူးလို့ ခံစားလိုက်ရတယ်။ အသက်ရှင်တယ်။ အသက်ရှင်ချင်တယ်။ သူများတွေ အသက်ရှင်လို့ ကျွန်တော်လည်း အသက်ရှင်ချင်တာပဲ။ သူများတွေသေလို့ ကျွန်တော်လည်း သေချင် လိုက်တာဟု မစဉ်းစားကြည့်ဘူး။ ကျွန်တော်သည် အသက်ကြီးပြင်း လာတော့ နလပိန်းတုံး၊ လူ့အန္တဖြစ်နေပြီဆိုတာကို ရိပ်စားမိတော့သည်။ အဲဒီညမှာ အသက်ကြီးရင့်လာသည့် ကြောက်မက်ဖွယ် ဓရာအလင်းရောင် ကိုသာ အဝတ်ရှည် အရှေ့ဆီမှတစ်ခုလုံးသိလာနေသည်။ မြင်နေပြီလေ ...။ ဒီစိတ်နှလုံး နေ့စဉ်ရက်ဆက် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေပြီး ၅၈ကြိမ် ဖြေရှင်းပေးရမည့် မွေးနေ့ဟောင်းတွေထဲမှ သေလုနီးနေလည်း ကလိမ်ကျ အသက်ရှင်မှုကိစ္စကေ ဂုဏ်ဒေးကြီးပါကလားလို့ တွေးမိခဲ့သည်။ ထင်ယောင် ထင်မှား ကိစ္စကလေးတွေပါပဲလား။ ရှေ့ဆက် အသက်ကြီးလာရင်လည်း ဘာမှ ရေရာတာတွေ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုသည့်ဖြောင့်ချက် အဖြေကိုသာ ရခဲ့ပေသည်။ လိမ္မာ... ငါ့ဒုက္ခ၊ ပိုပြီး ငြိမ်သက်ပေဦး။ အပြစ်တင်းတိ သကဲ့သို့ ထင်ခဲ့။ တကယ်ဘဝသည် စာရေးသားခြင်းကို စွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပါသလား။ ဒါဆို ကျွန်တော့်အသက်ရှင်ခြင်းဆိုသည်ကို မည်သို့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူဖွင့်ဆိုရမည်နည်း။ အသက်ရှင်ခြင်း ပြဿနာကို အငြင်းပွားမှုနှင့် လုံးထွေးရစ်ပတ်လာတော့သည်။

စာရေးခြင်းအလုပ်ကိစ္စအပြင် အခြားလူ့လောကနှင့် သင့်လျော် သော ထည်ထည်ဝါဝါ အလုပ်အကိုင်မျိုး ရွေးချယ်ရန် မသိသော၊ မရှိသော ကျွန်တော်သည် နလပိန်းတုံး လူ့အန္တဖြစ်နေပြီကော။ သည်အခါမှာ ကလိမ်ကျပြီး အသက်ရှင်ခြင်း အပေါ် ရွံ့စရာကောင်းသည့် ရာဇဝတ်မှု ကြီးကျူးလွန်နေသူအဖြစ် ပီပီကိုယ်ပီပီမြင်မိသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူး ထဲမှာ နက်မှိုင်းတိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ဘဝတစ်ခုကို ပြန်လည်ရယူနိုင်

ခံဘက်ကကွက်လမ်းများ ထွက်ရှိရာ

အောင် တန်ခိုးစွမ်းအား များ၍သည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။ လူ့ဘဝ
ဆိုသည်မှာ ဘာမှမဟုတ်သည့် အိပ်မက်တစ်ခုလိုလို။ ဘဝဆိုတာ
ဘာမှထာဝရ ရှင်သန်ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ လူ့ဆကားလို့လည်းရ
နိုင်ပါသည်။ လူသက်တမ်းငါးဆယ်ကျော်လွန်ခဲ့သော သတ္တဝါတစ်ကောင်
၏ ရာဇဝင်နှစ်ကာလများဟု အမည်ပေးကြည့်မိသည်။ လူမွန်း သိတတ်စ
သည့်ဘဝတုန်းက ကြိုတင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့၏။ လူ့ဘဝမှာ အသက်
ငါးဆယ်နေ့ထိုင်ခွင့်ရရှိလျှင် သေပျော်ပါပြီဟု တောင်းဆိုခဲ့ပေသည်။ တော်
လောက်ပြီ။ ငြီးငွေ့ပျင်းစရာကောင်းသော 'လူ'ကို အော့နည်းနာခွံ့ခွာ
မိသည်။ အခြားတစ်ပါးသော ဘုံလောကတို့၌ ကျင့်လည်ကျက်သား
နေ့ကန်ရန် ပြင်ဆင်ရပေဦးမည်။

သည်တော့ . . . အမှတ်တရအနေနှင့် တစ်နေ့ချင်းစုဆောင်း
သောခဲ့သော ကျွန်တော်အသက် ငါးဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်နေ့၌ မွေးနေ့ပွဲကို
ညဉ့် ၁၂ နာရီ အချိန်မှာ ပြုလုပ်ကျင်းပခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် အိပ်
မလေးတစ်လုံး။ ထိုအိပ်မလေးထဲက အခန်းကျဉ်းထဲမှာ နုလပိန်းတုံး
သူ့အနွယ်မွေးနေ့။ တောင့်တပြီးမြောက်ခဲ့သော လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရာဇဝင်နှစ်
ကာလများကို ခင်းကျင်းပြသနေပါသည်။ တခြားမည်မည်ရရ ဘာအလုပ်၊
ဘာအကိုင်ကိုမှလုပ်တတ်သူ မဟုတ်ပါကြောင်း ဘဝအားတင်ပြ အသိ
ပေးလိုက်သောည။ အနှစ်ငါးဆယ်လုံးလုံး ဖုံးကွယ်ကလိမ်ကျ နေထိုင်ခဲ့
သော လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရာဇဝင်နှစ်ကာလများ။ အခြားသောလူများ
သည်းတူ ကျွန်တော်အသက်ရှင်ခြင်းကို တန်ဖိုးထားသည်။ နေ့စဉ်ကြုံတွေ့
ခင်းနှီးခဲ့ရသော ဘဝအဖြစ်အပျက် အသုံးအပုပ်များကို ဟောဒီလို အတိ
သလင်း ဖွင့်ချရေးချင်၏။ ကျွန်တော် မရေးပြတတ်ပါ။ ကျွန်တော်ရေးမည့်
အကွရာစာလုံးများက အခြားသောစာလုံးများနှင့် ရောနှောပူးပေါင်းပြီး
ရေးသားခြင်းကို ငြင်းဆန်ကန့်ကွက် ဟန့်တားလေသည်။ ကျွန်တော်
အသက် ငါးဆယ်ရှစ်နှစ်မြောက် အသက်ရှင်ခဲ့ခြင်းအပေါ်၌ အကြောက်
အကန် ပုန်ကန်အန်တုပြနေသော သဘာဝတရားကြီး။

သည်လိုညမျိုးမှာ ကြေကွဲဖွယ်အမှန်တရားနှင့် ကျွန်တော်
နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ရေးသားပုံပါ။ ၅၈ နှစ်လုံးလုံး ပေါက်လွတ်ပဲစား
အလေ့အလာ နေထိုင်လာခဲ့သူအဖို့၊ လူ့ဘဝကို တန်ဖိုးရှိရှိ ကုန်လွန်စေဖို့

အနည်းငယ်သာ သိပေသည်။ ထော်လော်ကန်လန်ညဉ့်တွေ ပြည့်စုံမှုကြောင့်၊ ကမ်းစိုးတန်းမှ နေထိုင်ရှင်သန်ခြင်းကြီးကို ဆွဲဆန်ကြည့်မိရင်းနှင့် လူပျင်းလူနုတစ်ယောက်အဖြစ်နေထိုင်ခွင့်ပြုသည့် ဤကမ္ဘာမြေကြီးအတွက် ကျေးဇူးတော်ဆပ်ချင်ပါသည်။ အနှစ်ငါးဆယ် ကျော်မျှ 'ငါ့ဖို့' 'ငါ့ဖို့' အတွက် အရူးအမူး ဘဝကိုမချစ်မိဖို့ ကြိုးစားရင်းဖြင့် ကိုယ်ကျိုးမကြည့်တဲ့ကောင်လို့ တံဆိပ်ကပ်လည်း ကိုယ်ကျိုးမစွန့်ခွဲသူဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

ညအမှောင်ဟာလည်း အသက်ရှူနေသည့် ဓာတ်တိုင်သံကြီးတွေလို ပျင်းပျင်းတွဲတွဲ ညည်းခံနေကြသည်။ မိမိကိုယ်ကို မသတိစရာကောင်းသည်မှာ ဖုံးကွယ်မရသည့် ဘဝအရေပြားအောက်က ရူးသွပ်ကြောက်လန့်မှု၊ ခြုံဆွဲခံရသည့် ညည်းညူအော်သံ။ အသက်တွေ ရှည်လာလည်း အမှားမှားများ အသားပိုတက်ခဲ့။

ကျွန်တော် ဘယ်ကလောက် အချိန်ကြာကြာနေရမှာလဲ ဘဝ။ တောင်တန်းတွေကိုလည်း ရွှေ့ချင်သေးတယ်။ ဘာကိုမှ မယုံကြည်။ မြတ်နိုး ခြင်းမရှိလည်း၊ သနားကရုဏာတော်နှင့် လူ့ဘဝမှာ နေထိုင်ဖို့ စွန့်ကြဲပေးသော အသက်ရှင်ခြင်းတန်ဖိုးကို ဘာနဲ့ ပြောင်းလဲယူရမှန်း မသိသော နလပိန်းတုံး၊ လူ့အန္တရာယ်၊ လူ့ဇာလ။

ကျွန်တော့်အပေါ် ဖိညစ်ခံထားရသော အမှန်တရားတို့ကို မတွေ့မမြင်ရသော်လည်း တကယ်တည်ရှိနေကြောင်း အသိအမှတ်ပြုခံလိုက်သည်နှင့် ယိုဖိတ်သေဆုံးသွားခဲ့သော ရာဇဝင်နှစ်ကာလများအတွက် အမှတ်တရအဖြစ်နှင့် သူ့စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့အနုပညာသည် ဘဝလမ်းကြောင်းသည် အစီးအနင်း ချေဖျက်ခြင်းခံသွားရတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ အစုအခဲနှင့် လှုပ်ရှားစီးမြောက်သော အနုပညာ ဝိညာဉ်ပြုစားနိုင်သူများနှင့် ချဉ်ခြင်းမတက်ခဲ့။ ကျွန်တော်ရဲ့ အနှစ်ငါးဆယ်ကျော် ကိုယ်ပိုင်မွေးမြူထားသော အဗျဉ္ဇာတောင့်တရာကိုသာ လက်ရင်းတောင်ရှေးနှင့် အတူ ကိုယ်ပိုင်ဖန်တီး ဖောက်သွယ်ထားသော ဘဝလမ်းကြောင်းပေါ်မှာသာ တစ်ကိုယ်တော်လျှောက်လှမ်းနေမိသည်။

ကျွန်တော်သည် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို အတိအလင်း

ကြည့်အံ့သော ဟောဒီည။ တစ်ဘဝလုံး ဘာမျှအသုံးမဝင်သော ဘဝ
နေထိုင်နည်းဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့သောကျွန်တော်။ သဘာဝကြီးကို
သန်တုခြင်းဆန်၍ ကမ္ဘာကြီးအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ဝံ့သူပါခင်ဗျာဟု
အဆီရင်ခံတော့မည့်ဆဲဆဲ။ အသက်ဓာတ်ကို မရိတ်သိမ်းမိ အချိန်မှာ။
ခင်ဗျားအနှစ်ငါးဆယ်လုံးလုံး လူ့ဘဝမှာ နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝအရသာ
ဆိုတာ ဘာလဲလို့ ညအမှောင်တဲက မေးမြန်းလိုက်သော အသံတစ်သံကို
ကျွန်တော် ကြားလိုက်မိသည်။

အကြောင်းအကျိုး ဆက်ထုံးများကြောင့် ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားစရာ
အကြောင်းများမှာလည်း လွှဲလွှဲသိက္ခာ မာနတရားကို တလေးတစား
ထားသည့် အာဇာနည်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်လောက်သော၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်သော
အထောက်အထားများ ကျွန်တော့်ဘဝ၌ မပျော်မွေ့ခဲ့ပေ။ တကယ်အဖြစ်
အမှန်မှာ တိုတောင်းသောတစ်ဘဝတာအတွက် စာရေးခြင်းဖြင့်ကလိမ်ကျ
အသက်ရှင်ခွင့် အမှုန်အမွှားတို့သည် တိတ်ဆိတ်လျက် ရွှေဆက်
မကွေးရဲတော့ပေ။

‘ဪ . . . နွေဦး ရောက်လာပြန်ပကောလား’

‘ငါ့ဘဝဟာ ရွှေဆက် ရွှေလျားသွားဖို့ အစားအစာလိုတာလား။
အသက် ဓာတ်လိုတာလား။ အနုပညာ လိုတာလား’

ဘဝမှာ ဘာလိုအပ်နေတာလဲဆိုသည်ကို မသိသောနလပိန်းတုံး
လူအဖွဲ့။ ကျွန်တော်မှာ မျက်မှောက်ပြု အသက်ရှင် နေထိုင်ခြင်းရှိကြောင်း
ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိုးရိမ်သောက ဗျာပါဒများနှင့် ဘဝကို အဆီရင်ခံစား
နေနေရသော လူ ‘ကပ်ပါး’ တစ်ကောင်ဖြစ်၏။

ညိုထစ်

(၂၀၀၄၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ရှပ်ရှင်အဖြူတေးဂွေဇင်း)

မြန်မာ

၁။ လွမ်းစရာ

၂။ ကိုကလွက ကိုဘလွ၏ ပုံတူရေးဆွဲခြင်း

၃။ မိသားစုကယ်လဘမ်

၄။ သေစာရင်း(၂)

လွမ်းစရာ

မွန်ဝေမြင့်သည် သူမ၏အရပ်(၅)ပေခန့်ကို ဆန့်ကျင်အားထုတ်
ချက် ရွှေရောင်တောက်မသည့် ကျွတ္တိယအလှကို ကြေညာနေခဲ့၏။

မောင်မောင်(ခေါ်) ကြွက်သိုးသည် ပို့စကဒ်လေးများလိုက်ရောင်း
နေမှ မွန်ဝေမြင့်နှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံကြ၏။

ကြွက်သိုးက လျှာအငြိမ်မနေတတ်။

“နင်ဘယ်ကျောင်းမှာလဲ”

“ထ(၁)ပါ”

“ငါ့နာမည် မောင်မောင်၊ ငါသီတင်းကျွတ်ရင် ဂီတပွဲတစ်ခု
ကျက် ဝင်ငွေရှာနေတာ၊ ငါ ခရမ်မာပါ မွန်ရယ်...”

ကြွက်သိုးသည် ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၌ မော်ဒယ်ဘိုင်းတွေ ဖျား
လောက်ပြီး အရပ်အမောင်းကလည်း (၆)ပေခန့်ပါးမြင့်၏။ သူ့၏မျက်စိမျိုး
ကွင်းအမြဲလိုလိုစွဲတပ်သွားခဲ့သည်မှာ မွန်ဝေမြင့်၏ချစ်သဒ္ဓါဇာရားလင်းပ
မေ့မသည့်အပြင် နှလုံးလှိုက်ခုန်နေရာ ကော်ဖီပုန့်ရောင်မျက်ဝန်းအစုံ။

“ငါ ပို့စကဒ်မေ့လျှောက်ရောင်းနေတာမဟုတ်ဘူး”

“ကဲ နင်ကဘယ်ကျောင်းကလဲ” ဟု မွန်ဝေမြင့်က ကျွမ်းကျင်
စွာ ခွန်း ထုတ်လိုက်သည်။

“ငါနဲ့နင်နဲ့တစ်ကျောင်းတည်းမွန်ဝေမြင့်၊ ငါကဆယ်တန်း နင့်တို့
ကတန်းငယ်တွေကို ငါအနိုင်မကျင့်ပါဘူးဟာ၊ ပို့စကဒ်တော့ အားပေးပါ”

ကြွက်သိုး စကားပြောနေချိန်၌ တိရစ္ဆာန်အဖြစ် ထုတ်ဖော်နှင့် မွန်ဝေမြင့်က ရွက်အားပိုစိတ်တပ်ငြိလျက် ပါးအိုဖောင်းဖောင်းကလေးများ ဆီတွင် ပန်းနုရောင်သန်းယွက်လျက် ထိုအရောင်များနောက်ကွယ်တွင် ပုန်းဝှက်ထားသည့် အချစ်ခေတ်အားသည်...။ ရောင်မျိုးစုံဖြင့် တောက်လက်လာကြသည်။

ကြွက်သိုးသည် ရုပ်ရှင်မင်းသားဟောင်းကြီးတစ်ဦး၏ အမူအရာ ကဲ့သို့ ၎င်း၏ကျင်းပင်အဟောင်း၏နောက်ကျောကို လက်ဝါးအစုံဖြင့် ပုရွက်ဆိတ်များ ကပ်ခိုနေသည့်အလား ပွတ်သပ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင်...

“ဒီပို့စကဒ်မေဝယ်ရင် ငါဟာ အဆုတ်တစ်စိပ်တစ်ပိုင်းနဲ့ အသက်ရှူနေရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သွားမယ်မွန်ဝေမြင့်...။ တကယ်နော်၊ တကယ်”

“ငါ အာလုပ်ရမုန်းမသိအောင် ခေါင်းရှုပ်သွားပြီဟ...။ ဒုက္ခ... ဒုက္ခပဲဟာ... ဟင်း...”

အများက ဝံ့မောင်မောင်ဟုခေါ်လေ့ရှိကြသော ကြွက်သိုးသည် မွန်ဝေမြင့်နှင့် တရားဝင်အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြ၏။ သမီးဦးကလေးရခဲ့၏။ ထိုသမီးလေးနာမည်မှာ “နီနီပွန်မောင်” ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် မိခင်၏အသားအရေဘက်သို့မလိုက်ဘဲ၊ ဖခင်အသား အရေမျိုး၊ အရပ်အမောင်းမျိုးဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ကာ၊ (၃)နှစ် သမီးအရွယ်ရောက်သော ကာလတွင် ၎င်း၏မိခင်ရုပ်ပျိုး ဖြည်းဖြည်းချင်း ပူးကပ်လာသည်။

“ကိုမောင်... နီနီဟာမွန်နဲ့တူသလား၊ ကိုမောင်နဲ့တူသလား”
ယောက္ခမအိမ်တက်သမက် မျက်နှာမငယ်ခဲ့ရသော ကြွက်သိုးက...

“မွန်... မိုးပေါ်ကကျလာပြီး မင်းနဲ့ချွတ်စွပ်တူတဲ့ကလေးလို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်” ဟု တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ကိုမောင်ကလေး... မွန်ကိုခွဲပြောတာ”

“ငါ ဒဲ့(တည့်)ပြောတာပါဟာ၊ ငါခံစားနေရတဲ့ ပီတိကို ငါကော၊

မင်းကော၊ နီနီမွန်မောင်က မျှပေးချင်နေတာကွ”

“ကိုမောင် တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“နှစ်ကယ်... သုံးကယ်... တစ်သိန်းကယ်ကွာ”

ကြွတ်သိုး၏သမီးလေး နီနီမွန်မောင်သည် “ပူကြို” ကျောင်း
ဘော်ကြီးတစ်ခု၌ တက်ရောက်ပညာယူခွင့်ရခဲ့ပေပြီ၊ တစ်ချိန်တည်း၌...။
မွန်ဝေမြင့် ဝိုက်ကြီးပြန်ပြီ။

“မင်းကွာ၊ (x)လုပ်(x)ကိုင်မရှိဘဲ ကလေးချည်း ဆက်မွေးဖို့
ကြိုးစားနေရသေး...၊ (x)သုံးမကျတူးမောင်မောင်” ဟုသုငယ်ချင်းများက
ဝေဖန်ကြခဲ့လေသည်။

“ဒီမယ်...။ မင်းတို့ပုတ်ထား၊ ယောကွမအိမ်တက်သမက်
ပျက်နှာမငယ်စတမ်းထဲမှာ ငါက ထိပ်ဆုံးက” ဟု ကြွတ်သိုးပြောစဉ်
သုငယ်ချင်း တစ်ဦးက...။

“(x)မင်းကြွားမနေနဲ့၊ မင်းယောကွမသူဌေးတို့ကွ၊ အာဘာ(x)ပု
မလုပ်ဘဲနဲ့ နေတာလည်း သူက ခွင့်လွှတ်ထားတယ်၊ မင်းမိန်းမ မွန်ဝေမြင့်
ကလည်း တစ်အားမွေး တစ်သွေးလှ၊ ခုတော့ ဝိုက်ဝူပြန်ပြီ၊ ဟီ ဟီ ဟီ”
ဟု နောက်ပြောင်သရော်စကား ဖွဲ့နွဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ တင်မောင်မြင့်...၊ ယောက်ျားအလုပ်ယောက်ျား
ပဲလုပ်ရတယ်၊ ငါယောကွမပိုက်ဆံရှိလို့များ အားကိုးပြီးနေပြီမထင်နဲ့ တင်
မောင်မြင့် မင်းက ကလေး(၄)ယောက်အဖေမဟုတ်လို့လား (xxx)ဟင်”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ရွေးခေတ်ဟောင်းမှ ဂလက်ဒီ
ယေးတား သတ်ပွဲသံပမာ ဆူညံလာသည်။ ဆိုင်ရှင်က VCD အသစ်ဖွင့်
ရင်း သရော်တော်တော် ပြုံး(မဲ့)နေခဲ့၏။

“ဟိတ်ကောင် ကြွတ်သိုး၊ ငါက ကွာမနီပြန်ကွ”

“မင်းက ပညာတော်သင်ကိစ္စနဲ့ ကျေနပ်သွားခဲ့တာ၊ ငါက စာမကံ မျိုးကွဲ၊ အမွှေးတစ်ပင် အကျွတ်မခံဘူး၊ ဟေ့ကောင်”

ကြွက်သိုးက ကြမ်းဖက်ဝါဒကို မုန်းတီး၍ ရွာသူဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ တင်မောင်မြင့်(ခေါ်) ပေါက်စီကလည်းပဲ ငြိမ်းချမ်းရေးဝါဒစစ်စစ် မဟုတ်သည့်တိုင် ပုထုဇဉ်ပီပီ တစ်ဝက်တစ်ပျက် အေးချမ်းရေးယောက်ျား။ တင်မောင်မြင့်သည် ရေခဲနွေးကန်ခွက်ကို အေးချမ်းစွာသောက်မျိုးချပြီးမှ . . .

“ငါ့ဆရာဝန်နာက ငါ့ကိုပေးတယ်ကြွက်သိုး” ဟု စကားစခိုက် ကြွက်သိုးက . . .

“ဝက်နာဆို ပစားနဲ့ သက်ပြီးမြေမြုပ်ပစ်ပေါ့ကွ” ဟု ဒေါနှင့်မောနှင့် အော်သည်။ အသံဖွင့်စက်မှ မျိုးကြီး၏တေးသံသည် ကြွက်သိုး၏ ဒေါသလှိုင်းလိပ် ကြား၌ ပျောက်ကွယ်သွားရရှာသည်။

“ဝက်နာပြောတာများ မင်းကမှတ်ထားရသေး . . . (xxx)”

“ငါပြောတာက ဝဂ္ဂနာ Richard Wagner ပြောတာကွ ကြွက်သိုး”

“ငါသိပါတယ်၊ ငါက ငတ်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဂီတပညာရှင်ကြီးပါကွာ၊ အနီးတိတ်ကြီးဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ”

“ငါပြောမယ်ကြွက်သိုး” ဟု ပေါက်စီက စကားနီခါနီးပျိုးလိုက်သည်။ “ဝဂ္ဂနာကြီးက ငါ့မှာ မြန်မာပြည်မှာ သားသမီးဘယ်နယောက်ရှိသလဲလို့မေးတယ်၊ ငါက ညာဘက်လက်ချောင်း (၄)ချောင်းထောင်ပြရင်း သားသမီး (၄)ယောက်ရှိပါတယ် လို့ပြောတော့” ဟု ဆိုရင်း ပေါက်စီ ပြုံးမဲ့မဲ့ဖြင့် စကားခေတ္တရပ်ထားသည်။

“ကြွက်သိုးက . . .

“မင်း ကျေနပ်ကြီး ဘာဖြစ်သွားခဲ့သတဲ့” ဟု ရယ်ဟဟဖြင့် မေးသည်။

“သုဟာ ငုံးကြွယ်ပစ်ခံရပြီး ပြိုကျသွားတဲ့ တိုက်အောက်ဆုံးမြေညီထပ်က မုဆိုးမအဖွားကြီးလို ဖြူဆုတ်သွားတယ်၊ သုဟာ သေခါနီးလူတစ်ယောက်ရဲ့ အသံမျိုးနဲ့ . . .”

“လေးယောက်၊ လေးယောက်၊ များလှချေလား၊ သိပ်များလွန်းနေပြီ၊ ငါ့မှာ နှစ်ယောက်တည်းပဲ မွေးထားတယ်၊ ငါလည်း သားကြောဖြတ်

လိုက်ပြီ” လို့ အစ်ဘုံဘုံ အသံမျိုးနဲ့ ပြောသကွ”

“မင်းဝက်နာဟာသတ်ပြီးတော့မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ငါဘာဖြစ်လဲ၊ ယောက္ခမလုပ်စာကို မပ်တည်တည်ထိုင်စားကမ်း၊ ပွဲလမ်းသဘင်ရှိရင် ငါဒရမ်မာလုပ်တယ်။ ကီးဝိုင်းကို ထိန်းကျောင်းတာပေါ့”

“မင်းက... ဂီတမှာ ဝံ့တီးတဲ့ကောင်၊ ငါက အင်ဂျင်နီယာကွဲ၊ ဘာမနီပြန် အင်ဂျင်နီယာ၊ ကြွက်သိုး မင်းသိထား၊ သိထားပေးစမ်း”

နောက် (၅)နှစ်အကြာ လွမ်းစရာဖြစ်လာကုန်ကြလေတော့သည်။ အင်ဂျင်နီယာပေါက်မီ(ခေါ်) တင်မောင်မြင့်သည် (၉၆)ပါးရောဂါထဲမှ တစ်ခုခုသော ရောဂါဖြင့်အနိစ္စရောက်သွားခဲ့၏။

“ကိုမောင်... ပေါက်မီကြီး(ရှော)သွားတာ လွမ်းစရာပဲနော်”

“နင်က အလကားရ ဝမ်းနုတ်ဆေးတောင် အဝစားမယ့်ဟာမျိုးမဟင်း”

“အို ကိုမောင်ရယ်၊ မွန်သနားလို့ပါ”

“နင် သုဿာန်သင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲ နင်ကိုယ်တိုင်လိုက်ဝင်ပြီး ပစ်သနားလိုက်ပါလားဟာ ဟင်”

“ကိုတို့က ကိုပေါက်မီကို မချစ်ဘူးလား၊ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ” ဟုဆိုကာ မိန်းမချောတစ်ဦးဖြစ်ဆဲ မွန်ဝေမြင့်က ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်တွယ်ဖက်လာသည်။ မောင်မောင်က အသက်မွန်မွန်ရှုလျက်”

“မွန်သေရင် ကိုမောင်ငိုမှာလား”

ဒဏ်ရာရကေးဆိုငှက်တစ်ကောင်၏ နားဝင်ပီယံဖြစ်ဖွယ် အသံမျိုးထက် ကြားရသူ ကရုဏာဓာတ်ပွားဖွယ် အသံမျိုးဖြင့် ဟညည်းလျက် ဇနီးသည် တောင်းပန်ခယလေသည်။

စင်စစ် မေးခွန်းမဟုတ်။ ကတိတောင်းခံခြင်းမျှသာ။

“မင်းသေမှတော့... ဒုလို ရွှေရုပ်လေးလိုလှတဲ့ မင်းကို

ငါ့ဘယ်ပိုင်တော့မလဲမွန်ရယ်၊ မသေခင် ချစ်ကြ၊ မုန်းကြ၊ စိတ်ဆိုးကြ၊
ရန်ဖြစ်ကြ၊ သေပြီဟေ့ဆိုရင် ဘာမှထပ်မလုပ်နဲ့တော့၊ ဒီမယ် မွန်ဝေမြင့်၊
ငါတို့ မသေခင် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာနေကြရတာဟာ ထူးမြတ်
တဲ့ ကံတရားပွင့်လင်းမှုပဲ”

တစ်မြန်မနေ့က မွန်ဝေမြင့်တစ်ယောက် အစာအိမ်ကင်ဆာဖြင့်
ဆုံးပါးသွားရခြင်းမှာ ကြွက်သိုး(ခေါ်) မောင်မောင်အဖို့ရာ လွမ်းစရာ
မဟုတ်ပေ။

ကြာနှစ်

ကိုဘလှက ကိုဘလှအိပ်တုရေးဆွဲခြင်း

ကိုဘလှသည် နာရီပြင်ဆရာဖြစ်သည်။ ကိုဘလှသည် ဆွစ်
လူမျိုးမဟုတ်။ ကိုဘလှ၏ ဖခင်မှာနာရီပြင်ဆရာမဟုတ်ခဲ့ပေ။

နယ်ကူးရပ်ခြားမှ ရေမြေဒေသ၊ အာဟာရပေါကြွယ်ဝသည့်
ဒေသသို့ ရောက်ခဲ့ကြရာတွင် ပထမဆုံး ကိုဘလှ၏ဖခင်သည် ကူလီ
အလုပ်လုပ်၍ ဝမ်းစာရှာသည်။ ချွေးထွက်သံယို ပင်ပန်းလွန်းသော အလုပ်
တစ်ခုဖြစ်သည်။ ကိုဘလှ၏ဖခင် ကံဇာတာ စန်းလက်တက်ပုံမှာ ပြောမယ့်
နိုင်ဖူး။

အလွန်လှပချောမွေ့ မိန်းမကောင်းပီသသူနှင့် အိမ်ထောင်ပြု
ခြင်း ထိုမိန်းမ၏ဖခင်သည် အကူစိတ်ကြည့်မှန်ဘီလူးကို တစ်ရက်တွင်
(၄)နာရီမျှသာ ချွတ်ကာသက်သတ်လွှတ်စား၊ နွားနှိုစစ်စစ်ကိုသာပိုင်း၊
အာလူးမီးဖုတ်၊ ဆွားနှင့် သစ်သီးဝလံများသာ သုံးဆောင်သူ ဗိုက်ရှုံ့ကြီး
ဖြစ်သည်။

သို့နှင့်ပင် သားဦးရရှိကြ၏။ ဖခင်က အသားမည်း၊ မိခင်က
အသားညို (၂၅)နှစ်သားနှင့် (၁၈)နှစ်သမီးတို့ တရားပင်လက်ထပ်
သိမ်းမြားရာမှ ဖွားမြောက်လာသူ 'မောင်ဘလှ' မှာ မွေးရာပါကျောဘုဖြင့်
နေရာတော့သည်။

မိဘဘိုးဘွားများကွယ်လွန်ပြီး ဆယ်စုနှစ် (၅)နှစ်အကြာတွင်
ကိုဘလှသည် နာရီပြင်ဆရာတစ်ဦးဖြစ်နေပြီ။ နာရီဆိုသည်မှာ အချိန်ကို
ပြောပြသော ယန္တရားငယ်ဖြစ်သည်။

“အချိန်က မှန်ရမယ်။ အချိန်လွဲရင်တော့ မင်းရဲ့ ဦးနှောက် ကွဲပြီသာမှတ်” ဟု ကိုဘလု၏မခင်က သင်ကြားပေးသည်။

“ပါပါ၊ အချိန်ဆိုတာ အာကိုခေါ်တာလဲ၊ သားမသိဘူး” ဟု လှပုဘလုက ပေးသည်။

“အချိန်ဆိုတာ Time လားဗျာ”

ဟိုလူကြီး(ဘလု၏မခင်) ဦးနှောက်အကန့်များ ချွတ်ယွင်းသွား သကဲ့သို့ ၎င်း၏ဆံရှည်ထဲသို့ လက်သည်းအရှည်များ ထိုးကုတ်ဝေ့ယမ်း သည်။

“နာရီတွေ အချိန်မှန်အောင်လုပ်ပေးသွားသူဟာ John Harrison ဆိုတဲ့ တောသားတစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒီတောသားကြောင့် ပါပါးတို့ဒုက္ခ အကြီးကြီးတွေကြားကနေ ဒီကိုရောက်လာတာ။ အသေးစိတ်ကြည့်၊ အကျယ်ကြီးလျှောက်ကြည့်လို့တော့ မင်း (××)ခေါင်းကျယ်သွားမယ် ဘလုရဲ့... ဟပ် ဟပ် ဟပ်”

အဘိုးကြီးချောင်းဆိုးခြင်းမှာ ဆေးပြင်းလိပ်ဒဏ်က ဒဏ်ခတ် ပေးလိုက်ခြင်း။ ထိုကာလ ဘလုကလေးသည် (၁၀)နှစ်အရွယ်သာရှိလျက် ပုဆိုးမဝတ်တတ်။ အင်္ကျီသုံးထပ်ဝတ်၊ မိမိ၏ကျောဘုကို ဖုံးကွယ်ရန် ကုတ် အင်္ကျီအမည်းကြီး အမြဲဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။

သူသည် သွားရွာသူမခင်ကြီး ဩဝါဒအတိုင်း အသေးစိတ် ကြည့်တတ်သဖြင့် သူသည်ပထမတန်းစားနာရီပြင်ဆရာဖြစ်လာသည်။

သို့တစ်မူ အရပ် (၄)ပေခွဲခန့် ကျောဘုကြီးဖြင့်နေထိုင်ရရာ ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ ခြစ်လျက်အခက်အခဲအခို့ကြုံတွေ့နေရသည်။

သန်းသန်းအေးသည်လည်း တစ်ကောင်ကြွက်ပင်ဖြစ်သည်။ ကိုဘလု၏ အဝတ်အစားများကို သန်းသန်းအေးက လျှော်ဖွပ်မီးပူတိုက်၊ သပ်သပ်ခတ်ခတ် ထုပ်ဝိုးနေချိန်၌ ကိုဘလုသည် နာရီတစ်ခု၏ အတွင်း ကလိစာများကို မျက်ကပ်မှန်ဘီလူးဖြင့် စိစစ်နေခဲ့၏။

“ရော့ သန်းအေး”

သူက ငွေစက္ကူများကို သန်းသန်းအေးအား သူ၏အမွေအမှင်ထူ ညာလက်ဖြင့်ပေးသောအခါ ဝင်းဝါဖွေးမူသော မိန်းမသားလက်ဖြင့်

ဆီတွေကြသည်။

“ကျွန်မ ဆရာတတ်တွေလျှော်၊ မီးစိုးတိုက်ပြီး ဗီဒီယိုမှာ ထားခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ... သေ့”

“ငါအိမ်သေ့ကို နှင့်ပေးထားကတည်းက နှင့်ကိုယ့်ကြည်စိတ်ချထားလို့ဆိုတာ နှင့်နားမလည်နိုင်ဘူးလား”

သန်းသန်းအေးသည်မိဘမဲ့ဖြစ်ငြား မွေးစားမိဘများကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးပြုစုနေသူ ပျိုဖြူအလှူကလေး။ အရပ်အမောင်း (၅)ပေ၊ ဆံပင်တွေရာလှိုင်းတွန့် သဏ္ဌာန်၊ အသားအရည် ကျစ်လျစ်လျက်။

အခါကြီးရက်ကြီး နေ့ရက်များတွင် နာရီပြင်ဆရာကိုဘလု၏ နာရီပြင်ဆိုင်ပိတ်သည်။ သူသည် ထိုနေ့ ထိုရက်များ၌ သူနှစ်ပေါင်းများစွာ အေးသောက်လာခဲ့သည့် ဆိုင်သို့သွားကာ ထောပတ်ရောပလာတာနှင့် ပဲဟင်းကို စားသည်။ ပြီးမှ အစီခံမဲ့ စီးကရက်တစ်လိပ် ဖွာရှိုက်ရှူထုတ်သည်။

“ဆရာကလည်း စစ်ကလက်တွေ အရမ်းသောက်တာပဲ။ ဆရာကိုယ်က စစ်ကလက်ဇော်ကို နဲ့လို့” ဟု သန်းသန်းအေးက ပြောသောအခါဝယ်

“ငါကြိုက်တာ သိပ်မပျားပါဘူးသန်းအေးရာ။ ငါအကြိုက်ဆုံးက အခု ငါ့ရဲ့ ညောင်းညာကိုက်ခဲနေတဲ့ ခြေထောက်တွေကိုနှိပ်ပေးနေတဲ့ နှင်ပဲ”

“ဟင်း... ကျွန်မကို မှီလို မျှစ်လိုသဘောမထားနဲ့... ဟင်း...”

တဟင်းဟင်းနှင့် သန်းသန်းအေး၏ မျက်စိနန်းနက်များတွင် နှလုံးလုံး မျက်ရည်ကြည်တို့ မထွန်းလာကြသည်။

ကိုဘလုသည် အဏုကြည့်မှန်ဘီလူးဖြင့် လက်ပတ်နာရီတစ်ခု၏ ဝမ်းတွင်း အင်္ဂါများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည့်ပမာ သန်းသန်းအေး၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို အကဲခတ်လိုက်ရာ ထိုမိန်းမချော၏ ချစ်နှလုံးကို မြင်လိုက်ရတော့၏။

ကိုဘလှသည် နာရီပြင်ဆရာဖြစ်သည်။ သန်းသန်းအေးနှင့် တရားဝင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီးနောက်သူသည် နာရီပြင်နေသည်။ သို့ငှား လင်မယားအတူမနေခဲ့ကြ။ သားသမီး ပွားစည်လေ၏။ အမြွှာ ကုတ္တိယအမြွှာ။

“သန်းအေး ကလေးများကို နင့်ဘာသာနင် နာမည်ပေး” ဟု ကိုဘလှက ပြောသည်။ ဆက်ပြောပုံမှာ

“ငါတို့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာ နွေးနွေးထွေးထွေးပေါင်း ခဲ့ကြပေမဲ့ တူရဲမောင်နံတွဲပြီး လမ်းမလျှောက်ခဲ့ဖူးဘူးနော်”

“ဆရာဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ကဲ ဒါဆိုရင် ငါ့သမီးတွေကို ငါပဲ နာမည်မူည့်ပေးလိုက်မယ်။ လှလှမွေးနဲ့ သန့်သန့်လှ၊ ဒါပဲ”

“အဲလိုပဲ ခေါ်လိုက်မှာပါ ဆရာ”

“ငါ့အလုပ်ကလည်း မပြတ်သေးဘူးဟ၊ သန်းအေး နင်လည်း အိမ်ပြန်၊ သမီးတွေကို အကောင်းဆုံးစောင့်ရှောက်”

ကိုဘလှသည် သူပြင်ဆင်နေသောလက်ပတ်နာရီထဲရှိ စိန် တစ်ပွင့်၏ အသေးစိတ်သွေးဖြတ်ထားပုံကို ၂၄ နာရီလုံးလုံး စိစစ်နေ ခဲ့သည်။ သူသည် ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မျက်မှန်တပ်လျှက်သား၊ ဦးဘလှ (အသက် ၄၂နှစ်)။

ကြာရှစ်

(ရတီမဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၄)

မိသားစုအယ်လဘစ်

အရွယ်ရောက်ပြီး ဦးနောက်မှန်သော လူသားမန်တစ်ဦးတွင် အပျင်းဖြေနည်း တစ်မျိုးစီတော့ ရှိတတ်ကြသည်။ တချို့ကား ဂီတကို ချစ်သောတစ်ဆင့်သည်။ တချို့ကား အားကစားပွဲတစ်မျိုးမျိုးကို သွားရောက် ကြည့်ရှုငေးမောသည်။ တချို့က လမ်းဆုံလမ်းခွ ကော်ဖီဆိုင်မှာ သွားထိုင် သည်။ ဪ... တချို့က ငါးပျားတတ်ကြသေးသည်။ တိတ်ဆိတ်သော ခေကန်စောင်းမှာ ငါးပျားတံကလေးကို လှက် တစ်ယောက်တည်း ဆွတ်ငြိမ်းစွာထိုင်ရင်း အပျင်းပြေအောင် ငါးပျားနေခြင်းကို ငါးမပျားဖူး သူတွေ ဘယ်သို့မှ နားလည်သဘောပေါက်အံ့မထင်။

ကျွန်တော်၏ အပျင်းဖြေနည်းမှာ အများနှင့်မတူ တစ်မူကွဲ သည်ဟု ဆိုရပါသည်။ အလုပ်အားလပ်ရက်များ၌ အိပ်မှာပျင်းပျင်းရှိလျှင် ကျွန်တော်သည် မိဘနှစ်ပါးက အမွေအဖြစ်ထားရစ်ခဲ့သော မိသားစု အယ်လဘစ်စာအုပ်ကလေးကို အစမှအဆုံးတိုင် တစ်မိနစ်ကြည့်ရှု တတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး (၂၇)ပုံ ပါရှိသည်။ ဓာတ်ပုံအားလုံး အဖြူအမည်းနှင့် Sepia ကာလာတွေချည်း ဖြစ်ကြသည်။ ခေကန်စောင်းများ၊ ချိုက်ကူးစဉ်ခေက်ကာလက ယခုခေတ်ကဲ့သို့ ဆေးရောင်စုံ လှုပ်ရှား ခေတ်မစားသေးပါ။ မြန်၊ ချစ်ရှင်လောကတွင်လည်း ဆေး ရောင်စုံဇာတ်ကား မပေါ်ထွန်းသေးပါ။

“မိသားစုအယ်လ်ဘမ်”ဟု ကျွန်တော်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဓာတ်ပုံ (၂၇)ပုံ စလုံး ကျွန်တော်တို့မိသားစု (အဖေ၊ အမေ၊ အစ်မကြီး၊ အစ်မလေး၊ ကျွန်တော်၊ ညီလေး၊ ညီမလေး)တို့၏ ပုံများကိုသာ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ။ သုံးယောက်တစ်တွဲ၊ မိသားစုတစ်စုလုံး စသည်ဖြင့်တွေ့ရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ချင်း သီးသန့်ပုံဟူ၍ မပါရှိ။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံသူများ၏ ဆန္ဒစွဲကြောင့် မဟုတ်။ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံစေရန် စီစဉ်ညွှန်ကြားသော အိမ်ထောင်ဦးစီး အဖေ (သို့မဟုတ်) အမေ၏ လိုအင် ဆန္ဒကြောင့်လည်းပဲမဟုတ်။ ဓာတ်ပုံဆရာသည် တစ်ယောက်ချင်းပုံ လုံးဝ ရိုက်မပေးသူဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ထို့ပြင် သူသည် ကြေးတမ်းစား ဓာတ်ပုံ ဆရာလည်းမဟုတ်ပေ။ သူသည်အဖော်တမ်းဓာတ်ပုံဆရာ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ အဖေနှင့် ရင်းနှီးသော တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ အမှန်ဆိုရလျှင် “ဦးခင်မောင်လေး” သည် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် အလွန်ရင်းနှီးလျက် ကျွန်တော်တို့နေအိမ်၌ အခါ အားလျော်စွာ ပင်တွက်စားသောက်နေသူသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုကိုရယ် အားအားရှိ ဒီအယ်လ်ဘမ်ကလေးပဲ လှန်လှန်ကြည့် နေတော့တာကိုး။ ကျွန်မတို့မှာတခြား အယ်လ်ဘမ်တွေ မရှိတာကျနေတာပဲ”ဟု ကျွန်တော်၏ ဇနီးက တစ်ခါတော့ ဝေဖန်ဖူးသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးရုံသာပြုံးပြကာ ဘာဟုံပြန်ချက်မျှ မတခုပါ။

“ဒီအယ်လ်ဘမ်ကိုပဲ ကသိုဏ်းရှုသလိုရှုနေပုံထောက်ရင် ကိုကိုကလေး ဘဝကို ပြန်သွားချင်ပုံရတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်”ဟု ဇနီးသည်က မန့်မုန်းချက် ပေးခဲ့ဖူးပြန်ပါသေး၏။ ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြရုံကလွဲ၍ စကားမဆိုခဲ့ပါ။

မှန်ပါသည်။ အယ်လ်ဘမ်ထဲတွင် ကျွန်တော် (၅)နှစ်သားမှ (၁၀)နှစ်သား အရွယ်ထိ ဓာတ်ပုံများကိုသာ တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ အမေကြီး အမေလေးနှင့် မိဘနှစ်ပါးကိုသာ တွေ့ရလိမ့်မည်။ ထိုဓာတ်ပုံများရိုက်ကူးခဲ့စဉ်က ညီလေးနှင့် ညီမလေးတို့ လူလောကတွင်းသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်ခြင်း မပြုခဲ့ကြသေးပါ။

“အဖေတို့ရပ်ကွက်တွေ မြို့သစ်ကို ရွှေ့ပြောင်းတဲ့နှစ်မှာပဲ ကိုခင်မောင်လေးနဲ့ လူချင်းကွဲသွားတာ ဝီနေ့ထက်ထိပဲ။ အိမ်တွေပြောင်းကြ ရွှေ့ကြတော့ ကိုခင်မောင်လေးက တရုတ်တန်းက သူဦးလေးအိမ်ကို ပြောင်းသွားတယ်။ နောက်တော့ တောင်ဥက္ကလာမှာပဲ နေသလိုလို၊ ကြည့်မြင်တိုင်မှာပဲနေသလိုလိုနဲ့ နောက်ဆုံးကြားရတဲ့ သတင်းအရတော့ သူလည်းကူးဘက်မှာ ဘုန်းကြီးဝတ်နေတယ် ဆိုလားပဲ။ အေးလေ သူက တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ လူပျိုကိုယ်လွတ်ပဲ ဘာပစ္စရာ ရှိမှာလဲ။ သူ့ကျောကုန်းမှာ အိပ်ရာလိပ်ပါပြီးသားပဲမဟုတ်လား”ဟု တစ်ခါသော် ကျွန်တော် အဖေက ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအခါ အဖေက

“သူ ဘုန်းကြီးဝတ်တယ်ဆိုတော့ အရက်လည်းပြတ်သွားမှာပေါ့နော်”ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးသော်လည်း ဦးခင်မောင်လေးနှင့် ခွက်လှည့်သောက်နေကျအဖေက ဘာမျှပြန်မပြော။

“ကျွန်တော့်နာမည် ခင်မောင်လေး၊ ကျွန်တော့်ရည်းစားက ကြည်ကြည်အေး”ဦးခင်မောင်လေး အရက်မူးလျှင်အစဉ်အမြဲထပ်တလဲလဲ ရွတ်ဆိုမြည်တမ်းလေ့ရှိသော စကားလက်ာတိုကလေးကို ကျွန်တော့်တစ်သက် သတိရနေမှာဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားရည်းစားကို ဘယ်တော့လက်ထပ်မှာလဲ ကိုခင်မောင်လေး”ဟု အဖေကလည်း အမြဲနောက်ပြောင်ကျီစယ်လေ့ရှိသည်။

“ကမ္ဘာလဆန်းတစ်ရက်နေ့”

ဤသည်ကလည်း မျက်လုံးရိဝေဝေ၊ ပြုံးကုံးတုံးမျက်နှာထားဖြင့် ဦးခင်မောင်လေးဖြေနေကျအဖြေလေးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတစ်တွေနှင့် အဖေတို့က တစုတစုရယ်ကြလေသည်။ အဖေကတော့ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေတတ်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ခင်မောင်လေး၊ ကျွန်တော့်ရည်းစားက ကြည်ကြည်အေး ဟေး... ဟေး”

ကျွန်တော်တို့ အရယ်ရပ်လျှင် ဦးခင်မောင်လေးက အသံမြင့်၍ တစ်ထပ်ကျောရွတ်ဆိုပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့က တဝါးဝါးရယ်မောကြ

ပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အဖေနှင့်အတူ အရက်သောက်ရင်း၊ ဦးခင်မောင်လေး မူးသွားလျှင် သူက ရွတ်နေကျကဗျာကိုရွတ်လိုက်။ ကျွန်တော်တို့က ရယ်လိုက်၊ ရယ်သံဆုံးလျှင် သူက ဆိုနေကျကဗျာကိုဆိုလိုက်၊ ကျွန်တော်တို့က တဟားဟား ရယ်လိုက်ကြနှင့် "ကြာအေး သူအမေရိုက်" ပတ်လည်ရစ်သမ်ဖြင့် ပျော်စရာကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် ဦးခင်မောင်လေးသည် အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ရုပ်ချောချော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အဖေနှင့်ရွယ်တူလောက် ဆိုတော့ ထိုအချိန်က ဦးခင်မောင်လေးသည် အသက် (၃၅)နှစ်တစ်ဝိုက်လောက် ရှိပါလိမ့်မည်။ သူသည် ထိုစဉ်က "ပွတ်ကော်မရှင်"ခေါ် ဆိပ်ကမ်းရုံး၌ အထက်တန်း စာရေးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်၌ သူသည် လုံးချင်းအိမ်တစ်လုံးကို တစ်ယောက်တည်း ငှားနေသည်။ ယမင်းကိုဆိုင်မှာ ဝယ်စားသည့်အခါစား၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကဲ့သို့ မိတ်ဆွေများအိမ်တွင် ကြုံလျှင်ကြုံသလို ဝင်စားလေ့ရှိသည်။ ထိုခေတ်က ဓာတ်ပုံသရာဆိုသည်မှာ ရွားပါးထူးခြားသည့် ပညာရှင်တစ်မျိုးဖြစ်ရကား ဦးခင်မောင်လေးကို အများကအတော်လေးစား ခဲ့ကြပုံရသည်။ ဦးခင်မောင်လေးကလည်း သွားလေရာရာ ကင်မရာပါလေ့ရှိ၏။ သို့သော် သူက (ကျွန်တော်ရှေ့နားကပြောခဲ့သလို ဓာတ်ပုံပညာဖြင့် အသက်မွေးကျောင်း မပြုသော အပျော်တမ်းသမားတစ်ဦးဖြစ်ရာ) ငွေဘယ်လောက်ပေးပေး သူက ဓာတ်ပုံမရိုက်၊ သူရိုက်ချင်သောပုံမျိုးကို ကာယကံရှင်က လက်ခံမှသာ ကင်မရာအိတ်ထဲကနေ ကင်မရာကို ထုတ်တတ်သည်။ ပြီးလျှင် သူက မိသားစုဓာတ်ပုံအမျိုးအစားတစ်ခုတည်းကိုသာ ရိုက်ပေးလေ့ရှိသည်။ ဓာတ်ပုံဖုံးယူရာတွင်လည်း အဖိုးအခဟု ပုံသေသတ်မှတ်ခြင်းမပြုဘဲ သဒ္ဓါကြေးကိုသာ ယူတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ဓာတ်ပုံများအတွက် အဖိုးအခမှာ အဖေက သူ့ကို အိမ်မှာ ဝိစကီတိုက်၍ ယမင်းတစ်နပ် (ကြုံရာဟင်းနှင့်) ကျွေးမွေး ခြင်းမျှသာ ရှိပါသည်။

ဦးခင်မောင်လေးသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့် အဆင်ပြေညီညွတ်အောင် ကြိုးစားနေထိုင်တတ်သူဟု (ယခုအခါ) ကျွန်တော် ထင်မြင်လာ

မိသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်နီးချင်းမည်းမည်းဝဝကြီး ဒေါ်ဘုလီက ဦးခင်မောင်လေးအား အမြဲလိုလို “လူပျိုကြီး” ဟုသာ ခေါ်တတ်သည်။

“ဒေါ်ဘုလီရာ၊ ကိုခင်မောင်လေးကို ခင်မောင်လေးဖြစ်ခြင်း မောင်လေး ဖြစ်ဖြစ်၊ ငါတို့မောင်ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်စမ်းပါ။ လူပျိုကြီး လူပျိုကြီး ခေါ်တော့ သူ့ရှက်မှာပေါ့ဗျ” ဟု အဖေကဒေါ်ဘုလီကိုသတိပေးဖူးပါသည်။

“အို . . . ခင်မောင်လေးက လူပျိုကြီးမို့ လူပျိုကြီးခေါ်တာပဲက ရှက်ဖို့ မလိုပါဘူး” ဒေါ်ဘုလီက ဆင်ခြေကန်သည်။

“ဒေါ်ဘုလီကလည်း မြေးတစ်ကျိပ်လောက်ရနေတာတောင် ဟူတွေ အကြောင်း သိပ်သဘောမပေါက်သေးဘူး၊ လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးများက သူတို့ကိုသူတို့ လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးစသဖြင့်ခေါ်ရင် တယ်မကြိုက်ဘူးဘူး၊ သူတို့က သူတို့ကိုယ်သူတို့ လူပျိုပေါက် အပျိုပေါက်အရွယ်မှာပဲ ခိုမကြသေးတယ်လို့ မှတ်နေကြတာ၊ ကိုခင်မောင်လေးဆိုရင်လည်း အမေသာ သောက်တာ သူ့ကိုယ်မှာ ရေမွှေးနံ့က သင်းလို့ ပေါင်ဒါကလည်း သုံးမသုံး ကြည့်ပါးလား၊ လမ်းထိပ်ဈေးဆိုင်က အပျိုကြီးညီအစ်မ ဖြင့်ဆင်ထားလိုက်ကြတာများ၊ အပျိုပေါက်တွေ အနွှဲပေး လောက်တယ် သူတို့ကိုကျတော့ ဒေါ်ဘုလီက အပျိုကြီးလို့ခေါ်တာပဲလား”

ဒေါ်ဘုလီက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပြုံးလျက် . . .

“သူတို့ကျတော့ အကြွေးမရမှာစိုးလို့ အပျိုကြီးလို့ မခေါ်တော့ဘဲ သန်းသန်းတို့၊ စန်းစန်းတို့လိုပဲ နာမည်ရင်းအတိုင်း ခေါ်ရတာပေါ့၊ မပြောသောအခါ အဖေက ဟားတိုက်ရယ်လေတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့မလူပျိုင်းကွဲကွာသွားပြီးနောက် ဦးခင်မောင်လေး အိမ်ထောင်ကျကာ ကျွန်တော်တို့ မပြောတတ်ခဲ့ကြပါ။

“ကျွန်တော့်နာမည် ခင်မောင်လေး၊ ကျွန်တော့်မိခင်အမည် ကြည်ကြည်အေး” ယနေ့မှာလည်း မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများက အိမ်၌ အလည်မလာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဘိုင်ပြတ်နေ၍ အပြင်ထွက်လည်ခဲ့ ခဲ့ဘိမိရှိ၊ သုံးနှစ်သမီး တစ်ယောက်၊ အခါလည်သားတစ်ယောက် ခြားမှာ ဇယ်စက်သလို လက်မအားသည့် ဇနီးကလည်း စကားပြောခေါ် ရသဖြင့် ကျွန်တော် ပျင်းပျင်းရှိလာလေရာ မိသားစု အယ်လ်ဘင်

ကလေးကို ထုတ်ကြည့်ရင်။ ပါးစပ်မှ မရည်ရွယ်ဘဲရွတ်ဆို ခြည်ဟနေမိ ခဲ့ပါသည်။

“ကိုကို . . . အဲဒီ သံချပ်သီချင်းဘယ်သူတွေ ဆိုတာလဲ၊ ကျွန်ုပ် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါလား။”

ဇနီးကို ကျွန်တော်က မျက်နှာထိမျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လိုက် သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ထောင်သက် (၅)နှစ်အတွင်း ဇနီး သည်ရှေ့တွင် ဦးခင်မောင်လေး၏ ထာဝရလင်္ကာတိုလေးကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မရွတ်ဆိုဖူးခဲ့ပါ။

“ဝါ . . . သံချပ်မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကဗျာ . . . ကဗျာ”ဟု ကျွန်တော်က လေးနက်စေလိုသောသဘောဖြင့် အသံမြင့်ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ် ပြန်မာစာနဲ့ ကျောင်းပြီးခဲ့တာကို၊ ကိုကို မေ့နေပြီလား . . . သံချပ်ဆိုတာ ကဗျာပင်မကြီးရဲ့ အခက်အလက်တစ်ခုပါကိုကို” မိန်းမ က ကျွန်တော်နှင့် အသားချင်းထိအောင် ပူးကပ်ထိုင်ချလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်အနေအထား ပုံစံပြောင်းသွား၏။ မိန်းမကို ကျွန်တော် လက်ထဲရှိ အယ်လဘမ်ထဲမှ မာတ်ပုံအားလုံးကို ရိုက်ကူးဖန်တီးပေးခဲ့သော ထူးဆန်းသည့် မာတ်ပုံဆရာကြီးအကြောင်းကို ဖွင့်ဟပြောပြချင်စိတ်တွေ ရင်ထဲမှာ တစ်ဟုန်ပြင်းပြင်း ရုန်းကြွလာခဲ့ပါသည်။

“ဒီ ကဗျာစပ်တဲ့ ကဗျာဆရာကြီးအကြောင်းကို ပြောပြမယ် နားထောင်”

ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံဆရာအကြောင်း ပြောပြနေစဉ် ချစ်လှစွာ သော ဇနီးချောက တစ်ခါမက ကြည့်ဖူးပြီးသား အယ်လဘမ်ကို ဟိုလှန်သည်လော လုပ်ရင်း . . .

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဆင်းဂဲလ် Single ပုံတစ်ပုံမှ မပါဘူး၊ နှစ်ယောက်တွဲ၊ သုံးယောက်တွဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဂရု group ပုံတွေချည်းပဲ၊ ဘူဘာသဘောနဲ့တစ်ယောက်ချင်းပုံကို ရိုက်မပေးချင်တာလဲ မသိဘူးနော်” ဟု ကျွန်တော့်ထံမှ ထင်မြင်ချက်တောင်းခဲ့ပါသည်။

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးကွာ၊ ကိုယ်မှတ်မိသလောက်တော့ တစ်ယောက်ချင်းပဲ ဆင်းဂဲလ်ပုံဆိုရင် ငွေတွေတောင်လိုပုံပေးဦးတော့

သူက မရှိက်ဘူးတဲ့။ အင်း၊ ဂရုပုံကြတော့လည်း ဦးခင်မောင်လေးက ကျောင်းဆင်းပွဲ၊ သင်တန်းဆင်းပွဲ၊ ဆရာပူဇော်ပွဲ စတဲ့ လူအများကြီးပါတဲ့ ပွဲမျိုး ရိုက်မပေးပြန်ဘူး။

“တကယ့်လူတစ်မျိုးကြီးပဲနော်”

“လူတစ်ကိုယ် အစွဲတစ်မျိုးပေါ့ကွာ၊ သူအရိုက်ချင်ဆုံးပွဲမျိုးက တော့ ဒီပုံကို ပိသားစုတစ်ခုလုံးကို တစုတဝေးတည်း ရိုက်ထားတဲ့ပွဲမျိုးပဲ”

ကျွန်တော် လက်ညှိုးထောက်ပြလိုက်သောပုံမှာ ညီလေးနှင့် ညီမလေး မေမွေးမီ ကျွန်တော်တို့ ပိသားစုဝင် (၅)ယောက်၏ အဖြူအမည်း ဓာတ်ပုံဟောင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်များစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ဆေးသား အရောင်အသွေး ကြည်လင်ပြတ်သားထင်ရှားဆဲရှိသည်။ ဓာတ်ပုံအလယ်တွင် အမေက ခွေးခြေဖြင့်ထိုင်ရင်း အခါလည်သား ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ချီထားသည်။ အမေ့ညာဘက်မှာ အဖေက၊ ခေတ်ဟောင်းရှပ်ရှင် “ဗိုလ်အောင်ဝင်”ထဲမှ မင်းသားကြီး ဦးခင်မောင်ရင်၏ အိုက်တင်မျိုးဖြင့် ခါးထောက်ရပ်ကာ တင်မရာမှန် ဘီလူးပေါက်ကို မထိတရီ မျက်လုံးတွေဖြင့် ကြည့်နေသည်။ အမေ့ ဘယ်ဘက်မှာ အစ်မကြီးနှင့် အစ်မလေးတို့က ဂျပန်ဆံတောက် ဆင်တွဲ၊ ဂါဝန်ဆင်တွဲဖြင့် တစ်ယောက်မဆုံး တစ်ယောက်မက်ကာ သွားကိန်းကလေးတွေပေါ်အောင် ပြုံးရယ်နေကြသည်။ ပုံထဲတွင် ကင်မရာ ဘက်သို့ မျက်နှာမပူသောသူဆို၍ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာရှိပြီး ကျွန်တော်က ကောင်းကင်သို့မော့ကြည့်နေသည်။

“ယောက္ခမကြီးက အိုက်တင်အပြည့်နဲ့ပါလား ကိုကို၊ ကျွန်မက သူ့ကို မပီလိုက်လို့ မဆုံလိုက်ရပေမဲ့ ယောက်မတွေကတော့ သူတို့အဖေက သဘော ကောင်းတဲ့အကြောင်း စကားစပ်မိတိုင်း ပြောတတ်ကြပါတယ်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာကျတော့ သူကြည့်ပုံက အသည်းအေးစရာကြီးနော်”ဟု ခန်းသည်က ဓာတ်ပုံထဲမှ အဖေ့ကို ဝေဖန်ပြန်သည်။

“ဝါက သူ့နဂိုအမူအရာမှ မဟုတ်တာ၊ ဦးခင်မောင်လေး လို့ချင်တဲ့ အိုက်တင်မျိုး အဖေက လုပ်ပေးရတာ၊ သူက ကြည့်ကောင်းရုံ သက်သက် အလှရိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ နည်းနည်းလည်းဆန်းဖုအောင်၊ သဘာဝလည်း ကျရအောင် အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်တဲ့လူဇာနည်၊ ဒီပုံကိုကြည့်”

ကျွန်တော်က စိပ်ယာကာလာပုံတစ်ပုံကို လိုက်ရှာပြီး ဇနီးကိုပြလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်၊ တစ်ခုသော သင်္ကြန်ကာလတွင် နေအိမ်ရှေ့၌ ရေကစားနေကြပုံဖြစ်သည်။ အစ်မကြီးနှင့် အစ်မလေးတို့က လူကြီးဆန်ဆန် ထာဘီကလေးတွေ အင်္ကျီလက်ရှည်ကလေးတွေ ဝတ်ထားကာ ငွေဖလားကလေးတွေ ကိုင်မြှောက်၍ ကျွန်တော့်ကို ရေဝိုင်းလောင်းမည့် အိုက်တင်တွေ လုပ်ထားကြသည်။ (၆)နှစ်သား ကျွန်တော်က ကိုယ်တုံးလုံးဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့် ရေပြတ်ကလေး ကိုင်၍ သူတို့ကို ရေပြန်ပက်ရန် အသင့်ပြင်နေသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာတွင် အိုးမည်းတွေ ထူပိန်းနက်မှောင်လျက် သရဲရုပ်ကလေးပေါက်နေလေ၏။

“အဲဒါ . . . ဦးခင်မောင်လေးလိုချင်တဲ့ ဒီဇိုင်းမျိုးဖြစ်အောင် ကိုယ်တို့ မောင်နှမတွေက လုပ်ပေးရတာ။ မျက်နှာမှာ အိုးမည်းအသုတ်ခံရပေမဲ့ ကိုယ်က ကလေးပီပီ သင်္ကြန်တွင်းဆီတော့ ပျော်ခဲ့မှာအမှန်ပါပဲကွာ”

“အဲဒီ ဦးခင်မောင်လေးဟာ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာလုပ်ဖို့တောင် ကောင်းတယ်” ဟု ဇနီးက သင့်လျော်အပ်စပ်သည့် ထင်မြင်ချက်ပေးလာသည်။

“ဟာ သူက ရုပ်ရှင်တအားကြည့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ တစ်ခါတလေ နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်ကောင်းကောင်း ရုံတင်ရင် ကိုယ့်ကိုပါခေါ်သွားတာ၊ (ပညတ်တော်ဆယ်ပါး) ဇာတ်ကားကြီးဆိုရင် ဦးခင်မောင်လေးပြလို့ ကိုယ်ကြည့်ဖူးတာ”

“ကိုကိုကို သူတော်တော်ချစ်ပုံရတယ်၊ လူပျိုကြီး အပျိုကြီးတွေက ကလေး ချစ်တတ်ကြတယ်လေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်တော်က စိတ်ပညာအမိပတိကြီး “ဆစ်ဂမန်ဖရွိုက်” ကို ကိုးကားရန် အတွက် မိန်းမ၏ မျက်လုံးများကို တည့်တည့်ကြည့်လိုက်၏။

“သာမန်အရပ်သူအရပ်သားတွေကတော့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေတတ်ကြတာပဲကွ၊ လက်တွေ့သိရအောင် ကိုယ်တို့မိသားစုဇာတ်ပုံကို ကြည့်လိုက်ကြရအောင်၊ သေချာကြည့်နော် မိန်းမ”

ကျွန်တော်တို့ လင်မယားထိုင်နေသောနေရာမှ (၅)ပေအကွာ

နံရံတွင် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ဓာတ်ပုံရှိသည်။ (၄)လက်မ (၁၀)လက်မ အရွယ် ဆေးရောင်စုံ၊ မှန်ပေါင်သွင်းလှပသောသပ်သည့် ဓာတ်ပုံဖြစ်ပါသည်။ ပုံထဲတွင် သမီးသည် ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ်မှာထိုင်နေပြီး သားက မိခင်ရင်ခွင်ထဲမှာ ရောက်နေသည်။

“ဘာထူးခြားလဲမိန်းမ”ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။ မိန်းမက ဟောလီးဝုဒ် မင်းသမီးအမူကရာဖြင့် ပခုံးကွန့်ပြီ။

“ဒီဓာတ်ပုံကို နေ့တိုင်းမြင်နေရလို့လားမသိဘူး၊ အမြင်ရိုးပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ ဘာမှ ထူးခြားတယ်လို့ကို မထင်ဘူးကိုကို”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ကယ်လည်း ဘာမှမထူးခြားပါဘူးကွာ၊ ဖခေကသမီးကို သားထက်ပိုချစ်တတ်တယ်၊ သမီးက ဖခေအကို မခေအထက် ပိုချစ်တတ်တယ်၊ သားက မခေအကို ဖခေအထက် ပိုချစ်တတ်တယ်။ မခေက သားကို သမီးထက် ပိုချစ်တတ်တယ်။ ဘာမှ မဆန်းပါဘူး၊ ဆစ်ဂမန်ဖရွိုက် Sigmund Freud ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြတဲ့ “ဩဒိပုအစွဲစိတ်” Oedipus complex ဆိုတာ အဲဒါပါပဲ၊ ဘာမှ မဆန်းပါဘူး။ ဖိုကမကို တပ်မက်တယ်။ မက ဖိုကို တပ်မက်တယ်။ ဒါပါပဲ။ လူသတ္တဝါတွေရဲ့ သဘာဝအစစ်အမှန်ပါပဲ။ ရွေးပဝေသနီ လူရယ်လို့ ကမ္ဘာမှာဖြစ်လာကြကတည်းက ဒီသဘာဝကြီးရှိနေခဲ့တာပါပဲ မိန်းမရာ”

ချစ်ဇနီးက ကျွန်တော်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို သူမ၏ လက်ချောင်း ဆယ်ချောင်းဖြင့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး အားစိုက် ဆုပ်ညှစ်လိုက်ပါသည်။

“ကိုကိုစကားတွေက ချော်တောငဲ့၊ ကျွန်တို့ကိုကို၊ ဓာတ်ပုံဆရာ အကြောင်း ပြောနေရာကနေ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဖရွိုက်တွေ လူသဘာဝတွေအကြောင်းကို ရောက်သွားရတာလဲလို့”

ကျွန်တော်က မရယ်ချင်ရယ်ချင်ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်လိုက်၏။

“ကိုယ်လည်း ဓာတ်ပုံဆရာ ဦးခင်မောင်လေး အကြောင်းပြောနေတုန်းပါ မိန်းမရာ၊ မင်းက ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ သူက ကိုယ့်ကို တော်တော်ချစ်ပုံရတယ်လို့ ဟုတ်တယ်၊ ဦးခင်မောင်လေးက တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ လူပျိုကြီးတိုင်း ယောက်ျားကလေးကို ချစ်ခဲ့တယ်

နော်၊ အပျိုကြီးတွေပဲ ယောက်ျားပေါက်စနုတွေကို ချစ်ခင်ယုယတတ်ကြတာ။ ဦးခင်မောင်လေးက တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ် တတ်တာဟာ တကယ်တော့ သူဟာ တစ်ခါတစ်ခါ မိန်းမစိတ်ပေါက်သွားလို့ပဲကွ။ သူက ရာနှုန်းပြည့်ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး သိပြီလား။”

“ဪ . . . ဘုရား၊ ဘုရား ကိုကိုရယ်”

မိန်းမသည် လုံးဝမမြင်ဖူး၊ မသိဖူးသူတစ်ယောက်အတွက် ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်သက်ပြင်းရှိက်နေရှာ၏။ ကျွန်တော်က ပြောလက်စနှင့်မို့ အဖေဆုံးကာနီး ဆေးရုံမှာ အဖေကို ကျွန်တော် လူနာစောင့်နေစဉ် အဖေသည် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများကို တမ်းတရင်းမှ ဦးခင်မောင်လေးအကြောင်း ပြောပြခဲ့ပုံကိုပါ ဇနီးအား ဖွင့်ဟလိုက်ပါသည်။

“ဦးခင်မောင်လေးရဲ့ဘဝက ကြေကွဲစရာပါကွာ၊ သူ့ကို ဆေးရုံက နာနဲ့ တွေ့က ဝိုင်းပွေးလာခဲ့ရတာ၊ သူ့မိဘ ဘယ်သူဘယ်ဝါ သူမသိဘူးတဲ့၊ သူ့မှာ မိသားစု မရှိရှာခဲ့ဘူးပေါ့လေ၊ ဘီကြောင့် သူ့လိုအပ်ခဲ့တဲ့ ဘဝ ကွက်လပ်ကို ဖြေသိပ်တဲ့ အလိုဆန္ဒနဲ့ သူ့မိသားစုဓာတ်ပုံတွေချည်း စိတ် ဇောသန်သန်နဲ့ ရိုက်သွားခဲ့တာ၊ သူ့အိမ်ထဲက နံရံတွေမှာ သူ့စိမ်းတစ်ရံဆဲ မိသားစုဓာတ်ပုံတွေနဲ့ ပြည့်လို့၊ ပြည့်လို့ပေါ့ မိန်းမရာ . . .”

၂၄၆

(ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း၊ မေ၊ ၂၀၀၄)

သေဓာရင်း(၂)

ဆောင်းဦးပေါက်၊ နင်းဖွဲ့ဖွဲ့ကျစဉ်၌ မောင်လှမိုးသည် အဝ
တစ်ပါးသို့ ကဆိုးမိုးမောင်ကျကာ ကွယ်လွန်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ငိုကြွေးချက်မဖြင့် မောင်လှမိုး ကွယ်လွန်အနိစ္စ
ရောက်ရာနေရာသို့ မိမိတို့၏ ကောင်းကင်တစ်ဝက်တစ်ပျက်လွင့်ပါးသွား
သည့်ပမာ သွားရောက်ကြသည်။ အလကားရသည့် မျက်ရည်များ
ရွဲလျက်ဖြင့်။

ကွယ်လွန်သူသည် မငွေကြေးမွဲချာသူဖြစ်ခဲ့ငြား၊ အိမ်ကောင်း
ယာကောင်းနှင့်နေ ဇနီး (အေးမာ)ကိုလည်းကောင်း၊ သားဦး (မောင်မိုးဦး)
ကိုလည်းကောင်း၊ ၎င်း၏ သမီးငယ်(၂)ယောက် (မိုးလွင်ခင်နှင့်
အေးမာခင်)တို့ကို မေ့လျော့ပေလာယျက် ပြုသကဲ့သို့သောအချိန်၌
သူသည် ငှက်ပျောတုန်း လက်ပံတုန်းပမာ လဲလျောင်းနေခဲ့ရပေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့လာကြသောအခါ (၂)ပေ လျှပ်စစ်မီးချောင်း
အောက်တွင် လူမရှိသူမရှိသကဲ့သို့ ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။ ငိုရဖန်များဝမ်းနည်း
ရဖန်များလာသည့်အခါ မနုဿလူသားတို့၏ အကျင့်အတိုင်း ကျောက်ရုပ်
ကြွင်းတစ်ခုနယ်

“ဆ - ဆ - ဆရာတို့ လာကြပါရှင်”ဟု အေးမာက ခေါ်ဝေါ်
ဖိတ်ခေါ် အကူအညီသံကို လျှို့လျှက်ဖြင့်၊ သွေးရောင်မဲ့သော နှုတ်ခမ်း
များကိုဟသည်” ဆရာတို့ညီဟာလေ . . . ၊ မြွေပွေးကိုက်လို့လည်း
မသေဘဲ . . . ခုမှ၊ ခုမှ . . . ဟီးဟီး၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် မုဆိုးမ လတ်လတ်
ဆတ်ဆတ်ကို မကြည့်အားကြတော့ဘဲ ရုပ်အလောင်းကို ကြည့်လိုက်၊
ဘဲအိမ်၏ အိမ်ဦးခန်း၌ထိုင်ကြကာ အလကားရထားသော ကွမ်းများဖြင့်
သင်္ခါရတရားကို ဖွဲ့သိနေခဲ့ကြသတို့ကိုသာ ဂရုမူခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အလောင်းကို ကြည့်ရှုကြသည်။

မောင်လုမီး (အသက် ၁၇)၌ မအေးမာနှင့် သမီးရည်းစားဖြစ်ခဲ့ကြသည့်အခိုက် သူတို့အချင်းချင်း ချစ်ပုံမှာပုံပြင်များနယ် မယုံစွယ်ဖြစ်နေသည်။ ဖြစ်ခဲ့၏။

“နင် . . . ငါ့ကို တစ်ကယ်ချစ်လို့လား လုမီးရယ်”

“အခု . . . တစ်ကယ်ချစ်နေတာမဟုတ်လို့လား”

(၁၅)နှစ်သမီး မအေးမာသည် သွားရှာသူ မသွားရှာသေးမီ အချစ်ကို ယုံစားမေ့မိုက်သွားခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ချောင်းကြည့်ပြုံးပြန် ထရုံခွာသံစူးမလုပ်မိခဲ့ကြပေ။

လမ်းရောက်မှ ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှ ပန်းချီအနုပညာရှင်က ဖွင့်ဟသည်။

“ခင်း (သင်း)တို့ ညားကျမှားကန်ပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့ထဲ၌ ဣန္ဒြေအတည်ငြိမ်ဆုံးဟု ဆိုအပ်လောက်အောင် စကားနည်းသူက တိုးတိုးကလေးပြောခဲ့၏။

“ချစ်ပြီးရင်လည်း မုန်းတတ်တာပဲ၊ ညားပြီးရင်လည်း ကွဲမှာပဲ”

“ညားမှတော့ ကွဲတော့မှာပေါ့ (×××) သားရဲ့၊ ဒါဟာ အချစ်စစ်အချစ်မှန် မဖြစ်နိုင်သေးဘူး”

ငွေလမင်းသည်သူခိုးတစ်စုပမာရွေ့လျားနေခဲ့သော ကျွန်ုပ်တို့ကို လမ်းပြပေးနေသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်က လည်ချောင်းကွဲသံကြီးဖြင့်

. . .

“နို့မိသဝေး . . . 'ဟု ဟစ်နေခဲ့၏။ Peter Frenon ၏ ဘေးကို ဟစ်အော်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ္ဆေများပမာ မိမိတို့၏အိမ်ယာ၊ အိပ်ရာ၊ ဇနီးများထံ အသီးသီးကိုယ်စီကိုယ်စီ ဝင်ရောက်သွားသည့်တိုင် ငွေလမင်းက လွန်းလင်းပြ၍ ပီတာဖရင်တမ်က အော်ပြပေးခဲ့သလို လမ်းကိုပြသပေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရယ်ချင်မိတ်ကို ကျိတ်မှိတ်အောင်ကည်းနေခဲ့ဖူးကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်တိုင်ရာရောက်ပြန်ရောက်ခဲ့ကြသော်ငြား

ကင်ပွန်းခြုံထဲမှ ဖြစ်ရပ်ကို မမေ့ခဲ့ကြပေ။

“ဝါဟာ . . . အချစ်လား . . . အချစ်စစ်မေတ္တာမှန်ဆိုတာဟာ . . . ဘာချိန်ခွင့်နဲ့မှ တိုင်းတာလို့မရတဲ့ဟာကြီး”

ကျွန်ုပ်တို့ထဲမှ အသံမြည်ဟည်းသူသည် နံနက် (၁) နာရီခန့်တွင် အော်ယောင်မြည်တမ်းနေတော့သည်။

“ရှိုး . . . မိသဝေး”

သူယောင်ယမ်းပြည်းအော်သံမှာဆင်ထီးတစ်ကောင် ကြွေးကြော်သံနယ် ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့သိထားခဲ့ကြသည်။

“ရှိုး . . . မီးဝေး . . . ရှိုး”

“ဟဲ့ - ဟဲ့”ဟုသာ ကျွန်ုပ်တို့ နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ခဲ့ရ၏။

လမင်းအလင်းကွယ်ပျောက်၊ နေမင်းရောင်လင်းပလာသည့် ဝါကျွန်ုပ် တို့သည် ရယ်ရအခက်ငိုရအခက်ဖြင့် ပုဆိုးဟောင်းတစ်ခုကို နံကျပ်လို ပေါင်းထားသူကို တွေ့ရသည်။ သူ ဟသေးသည်။

“ရှိုး . . . ရှိုး . . . မိသဝေး . . . အေး . . . အေး”

ကျွန်ုပ်တို့ထဲမှ စိတ်ဆတ်သူက ဆံပင်များပေါ် ပုဆိုးဆုပ်ကြီးလုပ်ထား သူကို ကိုင်ဆုပ်သည်။

“မင်း . . . ဘာဖြစ်သလဲ သံချောင်း”

“ရှိုး . . . မိ . . . သဝေး”

စိတ်ဆတ်သူသည် စိတ်မဲ့ခန္ဓာတစ်ခုနယ် ငြိမ်ဝပ်သွား၏။ ဇနီးများက ဓားနှောင်ဖြင့် ထုခြင်းခံရကာ နံနွင်းများလိမ်းလူးခံထားရသည်။ သည်းဟနေသေး၏။

“ရှိုး . . . မိသဝေး . . . မိသွေး”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းအား ၎င်း၏အိမ်အရောက်ပြန်ပို့ပေးကာ မီးချမ်း စေ့စပ်ရေးစကားများ တစ်ဖောင်ဖောင်ပြောကြသည်။

“သူက ဘာတွေညာတွေ ပြောနေမှဦးမသိဘဲ ကျွန်မကို အရမ်း အရမ်းကြီး ဖျစ်ညှစ်တော့ ကျွန်မ ကောက်လုပ်ပစ်လိုက်တာ”ဟူ၍ ဆိုခဲ့ခြင်းက ကျွန်ုပ်တို့အားဝန်ခံသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အသုဘအိမ်သို့ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ အချိန်မှာ ညနေ၊ နေဝင်ရှိသော မောင်စပ်စပ်ဖြစ်နေသောငြား ရပ်ကွက်အားပေးမှုအောက်ရှိ လျှပ်စစ်ပီး အလင်းအောက်၌ မောင်လုမီးအိပ်မော ကျနေသယောင်ယောင်။

ကွယ်လွန်သူအား (မိသားစု အဝင်အပါ) စောင့်ရှောက်သူ ဗိုက်ပူ မျက်ပြကြီးက သူ၏ နှုတ်ခမ်းထူကြီးများကို အားမနာ ပါးမနာ ဟသည်။

“ဒီကောင် အလုပ်ကောင်းကောင်းမလုပ်ဘူး” ကျွန်ုပ်တို့သည် သက်မဲ့ ရုပ်တုများသဖွယ်သာ နေရစ်ခဲ့ကြ။

ဗိုက်ရွဲက အာခေါင်ကို ခြစ်ပြန်သည်။

“လုမီးဟာ ခုမှ အသက် (၃၅)ပဲ ရှိသေး။ နေရေးထိုင်ရေး ဘာပူ ရသလဲ (×××) အလုပ်ကောင်းကောင်းမလုပ်ချင်ဘူး၊ ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ခြံကို ကြည့်လိုက်ကြစမ်း။”

ကျွန်ုပ်တို့က အလောင်းကိုသာ ရှုနေခဲ့ကြ၏။ ဗိုက်ရွဲမျက်ပြုးက စကားဆက်သည်။

“သံဆန်ကာ ခြံစည်းရိုးခတ်ပေးတာ”ဟု ပြောကာ သူ့ပွာလောင် ပွာလောင် အသံမျိုးဖြင့် . . .

“ဒီမသားကို ကျုပ်ပဲချပေးရမှာ”

ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှ မျက်မှန်တပ် ပိန်ညောင်ညောင်အကောင် သေးသေး ပန်းပုဆရာကလေးက -

“ဘာချမှလဲ . . . ဖဲချမှလား၊ အလောင်းကို မြေကြီးထဲချ ပစ်မှလား” ဟု အော်ဟိန်းတော့သည်။ မျက်ပြုးဗိုက်ရွဲသည် မျက်ကလေး ဆံပွာဖြစ်လျက်က

“ဟာ . . . ဘာပြောတာလဲကောင်လေး”ဟု အစာဆွံ့နှင့်နေ ဆည့် ဝမ်းဘဲတစ်ကောင်၏အသံမျိုးဖြင့်မေးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ သူရဲကောင်းတစ်ဦးသဖွယ်ဖြစ်ဟန်ရှိသူ ပိန်ညောင်ညောင် မောင်မောင်လတ်သည် ရုတ်ချည်းထကာ . . .

“ခင်ဗျားကြီးမှာ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရှိတာတွေ မယားငယ်

တွေ တစ်လေ့ကြီးထားနိုင်တာတွေကလွဲရင်း ခင်ဗျားကြီးဟာ လူမိုးလို သေရမှာပဲ”ဟု လက်သီးလက်မောင်းတမ်းလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကွယ်လွန်သူကိုသာ ကြည့်မိလျက် သားဖြစ်ရာမှ ကျွန်ုပ်တို့၏ လူသားအဖော်အလှော်၏ အပုပ်နဲ့ နမ်းရှိုက်နေခဲ့ကြသည်။

သုဌေးငိုက်ရွဲကြီးသည် ချွေးပျံ့မျက်နှာကို သူ၏စပုတ်ရုပ် အင်္ကျီလက်ဖြင့်သုတ်၏။ ပြီးလျှင် . . .

“အလောင်းကို ခေါင်းထဲသွင်းကြရအောင်”ဟု ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆိုက်ကားဆရာသည် ဧကန်လူရုပ်တစ်ခု အသက်မာတ်ဝင်လာ ဘိသကဲ့သို့ ထိုင်ရာမှထသည်။

“ဟေ့လူ . . . ဘာခေါင်းလဲ၊ သံလား? အလူမီနီယမ်လား? တောသစ်ရိုင်းလား?”

ဆိုက်ကားဆရာကလေးသည် သေသူထက် မသေသေးသော ဂိုက်ရွဲမျက်ပြုံးကို စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်းဟု ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်ခံစားကြရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သက်ရှင်အဖေမှ အသက်သေသူ မောင်လူမိုးအဖြစ် မောင်လူမိုး (အသက် - ၃၅) နှင်းဖွဲဖွဲကျဆဲတွင် တုံးလုံးမက်လက် ဝဲလျောင်းနေရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကိုသာ စူးစမ်းနေခဲ့ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့အလောင်းကို ဒီအတိုင်းထားလို့မဖြစ်ဘူး”ဟု ရွဲ ကျွန်ုပ်တို့ အထဲမှ တစ်ယောက်က သန့်စင်စွာပြည်တမ်းသည်။

“မပုတ်အောင် ခေါင်းထဲ ထည့်ရမှာ”

ဂိုက်ရွဲမျက်ပြုံးသည် အရိုးဒယိုင်ထရပ်သည်။ သူ၏ အင်္ကျီ အောက်မှ သားရေတုိုက်ဆံအိပ်ကိုထုတ်ယူပြီးလျှင် ငွေ (၁၀၀၀)ကျပ်တန် ၃)ရွက်ကို ငှက်တောင်ပံများ လှုပ်ခတ်သလိုလှုပ်ပြသည်။

“ခေါင်းသွားဝယ် ခေါင်းသွားဝယ် . . . ဒီအလောင်းပြန်ပြန် ပြုကျမှဖြစ်မယ် . . . ရော . . . ရော”

ကျွန်ုပ်တို့၏အထဲမှ အသားဖြူဖြူ၊ မုတ်ဆိတ်မွေးထူထူသည် ဆိုက်ကား နင်းသားဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ နာမည်မှာ မောင်သိမ်းစိုးဖြစ်သည်။ ဂိုက်ရွဲမျက်ပြုံးက မာန်မချ။

“ငါက ရွာလူကြီး ငါ့အမိန့် သေစာရင်းထဲ လှမိုးအတွက် လုပ်ပေးရမယ့် ဝဋ္ဋ RULES နဲ့ ဝဋ္ဋလေးရှင်း Regulations ရှိတယ်။ ဒါမှ . . . မရှိရင်ဖြင့်ရင် ငါ . . . ငါ . . .”

ဗိုက်ရွဲမျက်မြင်သည် သေဘုံလှလှ၊ ပစ္စည်းတစ်ခုပမာ ဝါးတံကလေးပေါ်မှ ဆင်းချသွားသည်။

လှမိုးသည် သေခြင်းမရကကို ကာခံခဲ့၏။ သူ့အုန်းပင်တက်ရာမှ ချော်၍ လျောကျကာ တစ်ခဏမေ့မျောသွားခဲ့၏။ သူ့ဘာသာသူ ပြန်ထရပ်သည်။ သူ့ အသက်မှန်မှန်ပြန်ရှုနေခဲ့သည်။

မြဲရှင် ဦးဝင်းထိန်က . . .

“ဟ ! ဘာများဖြစ်လို့တုန်းလှမိုးရာ”ဟု မြည်အော်ကာ လှမိုး ခုတ်ဖြတ် ပစ်ချထားသည့် အုန်းသီးများကို လှလှတိုက်လဲကျလျက် လှမိုးခြေရင်း၌ သတိလစ်သွားသည်။

“ဆရာကြီး၊ ထချာ”ဟုပြောရင်း လှမိုးသည် ဦးဝင်းထိန်ကို ဆွဲယူကိုင်မသည်။

“ဆရာကြီး . . . ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး . . .”

ထိုစဉ် ဦးဝင်းထိန်၏ ဇနီးသည် သူမ ဝဝပြုပြု ခန္ဓာအခိုင်အခံကြီးကို သယ်ဆောင်လျက် ချောင်းတခွတ်ခွတ်ဆိုးရင်း . . .

“ဘို . . . ဘို . . . ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ လှမိုးရဲ့ . . . ဟင် . . . ?

ကိုလှမိုး (ဟုတ်ပေါင်ယောင်လို့) ကိုထိန်ရဲ့ ! လှမိုးသည် သူ့ကိုယ်မ ထားခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်ကိုကြည့်လိုက် ကျေးဇူးရှင်ကတော် မိခင်မာလှိုင်၏ ခုန်လှုပ်နေသောရင်သားကြီးများကိုကြည့်လိုက်ဖြင့် ကသက်ရှုမှားနေခဲ့ပေသည်။

“ဆရာကြီး၊ ချော်လဲသွားတာပါ ဆရာမကြီး”

လှမိုး ချော်လဲခဲ့ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ သိထားသည်။ ပီပြင်စွာ သိထားခဲ့ကြသည်။

ဝဝပြုပြု ပေါင်ချိန် (၂၀၀)ခန့်ရှိသော မိန်းမကြီး ငိုကြွေးချက်မဖြင့်

“ဘာ . . . ဘာလုပ်မတုန်း” ? ? ?

ကျွန်ုပ်တို့က အလောင်းကို ဝိုင်းရံထားကြသည်။ သို့သော် . . . ကျွန်ုပ်တို့ထဲမှ တစ်ယောက်သည် ရုတ်ခြည်းထကာ၊ ဝတုတ်မကြီးကို ခိုက်ပစ်သည်။

“နင်မလာနဲ့၊ နင်မလာနဲ့ . . . နင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး”

ကျွန်ုပ်တို့သည် အကြမ်းဖက်ဝါဒကို ဘယ်တော့များမှ အားမပေး မထောက်ခံ။

မိန်းမသားကို နှင်ထုတ်လိုက်၏။ သူမကအော်ကြွေးခဲ့သေး၏။

“ဒါ . . . ဒါ . . . ငါ့ခြံ” ဟုတ်ပါပေ၏။ ထိုမြေ၌ နေထိုင် စေရန်အလို့ငှာ ဦးဝင်းထိန် စီစဉ်ပေးထားခဲ့ပေ၏။ ဦးဝင်းထိန်သည် သူ၏ အလိုးဆန္ဒအတွက် ဖန်တီးထားသော လူသေကောင်အလောင်း (ကျား)မှ ဝေးရာသို့ မျက်နှာလွှဲ(ခဲ)ပြုခဲ့ပြီ။

သစ်သားသေတ္တာကို ဆိုက်ကားပေါ်၌ ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်၍ အသက် တစ်ဟူးဟူးရှူကာ ဆိုက်ရောက်လာသောအချိန်မှာ နေလင်းကာစ သာဖြစ်၏။

ခေါင်းတလားသည် ငွေရောင်စက္ကန့်များကပ်လျက် တောက်ပနေ သည်။

“သူက သေတာက သေပြီးသွားပြီ၊ အပုတ်နဲ့တွေ တဟောင် ဟောင် ထွက်နေတာ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရုပ်ရည်ရှုပ်ကွဲ အုပ်စုများသားခဲ့ပြန်။ ငွေနည်း၍ ရရာ တလုပ်၊ ဤရာကျပ်နန်း၏သက်မဲ့ခန္ဓာကို ခေါင်းတလားထဲသို့မသွင်းမီ လူသေကောင် အလောင်းပင်ပြန်လည်နိုးထစေနိုင်သော အသံမျိုးဖြင့် အေးမာသည် ငိုမြည်နှိုက်ငင်နေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကား လုံးဝ မတုန်လှုပ်။

ကျွန်ုပ်တို့ထဲက (မောင်မူ) ဆိုသူက -

“နေဦး”ဟု တစ်ခွန်းသာပြောလျက် လှမ်း၏အလောင်းကို ခွဲစိတ် သည်။ ဘယ်အရာမျှ တွဲတွဲမြဲမြဲမရှိ။

“ဟာ ! ဒီကောင် ရေနစ်သေတာကွ၊ ဒီကောင် ခါးနိုးမကောင်းဘဲ

နွဲ့ပေါ်က ကန်စွန်းရွက်တွေကိုခိုးရင်း နွဲ့ထဲမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း နစ်သွားခဲ့တာ သူသေတော့ ဘယ်သူသိသလဲ ?

ကျွန်ုပ်တို့သည် အအများပမာ နှုတ်ဆွဲနေခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှ ဆရာဝန်သည်သူ၏ လက်ဆွဲအိတ် *attache-case* ကို ဖွင့်သည်။

သူက အလောင်း၏ ဟပြုဖြစ်နေသောနေရာကို ပလတ်စတစ် ကြိုးများဖြင့် ချုပ်သိသည်။ သူသည် အနုပညာရှင် (တယောဆရာတစ်ဦး) ဖြစ်ရာ သူသည်တေးတစ်ပုဒ်ကို ဖွဲ့သီနေသကဲ့သို့ အာရုံစူးစိုက်စွာ အလုပ် လုပ်နေသည်။

“ရေထပ်ချိုးပေးကြပါ။ သူကလီဇာတွေကို ဝေးရာကို စွန့်ပစ် လိုက်ကြပါ”ဟု ဆရာဝန်က ပြောသည်။

“မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှ ရှေ့နေ (B.A.) (H.G.P) က ကောင်းမွန်သော နည်းလမ်းကို အေးဆေးစွာပြသ၏။

“ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကတစ်ဆင့် သူ့ကို သေစာရင်းမှတ်တမ်း သွင်းရမယ်။ သူဟာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းခံရတာမဟုတ်ဘဲ သူကြမ္မာ နဲ့သူ ကြမ္မာငင်ပြီး ကွယ်လွန်ရတာ”

ထိုစဉ် ဦးဝင်းထိန်သည် အမွှေးထည်ကြီးဝတ်လျက် ရောက်လာ သည်။ သူသည် ခွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ နှာခေါင်းတရှုပ်ရှုပ် လုပ်နေခဲ့၏။ ပြီးမှ . . .

“အလောင်းကို ခေါင်းသွင်းပြီးရင် ဟိုခြံစည်းမှာ နေရာချ ထားပေးကြပါကွာ။ ဟို - ဟို ခြံစည်းရိုးနဲ့ ကပ်လျက်ပေါ့”ဟု သူ၏ စေးပြင်းလိပ်စီးခိုးငွေ့များကြားကနေ အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့က ဦးခေါင်းများကို ညီညွတ်စွာ ငြိတ်ပြကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကွယ်ရှာသူ၏ ခေါင်းတလားကို ဝါးတိုင်များဖြင့် အလောတကြီး တည်ဆောက်လိုက်ရသော စင်ကလေးပေါ်၌ နေရာတကျ ချပေးခဲ့ကြပါသည်။

“သူသေတာ မနေ့က၊ ဒီနေ့ဆို (၂)ရက်ရှိပြီ။ (၃)ရက်ဆိုရင်

သဒ္ဓါင်းပို့ကြဖို့ . . . "ဟု ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှ ဟင်ယောက်က ချွေးသံပြိုက် ပြိုက်ကျလျက်မှပြော၏။

"နေကြပါဦးရှင် . . . နေကြပါဦး။ ကျွန်မတို့ အမျိုးတွေဆီ အကြောင်းကြား အသိပေးသင့်လို့ပါရှင် (၅)ရက်တော့ထားပါ"

ထာဘီရင်လျား ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ မျက်ခွံမို့မို့နှင့် အေးမာက ဝင်ပြော သည်။

ရှေ့နေက ဆရာဝန်ကို မျက်စိစွေကြည့်သည်။ ထိုအခါ ဆရာဝန် က မုဆိုးမကိုကြည့်ကာ . . .

"ငါးရက်ဆိုရင် ညီမလေးရဲ့ ယောက်ျားဟာ လူရှုပ်ပေါ်မှာမဟုတ် တော့ဘူး၊ ဆွေမျိုးတွေရက်လည်သပိတ်သွတ်မီရင်တော်ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား?" ဟု ပြောသည်။ မုဆိုးမ မျက်ရည်ကျလျက်။ ပြီးလျှင် ရှိုက်ငင်နေလေသည်။

"ငါပြောတာကို ညီမလေး သဘောပေါက်ပါ။ ငါဟာ လူ အယောက် (၃၀)ကျော်မွေးပေးခဲ့တယ်။ အလောင်း (၁၀၀)လောက်ကို ခွဲစိတ်ပြုပြင်ပေးခဲ့ဖူးတယ်"

ဆရာဝန်က မုဆိုးမ၏ အရိုးငေါငေါပခုံးကို ပန်းခိုင်တစ်ခုကို ဖွင့်စွာ ကိုင်သကဲ့သို့ ကိုင်ရင်းပြောနေလေ၏။

မုဆိုးမသည် ရှိုက်ငင်လျက်မှ ငိုမြည်နေကြသော သားသမီးများ ထံ ဒယ်ဒယ် လျှောက်လှမ်းသွားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှ အချက်အပြုတ် ကျွမ်းကျင်သူသည် ထမင်း ဟင်းလျာ များကို မိုးပြဒယ်နစ်လုံးဖြင့် ချက်ပြုတ်နေရာမှ . . .

"ကလေးများ . . . ကျက်တော့မယ်။ မငိုကြပါနဲ့ မောင်မိုးဦးက သက်ပျောက်ဆွမ်းချိုင့်နဲ့ ဆရာတော်ဦးတုမာရနန္ဒာကျောင်းကို အဦးဆုံး ပို့"ဟု အရက်မူးသံကြီးဖြင့် လှမ်းအော်သည်။ ကလေးများ အငိုတိတ်သွား ကြစဉ် အေးမာသည် ခေချိုးသန့်စင်လျက်။ ပြီးလျှင် အကျီထာဘီလံဏာ သနပ်ခါးလူး ဆံထုံးပြင်ထုံးနေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ပန်းချီဆရာသည် ခေါင်းစင်အနီးမှာ ရစ်သီ ရစ်သီလုပ်နေခဲ့ပေ၏။

“ပန်းချီဆရာ . . . ဘာလုပ်မလို့လဲ”ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က မေးသည်။

ပန်းချီဆရာသည် မျက်စောင့်နီကြီးဖြင့် မေးခွန်းထုတ်သူကို ကြည့်လိုက်၏။

“ခေါင်းတလားမှာ လှမိုးရဲ့နာမည်နဲ့ အသက်ကို ထင်ရှားအောင် ရေးရမလေ၊ မဟုတ်ဘူးလားကွ . . . ဟင်”

“ရေးလေ၊ မင်းရေးရမယ့်ကိစ္စပဲ”

“ခေါင်းက ခြံစည်းရိုးသံဆန်ကာတွေနဲ့ ကပ်နေတယ်။ ခေါင်းကို နေရာ ရွှေ့လို့မရဘူး၊ ဒါ . . . ဓလေ့ပဲ ဓလေ့ထုံးစံကို ပြုပြင်ဖို့ မသင့်ဘူးကွ ငါ့လူ . . .”

“ထုံးစံဓလေ့ကို မပြုပြင်ချင်ဘူးဆိုရင် ခြံစည်းရိုးသံဆန်ကာကိုပဲ ပြုပြင်ရမယ်”ဟု ရှေ့နေက ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် . . . OK ”

ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ခဲနက် အော်မြည်လိုက်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ထဲမှ လျှပ်စစ်ပြင်ဆရာသည် သံဖြတ်လွှာ၊ သံညှပ် ပလိုက်ယာကြီးတို့ဖြင့် သံဆန်ကာများကို လှီးဖြတ်ညှပ်တောက်ပစ်နေလေ တော့သည်။

ဟ သွားသောအပေါက်မှာ ခါးကိုင်း၍ရပ်ကာ ပန်းချီဆရာသည် ခေါင်းတလားနဲ့ရံ၍ အနီရောင်ဆေးဖြင့် ကနုတ်ဆန်လည်းဆန်၊ ထင်လည်း ထင်ရှားအောင် ရေးသားပုံဖော်နေပုံကို ကျွန်ုပ်တို့ ဝိုင်းကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

ကွယ်လွန်သူ ဦးလှမိုး

အသက် ၃၅ နှစ်

၁။ အမေပျော်တယ်သားတို့ရေ

၂။ ခင်ယွန်းစံ

၃။ လိမ္မော်မြစ်ကမ်း

၄။ အရိပ်တစ်ခုဝတ်တယ်

၅။ ထွက်ပေါက်

၆။ ဂုဏ် အဆန်

၇။ စိဒ္ဓါတစ်ချပ်ဖွင့်ကြည့်ခြင်း

အပေပျော်တယ်သားတို့ရေ

၁၉၈၃ ခုနှစ်ကဖြစ်ပါသည်။ ခေတ်စကားနှင့်ပြောရလျှင် ကျွန်တော် ပြောင်းထဲရောက်နေချိန်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် မဏိမေခလာကဲ့သို့သော အမေရှင်နှင့်စတင်ဆုံစည်းရခြင်းပင်။ ကျွန်တော့် မှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်အနေနှင့် ခေါင်းဆောင်မှုပေးနိုင် ကောင်းလားဟု မှီခိုသူပီသားမှ အထင်လွဲမှာစိုး၍ ဘဝဆစ်ချိုးကွေ့တစ်ခု တွင် ဆိုက္ကားသမားဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ဆန္ဒနှင့်ဘဝ မညီမျှခဲ့ရသော ကာလများပါပေ။

ကျွန်တော် ဆိုက္ကားနင်းပုံမှာ 'သင်း'လွန်းလှပါသည်။ အထည်ကြီး ပျက်မို့ မာန်မလျော့နိုင်။ ကျွန်တော်ငှားနေသောအိမ်ရှေ့ ကုက္ကိုပင်ရိပ် တောက်မှာ ဂိတ်ထိုးရင်း ဆိုက္ကားပေါ်မှာ ဂန္ထဝင်စာအုပ်ထူကြီးများဖတ် လေ့ရှိသော ကျွန်တော့်ကို လူတိုင်းအမြင်မကြည်လင်ကြပါ။ အမေရှင် ကတော့ ထိုသို့ပဗ္ဗာတ်ပါလေ။ ကျွန်တော့်သံသရာ ခရီးတွင် အမေရှင်သည် ပါရမီဖြည့်ဖက်ဖြစ်ခဲ့၏။ အမေရှင်အလုပ်မှာ နတ်ဝင်သည်ပါ။ နတ်ဝင် သည်မို့ အမေရှင် ဆိုက္ကားခပိုပေးရုံသာမက ငှက်ပျော၊ အုန်း၊ လက်ဖက် နှင့် အမဲသားအစိမ်း၊ စတော်တိုက်ထားသော ချက်ပြီးသား အမဲဟင်းလျာ တို့ကို ကျွန်တော့်အတွက် အမြဲတမ်းပေးလေ့ရှိ၏။ နတ်ဝင်သည်ကို အဖို သဟဲပြု၍ ကျွန်တော်မိသားစုပါ ပါးစပ်တစ်စုံစုံနေခဲ့ရသော ဒွန္ဒုယာကြီးပါ တကား။

စတော်တိုက်သောနေ့ပျိုးတွင် အမေရှင်မှာ အလုပ်သဘောအရ နတ်တင် ထားသောအရက်ကို သောက်လေ့ရှိရကား။ သူ့အိမ်သို့ပြန်ပို့ရ

သော လမ်းတွင်ဆိုက္ကားပေါ်မှာ နတ်ဝင်သည်ရဲ့တေးများကို ခပ်ထွေထွေ နှင့် ဟဲတတ်လေ့ရှိရာ ကျွန်တော့်မှာ မကြားချင်လည်းနားဆင်နေရတော့ ၏။ အမေရှင် ဆိုက္ကားစီးလာသောလမ်းတွင် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦးတလေကိုတွေ့မိပါက 'ကောင်မ၊ ရုပ်ကမာထန်ထန်နဲ့၊ သူ့အကြောင်းမသိတာမှတ်လို့၊ လူဖြူနီစပ် မပေါင်းအပ်တဲ့၊ ဗိုလ်ဆန်ဆန်နဲ့၊ ကျွန်ုပ်လို့တော့ တချို့ပြောကြသား။ ဗိုလ်ကုလားပဲ နင့်ဖင်ပြပေါသားရယ်၊ ဟား ဟား ဟား' ဟုသူ့ဘာသာပြောရင်း သဘောကျကာ ရယ်လို့မဆုံးတော့ပေ။ နတ်ဝင်သည်ရဲ့တေးများ၊ တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်အလား၊ နားထောင်လို့မဆုံးနိုင်ပါလား။

အမေရှင်မှာလည်း နတ်ဝင်သည်ပီပီ ပညာနိုးပညာတက်ရသော အချိန်ကာလများရှိ၏။ စိတ်ဝင်စားစရာပင်။ အမေရှင်မှာ ဒေါ်ကြည်ဆိုသော ကနားစီးနန်းထိန်းအဘွားကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အတော်အတိုလှပြီ။ နတ်တို့၏ သမားစဉ်အတိုင်း အမေရှေယဉ်၊ အနောက်ဘက်မယ်တော်၊ အမေလွမ်း၊ အတွင်း ၃၇ မင်း၊ အပြင်၃၇ မင်းစုံအောင်ကနေရာမှတစ်ခါ သား အမေရှင်က ရွှေပွဲလာများဘက်လှည့်၍ "ဘုရားသိုက်၊ သိကြားသိုက်၊ နဂါးသိုက်ဆိုတာတွေရှိသလို၊ ကုလားသိုက်နဲ့နတ်တွေမှာလည်း ကုလား နတ်တွေပဲရှိပါတယ်။ ဆိုင်းဆရာရေ ပုဏ္ဏားသံပေး" ဟုပြောလိုက်တော့ အထက်အောက်အဖြူ တူညီဝတ်စုံဝတ်ထားသော နတ်ဝင်သည် တစ်ယောက်ကဝင်ကတာမြင်ရဖူး၏။ တကယ်နတ်ပူးမပူးတော့မသိ။ ထားပါ။ ဒါက သူတို့လုပ်ရိုး လုပ်စဉ်တွေ။

အမေရှင်ကိုကြာကြာစောင့်ရလေ ကျွန်တော့်အဖို့ရာ တွက်သားပိလေ။ သို့သော် နတ်တွေထဲမှာ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့၏ဆရာ စာရေးတော်ကြီးဦးသာဇံကိုတော့ ကျွန်တော်သဘောအကျသား။ ဇွားနို့၊ ချာပါတီနှင့် စီးကရက်တို့ကို အဝတ်ဖြူခင်း၍ ဆက်ရသည်ကဲ့။ စာရေးနတ်ဆိုပဲ။ ကျွန်တော်က စာရေးဆရာ သိပ်ဖြစ်ချင်တော့ စာရေးတော်ကြီးဦးသာဇံကို သဘောကျတာမဆန်း။ ဆန်းတာက လူတို့၏ဘဝများပင်ဖြစ်သည်။ အမေရှင် က "မင်းဦးလေးကိုမြဲဟန်သာရှိရင် အမေဒီအလုပ်မျိုးတွေ ဘယ်လုပ်ရမလဲ" ဟု ဗီးကရက်လက်ကြားညှပ်မဖြက် ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ပြော

ရှာပါသည်။ ဘာထူးလို့လဲ အမေရှင်ရယ်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်းလည်း
ကောင်း။

ကျွန်တော်သည် မနက်အိပ်ရာထ ဗင်းနေးလ်အမည်ရှိ မြင်သစ်
ကော်ဖီ ကိုနေ့တိုင်းသောက်၊ နေ့တွင်လပ်စ်၊ မိုးတွင်ဆန်းလိုက်၊ ဆောင်းတွင်
လီဗား ကာဘော်လိပ်ဆပ်ပြာ၊ အဲဒီလိုသုံးစွဲနေထိုင်ခဲ့ရာမှ၊ ဓာတ်ဆီပေပါ
၃၅ လုံး၊ ဒီဇယ် ၆လုံး အဖမ်းခံခဲ့ရတော့ ရှိရင်းစွဲလွန်ကားလေးပါပြန်
ထွက်သွား၍ ခုလိုမြောင်းထဲ ရောက်နေရခြင်းဖြစ်၏။ ဘဝဟူသည်
အိပ်သာစောနံလိုက်၊ ရွှေထီးဆောင်းလိုက်၊ သစ်ရွက်မြင့်တုံ့ မြက်မြင့်တုံ့၊
ဝံ့လုံတစ်လှည့် ငါးပျံတစ်လှည့်ပါပေတကား။

ဤသို့ဖြင့် နေ့ရက်များသည် လူတို့အား သေပေါက်သေရောက်
သည့်တိုင် ဖြည်းဖြည်းချင်းတွန်းပို့နေတော့၏။ ကံဇာတ်ဆရာ၏ နေ့စဉ်
ဇာတ်ညွှန်းထဲမှာ အမေရှင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဇာတ်ဆောင်များအဖြစ်
ပီပြင်စွာသရုပ်ဆောင်ခဲ့ရပါသည်။ အလှည့်ကျမနွဲ့ရဘူးပေါ့ လောကဓံ
ရယ်။ အမေရှင်ကတော့ နတ်ဝင်သည် ပီပီဘာကိုဖြစ်ဖြစ် ရှုမြင်သုံးသပ်
ချဉ်းကပ်ရာမှာ နတ်နှင့်ယှက်စွယ်နေသည်သာဖြစ်၏။ တစ်နေ့ ကျွန်တော့်
အမျိုးသမီး၊ ကျွန်တော့် သားနှစ်ယောက်လူပျိုပေါက်တွေကို တစ်ဖက်
တစ်ချက်ခြံရံ လမ်းလျှောက်လာရင်း အမေရှင်စီးလာသော ကျွန်တော့်
ဆိုက်ကားနှင့်တွေ့တော့ "မယ်ဝဏ္ဏ၊ သားနှစ်ပါးနှင့်ဘယ်ကြွမလို့လဲ" ဟုလှမ်း
နှုတ်ဆက်ဖြစ်အောင် နှုတ်ဆက်လိုက်သေး၏။ ဤသို့သော အာဂအမေရှင်
ပါပေ။

အမေရှင်ကခိုင်း၍ အိပ်အပေါ်ထပ်နတ်နန်းထဲမှာ ပွဲကျင့်ကံပျော
သီး တက်ယူရတော့ မှောင်ရိပ်ကျကျထောင့်စွန်းမှာ ရွှေပိန်းချွထားသော
မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ထိုင်နေပုံ နတ်ရုပ်ကို မြင်ရတာ ကြက်သီးများပင်
ထမိသည်။ အောက်ပြန်ရောက်လို့ အမေရှင်ကိုမေးကြည့်တော့ "အဲဒါ
အမေကျမ်းပေါ့သားရဲ့၊ သူခိုးငတက်ပြားရဲ့ မိန်းမလေ၊ သူဝင်လာပြီဆိုရင်
အရမ်းပဲ ဆဲတာသိပ်ကြမ်းတယ်"

အမေရှင်က "ငါ့သားဟာ တစ်နေ့ကျမာရေးဆရာ လုပ်မှာဆို
တော့ ဗဟုသုတရှိအောင် အမေရေယဉ်နတ်အကြောင်း ပြောပြမယ်"

ဆိုကာ ကျွန်တော် နားထောင်ချင်လား၊ နားထောင်ချင်လားမသိ၊ ကျားရေလွှတ်တတွတ်တွတ်ပြောပါတော့သည်။

“ပခုက္ကူဘက်က ပုံညာတောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ အယောင် လတ်လမ်း ကိုပြောပြမယ်။ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးလက်ထက်မှာ မြို့စား၊ ရွာစား တွေဟာ ကိုယ့်ဒေသကထွက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို နှစ်တိုင်းဘုရင့်ဆီ ဆက်ရ တယ်။ တောင်ဦးစားဆိုတဲ့ မြို့စားကြီးတွင် ညီမ လေးယောက်ရှိတယ်။ ရှင်ဦး၊ ရှင်ဩ၊ ရှင်ကြူနဲ့ ရှင်တူး။ ရှင်တူး ဆိုတဲ့ ညီမအငယ်ဆုံးကို စောနန်းမွန်လို့လည်းခေါ်ကြတယ်။

“ဟောင်ဦးစားနဲ့ ညီမလေးယောက်ဟာ သူတို့ဒေသထွက်ကုန် ဆီကို အိုးနဲ့ ထည့်ပြီး အလောင်းစည်သူမင်းကြီးဆီဆက်ဖို့နန်းတော်ထဲကို ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ စောနန်းမွန်က ဆီအိုးကြီးခေါင်းပေါ်ရွက်လို့ပေါ့။ နန်းတော် ထဲ အဝင်မှာ တံခါးများတွေက ရစ်ပြီ။ ဆီအိုးမှန်းသိလျက်နဲ့ ရိသဲ့သဲ့လုပ်၊ အထဲမှာ ဘာတွေပါလဲလို့ ရိသဲ့သဲ့လုပ်တော့တာပဲ။ စောနန်းမွန်ဟာ စိတ် အလွန်ထက်တယ်။ သူပြောသမျှလည်း အကုန်ဖြစ်တယ်ဆိုပဲ။ ခန်းခနဲ့ လုပ်မန်များတော့ “ဆီမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ မြွေတွေ၊ မြွေတွေ မှတ်ထားဆိုပြီး ဒေါနဲ့မောနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါဆို ခပ်ဆေးမယ် ဖွင့်ပြ ဆိုပြီး မြို့တော် ဝန်အုပ်စုက ဆီအိုးကြီးကိုဖွင့်တာပေါ့။ အထဲမှာ ဆီတွေက တကယ်ပဲ မြွေတွေထွက်လာပြီး မြို့ဝန်ကိုကိုက်၊ မြို့ဝန်သေရော။ အလောင်းစည်သူ မင်းကြီးက စောနန်းမွန် ကိုဖမ်းပြီးသတ်စေအမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်။ စောနန်းမွန် ရောဝတီမြစ်ကိုကူးပြီး မြောက်အရပ်ကိုထွက်ပြေးတယ်။ မင်းကြီးရဲ့တပ်တွေက ဆင်တွေနဲ့ လိုက်ပြီးနင်းတယ်။ စောနန်းမွန်ရဲ့ ပညာစွမ်းနဲ့ ဆင်တွေကိုသေစေတယ်။

“ဆင်နဲ့နင်းခိုင်းတာမရလို့ ကျားကိုလွှတ်ပြီး အကိုက်ခိုင်းတယ်။ စောနန်းမွန်ကို ကျားကမကိုက်ဘဲ ကျောကုန်းပေါ်မှာတင်ပြီး ပို့ပေးတယ်။ ဘုရင်က စောနန်းမွန်ရဲ့ အစ်ကိုကြီး တောင်ဦးစားကို ကိုယ်တိုင်ဖမ်းပေး၊ စောနန်းမွန်ကို အုပ်ရမယ်ခိုင်း ပြန်ရော။ တောင်ဦးစားလည်း ဖမ်းမပေးဘဲ ထွက်ပြေးတော့ ရှင်ဦး၊ ရှင်ဩ၊ ရှင်ကြူ သုံးယောက်ကို မီးလောင်တိုက် သွင်းဖို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်။”

“ဒါပေမဲ့ ယင်းမှာပင်နယ်သားတွေက လာကယ်ပြီး အဲဒီအစ်မ သုံးယောက်လည်း နတ်ဖြစ်သွားတယ်။ စောနန်းမွန်က ပုံတောင်ပုံညာ အထိ တက်သွားပြီး ပုဂံနိုင်ငံတော်ကြီးကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ဖုတ်ဆီးမယ်ဟေ့’လို့ ကြိမ်းဝါးရင်း ဒေါသကြီးကြီးနဲ့ မြေကြီးကို ဖနောင့်နဲ့ဆောင့်ပြီးပေါက် လိုက်တာ ရေတွေထွက်လာတယ်။ အမေယဉ် လမ်းသွားတုန်း ဖနောင့်နဲ့ စိတ်လိုက် မာန်ပါဆောင့်လိုက်တဲ့ နေရာတွေမှာ ရေတွေပန်းထွက်နေတာ ခုထိပါပဲ။ ဒါကြောင့် စောနန်းမွန်ကို ရေရဲ့အရှင် (အမေရေယဉ်) လို့ခေါ် ကြတာပေါ့။

“ထူးခြားတာတစ်ခုကတော့ တခြားနတ်တွေ ဥပစ္ဆေဒကန်နဲ့ အသေဆိုး သေပြီးမှနတ်ဖြစ်ကြတာ။ ပုဂံနိုင်ငံတော်ကြီးကို စိတ်နာပြီး ငါ့တောင်ခြေက ရေတွေဟာ ပုဂံနိုင်ငံတော်ကြီးကို မစီးရဘူး ကြိမ်းဝါး လိုက်တာနဲ့ ရေတွေပြောင်းပြန်မီးလို့ ခုတွေ့ကြရတဲ့ အတိုင်းပဲတဲ့။ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ တောင်ကမြောက်ကို မြစ်သာမြစ် ရေတွေစီးသွား တယ်။ ချင်းတွင်းမြစ်အတိုင်း ဖောင်စကြာနဲ့ အလောင်းစည်သူမင်း ဟိုင်းခန်းလှည့်လည်လာတော့ ကိုယ်ယောင်ပြပြီးတားတာနဲ့ မင်းကြီးက ပုလဲနယ်နဲ့ ပုံတောင်ပုံညာဒေသကို အပိုင်စားပေးလိုက်တာ ခုထိနတ် ယုံကြည်သူတွေ ကိုးကွယ်နေရတာပေါ့သားရယ်”

အမေရှင်က သူ့အလွန်မတန်ကြိုက်တဲ့ စီးကရက်တစ်လိပ်နဲ့ ငြိမ့် နေတုန်း ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတယ်။ တခြားလူတွေနဲ့တော့ သဘောထား ချင်းတိုက်ဆိုင်ချင်မှု ကိုက်ဆိုင်မှာပါ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သဘောထားကို ပြောပါတယ်။ ဂါဘရီရယ် ဂါမီယာမားကွစ်ရဲ့ ပဉ္စလက် သရုပ်မှန်မနေနည်းဆိုတာ ဆန်စင်ရာ ကျည်ပွေ့လိုက်တဲ့နည်းပါ။ ဘာဆန်း လို့လဲ။ MAGICAL REALISM ဆိုတာ အမေယဉ်က စောလွန်းမနေဘူး လား။ ခုနက အမေယဉ်ရဲ့ LEGEND ပဲပြောပြော၊ STORY ပဲနာမည် ပေးဦး။

နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတော့ ကျွန်တော်လည်း စာရေးဆရာ (ဝတ္ထု တို ရေးသက်သက်အဖြစ်) ယနေ့တိုင် ကျားကုပ်ကျားခဲရပ်တည်နေရဆဲ။ အမေရှင် လည်းကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ ခုဆို အစိုးဆွေးလောက်ပေါ့။ သို့သော်

ကျွန်တော့်အဖို့ရာ အဝကန်ကွဲ့ ခဏတွေ့ခဲ့ရသော အမေ့ရှင်ဆိုသည့် နတ်ဝင်သည်အမျိုးသမီးကြီးကို အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လွှင် မမေ့နိုင်သေးပါ။ ကျွန်တော်တို့၏ ပြေလတ်မြို့ကလေးမှာ DRY ZONE မို့ ကျွန်တော်ဆိုကြားနင်းနေစဉ် ထိုင်စီးလျက်လိုက်လာသော အမေ့ရှင်က "ငါ့သား ချွေးတွေနဲ့ သိပ်အိုက်နေလား၊ ယပ်သွင်းပေးရဦးမယ်" ဆိုကာ ပါလာသောယပ်တောင် ထုတ်၍ခတ်ပုံ၊ ရွှေဖျဉ်းကြီး၊ ရွှေဖျဉ်းလေးကို စီးကရက်ပသသည့်အခါ "အဖွားတော်ဆက်ပါတယ်လို့ ပြောခိုင်းပုံ"တို့ကို သတိရနေမိ၏။

ငြိမ်သက်ခြင်းက ထူးခြားသောအခြေအနေတစ်ခုလို့ ခုထိလက်ခံယုံကြည်နေဆဲ ကျွန်တော်မှာ ကင်ပရာများနဲ့လွတ်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်နေရင်း (အေးအေးဆေးဆေးပေါ့) လျှို့ဝှက်ဖုန်းနံပါတ်မရှိဘဲ၊ အဝကိုရိုးစင်းစွာ ဖက်ကွယ်နေထိုင်ဆဲပါ။ လွင်ပြင်ထဲမှာ မြူတွေ့ဆိုင်းနေတဲ့အခါမျိုးမှာတော့ အမေ့ရှင်အသံကိုပဲ ပြန်လည်ကြားယောင်မိ။

"အမေ့ပျော်တယ်သားတို့ရေ"

"အမေ့ပျော်တယ်သားတို့ရေ"

ကိုဆွေ

(စတိုင်သစ်မဂ္ဂဇင်း၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၄)

ခင်ယွန်းစံ

ဇီဝဝါပန်းနဲ့ကဲ့သို့ ကိုယ်သင်းရနဲ့ရှိသော ခင်ယွန်းစံသည်ပင်လျှင် စာအုပ်ဆိုင်အတွင်း တစ်လှမ်းချင်း ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာချေပြီ။ လိပ်ပြာ လေးတစ်ကောင် ပျံလာသလိုပဲ။ ဝဲကာယုံကာ မဂ္ဂဇင်းအသစ်တွေကို ရွေးချယ်နေတော့၏။ ရွှေလိပ်ပြာကလည်းနော်။ နာမည်ကတော့ အလောင်းဘုရား ဦးအောင်ဇေယျ မိန်းမနာမည်မျိုး၊ ခင်ယွန်းစံ။

ဇီဝဝါပန်းဖြူဖြူတွေကို ခင်ယွန်းစံကြိုက်သလား၊ မကြိုက်ရင် လည်း ရှိစေ။ သက်တံကြီးပေါ် ပစ်တင်လိုက်မယ်။ အတွန့်အတွန့် အထပ် အထပ်တွေနဲ့ အဖြူရောင်လက်ဖောင်းအင်္ကျီ၊ လက်ဖောင်းသားမှာ လိမ်းကျံ ထားသော သနပ်ခါးရာအစင်းကြောင်းများ၊ ရွှေဘိုခြမ်းကို လိမ်းထားတာ လား။ အို... ခင်ယွန်းစံ၊ ကိုယ့်ကိုကြည့်လိုက်စမ်းပါ။

ဂန္ထဝင်ပြောက်ညနေခင်းများသည် ခင်ယွန်းစံကြောင့်ဖြစ်ပေါ် လာခဲ့ပြီ။ ဒီလို ညနေခင်းတွေမှာ ကိုယ့်ရင်ထဲ ခင်ယွန်းစံ ဝင်ကြည့်လိုက်၊ အိပ်မက် စိတ္တဇတွေနဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်လို့၊ ကာကယ်တော့ ခင်ယွန်းစံဟာ ကိုယ့်ဘဝကို ခြေဖောက်လှုံအောင်အုပ်တဲ့အထိ ထဘီရှည် ရှည်ဝတ်ပြီး မိတ်သိမ်းသွားတာကိုး။

မုတ်သုံလေတို့ စီးဆင်းကြပြီ။ ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတို့ အဲဒီမုတ်သုံ လေနှင့်အတူ ခင်ယွန်းစံ နှိုးလိုက်ပါ။ အထီးကျန်ဝက်ပါထဲမှာ အိပ်မက် မနေနဲ့ ထတော့လို့ပြောလိုက်ပါ။ ပီတောက်ပန်းချစ်တဲ့ ပတ်ဘလီနီရွာလို့ ခင်ယွန်းစံက 'လ ကလေးကို ခြင်းတောင်းထဲမှာထည့်၊ တံတောင်ဆစ်မှာ

ဆိုက်ယူသွားချင်တယ်' လို့ပူဆော်ဦး မှာလား။ ကိုယ်က နိစ္စဒါကဗျာတစ်ပုဒ်
လို 'ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ကျွေးပဲ့ပျက်ဦးနိုင်တဲ့သေသပ်စင်ကြယ်မှုကို ငေးကြည့်
နေတယ်'

ခင်ယွန်းစံ၊ မင်းနာမည်က ရှေးဟောင်းအငွေ့အသက်တွေနဲ့
လင်းဖြာ ယှက်ဝေနေတာ ကိုယ်ကသိပ်သဘောကျတာပဲ။ ဝါနဲ့ စကားမစပ်
မြန်မာဆန်တဲ့ ပုဂံခေတ်နာမည်မဲ့ပဲ ခင်ယွန်းစံကိုပြောရဦးမယ်။ ပျူစော
ထီး၊ ထီးမင်းယဉ်၊ ယဉ်မင်းပိုက်၊ ပိုက်သေလည်၊ သေလည်ကြောင်၊
မကြောင်သူရစ်တဲ့။ ကဲ... ဟုတ်တယ်လောက်ခေတ်မီနေတဲ့ နာမည်
တွေလဲ။ ခင်ယွန်းစံ မင်းနာမည်က မဟာဆန်ပါပေ။

ခင်ယွန်းစံ၊ မင်းပေါက်တာမန်ခွေးဆိုတဲ့နာမည်ကို ကြားဖူးရဲ့
လား။ မင်းသာ ဝမ်းစာပြည့်စုံတဲ့၊ ဘာသာပြန်စာအုပ်ကျေကျေညက်ညက်
ဖတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဒေါက်တာမန်ခွေးကိုသိမှာပါ။ လူထူး
လူဆန်း လူတော်ကြီးတစ်ယောက်ပေါ့။ သူက ထိကနဲ့ပင်ကနေ ရေမွှေး
ထုတ်ယူတယ်။ အဲဒီရေမွှေးကို မေ့ဆေးစာဖြစ်သုံးတယ်။

ကိုယ်လည်း ခင်ယွန်းစံအတွက် ဇီဝဝါပန်းကနေရေမွှေးလုပ်
ယူမယ်။ အဲဒီရေမွှေးပုလင်းဟာ ခင်ယွန်းစံအတွက် ကမ္ဘာထဲမှာ
တစ်ပုလင်းပေါ့။ အဲဒီ သင်းရနံ့ဟာ ခင်ယွန်းစံတစ်ယောက်တည်းအတွက်
ပေါ့။ ရေမွှေးပုလင်းထဲမှာ (ကန့်သတ်)ဆိုတဲ့စာလုံးကို လူအများပြင်သာ
ဘောင် ထင်ထင်ရှားရှား ရေးထားမယ်။

စက်ဘီးနီနီလေးနဲ့ ခင်ယွန်းစံ၊ ကတ္တီပါဖိနပ်အပြာရင့်ရင့်စီး
ထားတဲ့ ခင်ယွန်းစံ၊ မင်းသားတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် အနက်ရောင်ဟာ
တစ်ထောင့် တစ်နေရာမှာ အမြဲပါနေတာပဲ။ ကာလာသီအိုရီသိပ်ပိုင်တဲ့
မင်းကို ခင်ယွန်းစံလို့များ ခေါ်ကြလေရောသလား။

ခင်ယွန်းစံတဲ့လား။ ခြေ... ဝဏ္ဏာရီဆန်လှတဲ့ ရွှေမင်းသမီး
ရယ်။ တောင်စွယ်မှာ နေကွယ်တော့မယ်ကွာ။ မင်းမေးရိုးက ထူးဆန်းလွန်း
လှချည်။ ပုံတောင်ပုံညာဘက်မှာတွေ့ရတဲ့ ပရိုင်းမိတ်ကျောက်ဖြစ်
ရုပ်ကြွင်းလို့ ပြန်ကားရှည်သွယ်လိုက်တာ။ အဲဒီ သူမတူထူးခြားတဲ့ မေးရိုးကို
ပဲ ကိုယ့်မှာစွဲလမ်းနေရ။

သုဇယ်ချင်းတွေက အများတကာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်ရမှ စိတ်ချမ်းသာတတ်တဲ့ကောင်။ ယော်လော်ကန်လန်တွေပြီးရေးလို့ မင်းဟာ မော်ဒန်ဝတ္ထုတို ရေးသူဖြစ်နေတာလို့ ဝေဖန်ကြလေရဲ့။ ခင်ယွန်းစံရေကမ္ဘာဦးကCave Man ဂူအောင်းလူလည်း ရေကြည်ရာ မြက်နုရာရွာတာပဲ။ ကိုယ်က Pioneer ဖြစ်အောင် အမြဲတမ်းတွေ့တယ်။ ရေတယ်။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့နေထိုင်မှုပုံစံကိုလည်း အဲဒီလိုပဲလုပ်တယ်။ ကိုယ်က ဘိုဟေးမီးယန်းစတိုင်နဲ့နေပေမဲ့ သာပန်သမားရိုးကျ အစဉ်အလာတွေရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာတော့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်တစ်ယောက်ပေါ့ ခင်ယွန်းစံ။ အနုပညာသည်စစ်စစ်လို့ ဘယ်သူမှ အသိအမှတ်မပြုဘူး။

'လိမ္မော်သီးစာအုပ်ဆိုင်၏ အလုပ်စားပွဲလေးပေါ်၌ စက္ကူအပိုင်းအစ၊ ကံဆိပ်တုံး၊ မှတ်သားထားသော ကိန်းဂဏန်းစာရွက်များ၊ ငွေစက္ကူပြန့်ကျဲနေ၏။ ဘာသာပြန် စာအုပ်တွေ၊ ခေတ်ပေါ်မြန်မာစာအုပ်တွေ၊ လုပ်သော မျက်နှာဖုံးရုပ် တွေကိုကြည့်ရင်း မှန်မီရိုတစ်ဖက်မှာ ဖောက်ထွင်းမြင်နေရသော ခင်ယွန်းစံကို ကြည့်ရင်း ကြည်နူးပွင့်တွေ စာအုပ်ဆိုင်ထဲမှာ ဖြာဝေနေ၏။

ဩဂုတ်လ၏ နောက်ဆုံးနေ့ကလေး၊ ၂၄နာရီပြည့်ရင် ဒီနေ့လေးအလိုလို ကြွေသွားတော့မယ်။ ခင်ယွန်းစံလာသော ညနေခင်းများလည်း စာအုပ်ဆိုင်သို့ ညနေတိုင်းလိုလိုရောက်လာနေ၏။ တိတ်ဆိတ်အေးမြ ညနေခင်းများထဲတွင် ခင်ယွန်းစံ၏ အသံတိုးတိုးညင်သာလေးသာ လှုပ်ခတ်နေ၏။ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတဲ့ကိုယ်မှာ ခင်ယွန်းစံရဲ့ အသံလေးသာ အေးမြမှုတွေ ရှိနေရဲ့။

ခင်ယွန်းစံ အသံကို ကိုယ်လွမ်းတယ်။ အမှတ်ရတယ်။ ခင်ယွန်းစံရဲ့ ကိုယ်သင်းနဲ့ကို ကိုယ်ကြိုက်တယ်။ ဒီဇင်ဘာလကလေး၊ ခင်ယွန်းစံရယ်။ သစ်ရွက်လှုပ်ခတ်သံကို ခင်ယွန်းစံ ခံစားဖူးပါသလား။ နံရံများအတွင်း၌ သစ်ပင်မရှိဘူးလို့ ခင်ယွန်းစံယုံကြည်ပါသလား။ ပြာပိုင်းရှိုင်း မြူနည်းနည်း ကောင်းကင်ဘောက်မှာ ငြိမ်သက်ရောင်ခြည်ကို ခင်ယွန်းစံ မြင်ဖူးပါသလား။ ဆည်းဆာရောင် မေ့မောင်မလင်းမှာ အတိတ်ဆိတ်ဆုံးနိုင်ငံသို့ ခင်ယွန်းစံ သွားခဲ့ပါသလား။ ည၏တိတ်ဆိတ်ခြင်း၊ ညမောင်မောင်လမ်းစ

များ အပေါ် မီးထိန်ထိန်လင်းလင်းများပေါ် ညာအချိန်လမ်းရဲ့ ငြိမ်သက်မှု
ကို ရှင်လန်းသောလူငယ်တစ်စု စမ်းသပ်ထိတွေ့တာကို ခင်ယွန်းစံ မျှဝေ
ယူခဲ့ဖူးပါသလား။

ခင်ယွန်းစံ၊ သာယာသောမိုးသောက်ချိန်မှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်
ရဲ့ ဆိပ်ကမ်းဆီကို သွားကြရအောင်။ အတိုင်းမသိ ကောင်းကင်ပြာယံ
လွင့်မျော နေကြရအောင်။

လိမ္မော်သီးစာအုပ်ဆိုင်ထဲက ခင်ယွန်းစံထွက်သွားတော့ ကားလုံး
ဆင်းဘက်ရဲ့ကဏ္ဍာ ကိုယ့်ခေါင်းထဲဝင်လာ...

'တစ်ခုက မေ့လျော့တယ်'

တစ်ခုက စောင့်ကြိုတယ်'

ခင်ယွန်းစံစီးသွားတဲ့ စက်ဘီးလေးကိုကြည့်မိတော့ စက်ဘီး
ပေါ်မှာ လိပ်ပြာတစ်ကောင်။

ကိုဆွေ

(Beauty Maxi အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၄)

လိမ္မော်မြစ်ကမ်း

လိမ္မော်မြစ်ကမ်းတဲ့ လှပညိုလှူနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ Beauty Salon လေး။
လိမ္မော်မြစ်ကမ်းက၊ မမီးရဲ့အချစ်မှာ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းစွာ
ရင်ခုန်မယ်။

လိမ္မော်မြစ်ကမ်းဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ရွှေရောင်
ကမ်းခြေပေါ့။

မမီးက မိနပ်မပါသော ခြေဖြင့်နင်းကာ ဆိုင်ပေါက်ဝကို
ဖြည်းဖြည်းချင်း လမ်းလျှောက်လာ၊ လခန်းဆီးကို (မ)ဖယ်လိုက်၊ မမီးရယ်၊
ဆံပင်ကို ပန်းပေါ် ဖြန့်ပေးထားတာ မိုးတိမ်မည်းမည်းတွေ ဝဲယှံ့နေသလို၊
ဆံပင်အုံ့ကောင်းကောင်း၊ အထွေးလိုက် အဆုပ်လိုက်၊ (ဆံပင်များမှာ
ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ပြီး ထူထဲလှ) တောင်လေတိုက်တော့ လွင့်ပျော့လှုပ်ခတ်၊
နွေဦးလေထဲ ပျံဝလာတဲ့ မမီးဆံပင်က ရေမွှေးနံ့ သင်းသင်းလေးကိုရတယ်။

မျက်ခုံးမွှေး စိမ်းစိမ်းထူထူနဲ့ မမီးရယ်၊ အဲဒီ မျက်ခုံးမွှေး စိမ်းစိမ်း
ထူထူကြီးကို ချစ်တယ်။ မမီးရဲ့ ကိုယ်လုံးအိအိလေးကိုဖက်၊ သင်းပျံ့မွှေးတဲ့
မဟူရာရောင်ဆံပင်များထဲမှာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မြှုပ်ထားချင်တဲ့စိတ်၊
အိစက်ချောမွတ်လုံးဝန်းသော လက်မောင်းသားလေးကို အမှတ်ရစိတ်၊
မမီးရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ရွှေရောင်တောက်နေတဲ့ နူးညံ့မှု၊ ကြင်နာမှုအရိပ်
အယောင်တွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုလိုက်ပါလား။

လိမ္မော်မြစ်ကမ်းတဲ့လား။ မမီးတဲ့လား။ နာမည်တွေ အနီးပြားသလို၊
ဆိုင်ကလည်းလှ၊ လူကလည်းလှ၊ ကျွန်တော့်အပေါ်ချစ်တဲ့အချစ်ကလည်း
လှရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲမမီးရယ်၊ ပျားရည်ရောင် ဟင်္သာသီးပုံသဏ္ဌာန်
မမီးရဲ့ မျက်လုံးများ၊ ပြည်ပြည်ဖြိုးဖြိုးနှုတ်ခမ်း၊ ဖြောင့်တန်းတန်းနာတ်

နှစ်သိမ့်ကျေနပ်မှုနဲ့ ပြုံးနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးများ၊ မမီးရေ၊ မမီးရဲ့ မျက်လုံးထဲ ရွှေရောင်အလင်းရောင်တွေခုန်နေ၊ မမီးရေ၊ မမီးရေ၊ ကျွန်တော်ဘဝမှာ မမီးသုံးလေ့ရှိတဲ့ ရေမွှေးနံ့လေး ခိုင်ရစ်နေခဲ့ တစ်သက်တာတာဝရ အံ့ဒီဂန္ဓာရုံထဲမှာ ကျွန်တော်ကျဆုံးခဲ့ရပြီ။

Beauty Salon လီမွှော်မြစ်ကမ်းရှိတဲ့ ပြည်မြို့က လမ်းကလေးမှာ တိတ်ဆိတ် လွန်းလှပေသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုက တစ်လောကလုံး ဘာသံမှ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာမျိုး (မမီးနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းပဲရှိတော့သလိုမျိုးတိတ်ဆိတ်) ညနေခင်းရဲ့တောင်လေ နွေးနွေးမှာ သစ်သီးပျဉ်းတွေရဲ့အနံ့ပါလာ၊ သစ်ပင်များရဲ့အနံ့ကို သယ်ဆောင်လာသည့် တောင်လေကလေး၊ ဒီလို တောင်ပြန်လေတိုက်တဲ့ နွေဦးမှာ ကျွန်တော်နဲ့ မမီး စတွေ့ခဲ့တာပါ။

နွေဦးတဲ့

ကျွန်တော်မဖွဲ့တတ်ခဲ့ပေါ့

ခြေစုံရပ်ရပ်မျိုးနဲ့ပါတယ်။

(ခင်ဇော်မြင့်၊ သရဖူ၊ ဇွန် ၁၉၉၇)

အဆုပ်လိုက် ပွင့်နေသည့် အဝါရောင်ပန်းများ၊ ပန်းပွင့်များပေါ် ဖြတ်ယှံ့သွားသည့် ငှက်တစ်အုပ်၊ လီမွှော်မြစ်ကမ်း Beauty Salon ဆိုင်လေး ရှေ့ စင်္ကြံလမ်းပေါ်လျှောက်လာသော မမီးရဲ့ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်သံ၊ ဩော်... မမီးတဲ့လား။ လီမွှော်မြစ်ကမ်းက ရွှေမင်းသမီးရယ်...။

အဲဒါတွေကို သတိရလွမ်းတမ်းတနေရင်း ထရမ်းပက်မှုတိသံ ကြားလိုက်ရသလို ပူပြင်းခက်ထန်တဲ့ အရောင်တွေတွေ့လိုက်ရသလို သန့်စင်ကြည်လင်လွန်းတဲ့အတွက် အရသာအားလုံးကို ပြတ်သားစွာတွေ့မြင်ရပေမဲ့ အလင်းရောင်မျိုး မြင်လိုက်ရသလို နာကျင်မှုအရိပ်အယောင်များ ဖျက်သန်းနေတဲ့ မမီးလက်ရေးနဲ့ စာတစ်စောင်ရောက်လာတာလည်း ဒီလို နွေဦးမှာပါပဲ။ မမီးစာရရချင်းပဲ ကျွန်တော်ရဲ့ စိတ်ထွက်မြန်ဆန်မှုကြောင့် လီမွှော်မြစ်ကမ်းဆိုင်လေးနားက ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရဲ့ လေကွယ်ရာ မှောင်ရိပ်မှာ မမီးရေးတဲ့စာ ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့...။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘယ်သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှ ထားသွားဟယ်လို့ ပြောလို့မရအောင် အရင်အတိုင်းပဲ နေကြရအောင်လား။ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင်နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ဆင်းရဲကြရမှာလေ။ ကျွန်မအနေနဲ့ မိဘနဲ့အရမ်းအတိုက်အခံ မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်မအတွက်နဲ့ မိဘစိတ်ဆင်းရဲမှာကို မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ရှင့်အနေနဲ့ ကျတော့လည်း ကိုယ့်ညီမနဲ့နှိုင်းပြီး ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ဒီအချိန် ကိုယ့်ညီမတွေ ကျောင်းနေတုန်းအချိန်မှာ မင်းလည်း ကျောင်းပဲတက်စေချင်တယ်။ ကျောင်းနေတဲ့အချိန်နဲ့ လုပ်ငန်းပင်ချိန်ကအရမ်းကွာတယ်။ တာဝန်တွေမပီစေချင်ဘူး။ ရွှေ့ဆက်စိတ်ဆင်းရဲ ရမှာတွေ စိတ်ညစ်ရမှာတွေ အများကြီးပဲ။ နှစ်ဦးစလုံး စိတ်ညစ်ကြရမှာ သတ္တိမရှိဘူးလို့ မပြောနဲ့လေ။ မမီးအိမ်မှာ မမီးက အကြီးဆုံးသမီး၊ တော်ကြာ အကြီးဆုံး ဖြစ်ပြီးမိုက်တယ်။ အသိတရားမရှိဘူး၊ မောင်က အငယ်ဆုံးဆိုတော့ ငယ်လို့ မိုက်တာ တော်သေးတာပေါ့။ မင်းကို မချစ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ မမီးတစ်သက် မင်းလောက် ချစ်ရတဲ့လူ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးတဲ့လူဆိုရင်တောင် ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားပြီးရွေးတာဖြစ်လိမ့်မယ်။ ချစ်လို့ရွေးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းကတော့ မမီးရဲ့ အချစ်ဆုံးလေ။ ဘယ်သူနဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်မနေနဲ့။ မင်းအပေါ် အပိုဆုံးပဲ။ မင်း သိမှာပါလေ။ တို့နှစ်ယောက် ရွှေ့ဆက် လက်ကွဲဖို့ဆိုတာ အခက်အခဲတွေ သိပ်များတယ်။ ဒီအတိုင်း အေးအေးဆေးဆေးနေတာက နှစ်ဖက်မိသားစု ပြဿနာမရှိဘူး။ ရွှေ့ဆက်ဖြစ်ခဲ့ရင် နှစ်ဖက်မိသားစု ပြဿနာဝင် လာလိမ့်မယ်။ မမီးကို မင်းနဲ့ သဘောမတူနိုင်သလို မင်းဘက်ကလည်းပြောမှာပေါ့။ ငါ့မောင်ငါ့သားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲလို့ ပြောမှာပေါ့ မောင်၊ ပြဿနာဘယ်သူမှ မသိခင်သံယောဇဉ်တွေဖြတ်ပြီး ဖြစ်နိုင်တာကို ဆက်လျှောက်ကြရအောင်၊ မမီးက

စိတ်မခိုင်ဘူးမောင်၊ မမီးရှင်းတာကနောက်၊ ငိုမိမှာကအရင်၊ စိတ်
အရမ်းဆင်းရဲမှာ စိုးတယ်၊ မောင်လည်း စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။
မဖြစ်နိုင်တာတွေ များနေတာ ရွှေ့သက်မတိုး တော့ပါဘူးလေ။
မောင့်ကိုတော့ မမီးရင်ထဲကပဲ ချစ်နေမယ်မောင်၊ အဲဒီလိုကမှ
စိတ်ချမ်းသာဦးမယ်။ ဒီတစ်သက် မမီးယူမယ့်လူဟာ မင်းမြဲမြဲ
မှတ်ထားနော်၊ ချစ်လို့ယူမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး။ ဦးနှောက်နဲ့ ဖြစ်နိုင်
မယ်ထင်လို့ စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ယူတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ချစ်လို့ယူ
တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အိမ်ထောင်ကျမှ အိမ်ထောင်သံယောဇဉ်
ဆိုတာ ရှိမှာပေါ့မောင်ရယ်။ ရွှေ့သက်တိုးရင် စိတ်ဆင်းရဲမယ့်
အတူတူ မောင် ကျောင်းကိုဖြောင့်အောင်တက်၊ မောင့်ဘဝ
တိုးတက်အောင် ဘာအနှောင်အဖွဲ့မှမချီဘဲနဲ့ အေးအေး
ဆေးဆေး ကြိုးစားပေါ့။ မမီးက မောင့်အတွက် အနီးကပ်အစ်မ
ကြီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ လိုအပ်တာလေးတွေ ဖြည့်ဆည်းပေး
မှာပေါ့နော်။

မမီး

ဒီ ချစ်လွမ်းစာဟာ ကျွန်တော်နဲ့ မမီးနှစ်ယောက်စလုံးအတွက်
ဘဝရဲ့ အန္တိမလား။ မမီးလို့ နူးညံ့ညင်သာ မခေါ်ဝိုင် မခေါ်ဝံ့တော့။
မမီးရေ ချစ်သူပျက်ရည် ဝေရုံမဝေရုံ။ ကြွေလိုက်ပါ။

သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုရှိနေမြဲ၊ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော်နဲ့ မမီးအဖြစ်က လွဲမှားသက်ရောက်မှုတစ်ခု ဖြစ်မနေပေဘူး
လား။ ကျွန်တော် သိစိတ်အာရုံမှာ မမီးရဲ့ပူဇွေးသော ထွက်သက် စွန်းထင်း
ပေကျံနေသလို ခိုင်ယာရီပေါ်က နေ့ရက်ဟောင်းများ သွေးသစ်လောင်းလို့။

မမီးရေ၊ အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်သတဲ့။ အမှတ်တရ
ပစ္စည်းလေးတွေရောင်းတဲ့၊ စိတ်ကူးတွေကို ရောင်းတဲ့ကျွန်တော့်လို အိပ်မက်
ကုန်သည်လေး တစ်ယောက်ကို တစ်သက်တာထာဝရ အမှတ်တရဖြစ်
နေအောင်၊ ဖမ်းစားဖို့ထောင်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးတရားကို တသသ ဖြစ်နေရ
တုန်းပါ။

မမီးရေ ၂၄ နာရီသိက ကျွန်တော် ဘာမှ မရလိုက်ပါလားဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မမီးနဲ့ ဆုံစည်းနိုင်ခွင့် ရတဲ့အတွက်ပါ။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်နပိုလီယံ အချစ်ကို ကိုးကွယ်ခဲ့သလို၊ ကျွန်တော်ကလည်း မမီးဖွင့်ပေးတဲ့ အချစ်ကံခါးပေါက်ကနေ ကမ္ဘာ လောကထဲကို ဝင်လာမိတာကိုး။ ကျွန်တော်က တင်အောင်စိုးရယ်လို့ ကမ္ဘာထဲမှာ(ပြ)စရာ ဘာမှမရှိသေး။

မမီးရေ Bob Dylin (ဘော့ဗ်ဒိုင်လင်)ရဲ့ Like a rolling Stone ထဲကလို 'ရပ်တည်ရာမရတဲ့ ကျောက်တုံးလို၊ လုံးဝလှသောအသိအမှတ်မပြုဘဲနဲ့၊ အိမ်ခြေရာခြေ မရှိတဲ့ဘဝဟာ အယ်လီခံစားရသလဲ'

မမီးက မ(ကျွန်)ဘဲနဲ့ ကျွန်တော်က ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်တာပါ။ ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်မှိုက်မှိုက်ကန်းကန်းနဲ့ သေရတော့မှာပဲ မမီးရယ်။ ဘုရားတည်မယ့် အုတ်ခဲ၊ လူမှိုက်လက်ထဲရောက်တော့ မီးဖိုခုံလောက်ဖြစ်သွားတာမျိုး မမီးဘဝမှာမဖြစ်ပါစေနဲ့။ ပိုးရေစက်တွေလို အေးမြချမ်းငြိမ်းပါစေသတည်းလို့ ကျွန်တော် မမီးအတွက် ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

ဒီနေ့ အင်္ဂါနေ့။ နွေဦးလေပြည်တိုက်နေတယ်။ ညောင်ပင်ကြီးနားက လမ်းမတစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ လီဗွှော်မြစ်ကမ်းဆိုတဲ့ Beauty Salon ဆိုင်လေးမှာ သီချင်းသံ၊ အတိတ်တစ္ဆေ၊ Room Sprayနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လည်ခြောက်လှန့်နေခဲ့ပေါ့။ မမီးဖျော်ပေးမယ့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊ အသက်ပင်သေသေ သောက်လိုက်ချင်ပါသေးတယ်။ ဟော ညောင်ရွက်တွေ၊ နွေရဲ့လေပြည်မှာ လွင့်သွားကြပြီ။

ကျွန်တော်တင်အောင်စိုးဆိုတဲ့ အိပ်မက်ကုန်သည်လေးက F. Kindom Ward ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့ပုံကို ဒေါက်တာအောင်ကြီး ဘာသာပြန်ထားတဲ့ နွေဦးရဲ့ ရသစာတိုလေး အလွမ်းပြေအောင်ဖတ်နေရင်း ကမ္ဘာရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာက မမီးနဲ့ ဆုံးဖူးတဲ့နွေဦးကို ဆွေးနေမိတယ်။

နွေဦး။ အင်နဲ့အားနဲ့ဖူးပွင့်၊ ပေါက်ကွဲလှလှ
အပင်တွေ၊ ရွက်နုနဲ့ ခရမ်းပြာရဲ့
ပန်းပွင့် ဝေဆာပေါက်ကွဲ။
မြက်ခင်း၊ ရတပင်တွေ။

မန်းပွင့်တွေနဲ့ ညင်သာစွာ ကျယ်ပြောစွာစီးပျော
ငှက်ထောင်သောင်းလည်း လာပြီလေ။

နိုးထ လောကရဲ့

ရနံ့ပွေးပြန့် ရောင်စုံထဲ ခေတ္တခိုနား

ဟိုး ဥတ္တရအစွန်းက၊ သူတို့ရိပ်ပြာဆီ မပြန်မီ

တချို့လည်း စိမ်းမြဲတောအုပ်ထဲမှာပဲ

အသိုက်ဖွဲ့နေထိုင်တော့သည်တဲ့။ ။

ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ မမီးလည်း လိမ္မော်မြစ်ကမ်းမှာ အသိုက်ဖွဲ့
နေထိုင်ခွင့်များရမယ်ဆိုရင် နေထိုင်လိုက်ချင်ပါတယ်။ အချစ်ကို ကိုးကွယ်
ပြီး ထာဝရရိုးသားပြတ်နိုးစွာ တန်ဖိုးထား၊ တစ်ဘဝလုံးချစ်တတ်သူတွေ
အတွက် ချိုမြိန်တဲ့ပျော်ရွှင်မှုတွေ အမြဲရှိနေမှာပါ။

ကိုဆွေ

(Fashion Image)

အရိပ်တစ်ခုဝတ်တယ်

အရိပ်တစ်ခုဝတ်တယ်လို့
ညနေခင်းကပြောတယ်။

စပိန်ကဗျာဆရာ ဂါစီယာလော်ရကာ
(၁၈၉၈-၁၉၃၆)။

(၁)

ကျွန်တော် ဇင်မောင်တာ၏ ချစ်သူမိန်းကလေးမှာ ကြည့်ရင်း
ကြည့်ရင်း ပိုပိုချောလာသည့်အတွက် သူမကို ပိုပိုချောဟုခေါ်နေမိတော့
၏။ အသားက အဖြူရောင်၊ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က ကွန်တိုမျဉ်းများ၊ ၃၃"၊
၂၂"၊ ၃၆"၊ ဝတ်ထားတဲ့ တီရှပ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာ LIVE နေထားတာကို
ဖော်ရင်း "သိပ်လှတဲ့ကောင်မလေး" လို့ ကျွန်တော်ပြောတော့ "ဪကြော်
ကိုကိုရယ်" လို့ ပိုပိုချောက ပခုံးတွန့်ပြီး လောင်စိန်လုပ်တယ်။ သူမရဲ့
Open Typeက ချစ်စရာ။ ပိုပိုချောက ကမ်းစပ်မှရေကို ခေါက်ဟဲ့ခေါက်ပြန်
လက်ခုပ်နှင့်သယ်ကာ သံပုံရေဆွတ်၍ အိမ်လုပ်တမ်းကစား နေပြန်၏။
ဂူလေးတစ်ခု ဆောက်နေဆဲ "ကလေးလေးလား" လို့ ပိုပိုချောကို
ကျွန်တော်က မေးတော့ "ကလေးလေးပေါ့"ဟု နောက်တောက်တောက်
ပြန်ဖြေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ပိုပိုချောတို့၏ ချစ်လှစွာသောနေ့
ရက်များတွင် နွေစိန်ပန်းများ သုံးကြိမ်မြောက် အလည်ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။

(၂)

အနောက်အရပ်ကလာတဲ့ စိမ်းပြာရောင်နေရဲ့အရိပ်ဟာ ချစ်စရာ လှပနေတုန်းပေါ့။ ဒီနေရာမှာပဲ ကမ္ဘာထဲက အလှပဆုံး နေရောင်ရှိတယ်။ တန့်ကြည်တောင်ဘုရားရှိတဲ့ တောင်တန်းပေါ်မှာ သစ်ပင်ရိပ်တွေဟာ ရှည်ရှည်မတ်မတ်ကြီးတွေပေါ့။ သစ်ရွက်စိမ်းတွေကြားထဲက အနီရောင်ရဲ့ရဲ ကဲနေတဲ့ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်ကလေးလို နှုတ်ခမ်းပွင့်လေး၊ အဲဒီနှုတ်ခမ်းလှလှ လေးထဲက စကားသံ ဖိတ်စဉ်လွင့်ကျလာတယ်။

“သိပ်ချစ်တာပဲကွယ်”တဲ့။ ခံစားရင်ခုန်ရသော သူမ၏ ကိုယ်သင်း နံ့များ ကမ္ဘာဆုံးတဲ့အထိ ကည်နေရင်ကောင်းမယ်။ ဖျော်စရာကောင်းတဲ့ အခင်းအကုင်းလေးပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အောက်မှာ သောင်ပြင် လေးရှိနေသည်။ «ရာဝတီမြစ်ရဲ့ သံငွေသောင်း၊ ဒီသံပွင့်လေးတွေကိုပဲ သူမက သက်သေပြလိုက်တယ်။

“ကိုကို၊ ပိုပိုကို သစ္စာဖောက်သွားရင် ပိုပိုကတော့ မမုန်းဘူး။ ဘယ်သူတွေက မုန်းမလဲသိလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါအဖြေပေးတော့ ပိုပိုချောက ဆက်ပြော၏။

“သံပွင့်လေးတွေ မုန်းလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ငြိမ်နေတဲ့ ညနေအောက်မှာ ခွဲရ မယ့်အရေးကို သူလည်းလေ မိန်းမသားမို့ တွေးကြောက်မိပေလိမ့်မည်။ ကောင်းကင်ကြီးကတော့ ညညမှာဝှက်ထားတဲ့ အပြာရောင်ကို ခုမထုတ် ပြနေရသလို လှပစွာ ခင်းကျင်းပြသနေ၏။ ဟိုမှာ ကျောက်သားလှေကား ထစ်များအတိုင်း ဟိမ္မဘုရားကျောင်းပေါ် ကလေးတစ်ယောက်ပြေးတက် သွားသည်။ နွေဦးပေါက်ရာသီတော်ဟာဘုရားကျောင်းထဲက ညောင်ပင် ထိပ်ဖျားပေါ်မှာ၊ သစ်ရွက်တွေပေါ်မှာ အစိမ်းနု။

“ကိုကို ဘာတွေတွေးနေတာလဲကွာ”

ဆင့်ခေါ်လိုက်တဲ့ စကားကြောင့် တုန်ခါစက်ယန္တရားတစ်ခုလို ပစ္စုပ္ပန်ကာလသည် နီးကြားလာတော့၏။ ပိုပိုချောက လိုင်ချီးခံဘူးကို မော့သောက်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က လိုင်ချီးခံဘူးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ပိုပိုရဲ့ မေတ္တာဘူးထဲမှာ ကိုကိုအတွက် အချစ်အချိုရည်တွေ ခန်းသွားရင် ဒီလိုခိုးစားလေး လွှင့်ပစ်သလို ပစ်လိုက်မှာလား”

“အမယ် ကိုကိုက တစ်ပြန်ကြီး၊ အာမဘန္တမခံနိုင်ဘူးတော့”

ရယ်သံခိုးခစ်များသည် သံပွင့်လေးများအပေါ်မှာသာ ကပ်ငြိနေ တော့၏။ ပိုပိုချောရေ ကမ္ဘာလောကအမှောင်တိုက်ကြီးထဲမှာ မင်းဟာ ကိုကိုရဲ့ တစ်ခုတည်းသော အလင်းဝင်ပေါက်ကလေးပါ။ လူရဲ့ ကိုယ်ကျင့် တရားရှုထောင့်ကို အမှန်အတိုင်းလိုချင်ရင် ဒီလို နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ ချိန်တွေမှာပဲ စမ်းသပ်စစ်ဆေးလို့ရမယ်၊ ဟော... စက်လှေတစ်ခုပေါ်က ဖွင့်လိုက်တဲ့ သီချင်းသံ။

“ဘာသာပြန်ထားတဲ့သီချင်းဟာ မူရင်းလောက်မကောင်းတာ နှင် မသိဘူးလားညီမရယ်”

အဟုတ်ပေါ့၊ ဒေါက်တာခိုင်းခမ်းလိတ်၊ ခင်ဈေးရေးတဲ့သီချင်း ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်။ သံဌေးသောင် ဟင်းလင်းပြင်မှာ သဘာဝ ကျကျထိုင်ရင်း နောက်နေ့အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင်နေမိသည်။

“မနက်မြန်မြန်အောင်ကို ပြန်ရတော့မှာ။ အဝေးပြေးဂိတ်အထိ ကိုကိုလိုက်ပို့နော်”

နေရောင်နှင့်အချိန်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်နေ သည်။ ကျွန်တော်ဘေးတွင်ထိုင်နေသော ပိုပိုချောကား သဘာဝစွမ်းအား နှင့် ပေါင်းစပ်ဖွဲ့ စည်းထား၍လားမသိ၊ အချိန်တိုင်းလိုလို ပို၍ပို၍သာ ချောလာနေတော့၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရေခြားပြေခြား အနေ ခြားရမယ့်အရေး ရှေးကျတဲ့မှော်အတတ်ပညာနဲ့ ဆန့်ကျင်ခုံခံကာကွယ်လို့ မရဘူးလား။ အဲဒီလိုရရင်ဖြင့် မျှော်လင့်ချက်တို့ကိန်းအောင်းရာ အရပ်များ ဆီသွားမယ်။ နာကျင်ခက်ခဲတဲ့ တဝရံဖြစ်စဉ်တစ်ခုပေါ်လျှောက်မယ်။ စိတ်ပျက်ခြင်းက တစ်ခါခင်မက လာမှာကိုစောင့်ကြည့်မယ်။ နေ့လမ်း ကြောင်းအတိုင်းလိုက်မယ်။ ဘာလို့သေးလဲ။ နှစ်ယောက်တည်းပေါ့။

“ကိုကို ခုတလော ဝတ္ထုတိုတွေ အရေးစိပ်တယ်နော်၊ ကဗျာမရေး တော့ဘူးလား၊ ပိုပိုဖော်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီဗျာ၊ ပိုပိုလာခါနီး ကဗျာအသစ်တစ်ပုဒ်ရေးထားတယ်။ မကောင်း ဘူးထင်လို့ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းမှမပို့တာ၊ ပိုပိုနားထောင်မယ်ဆို ရွတ်ပြ မယ်”

“နားထောင်မှာပေါ့၊ ပြန်အောင်မပြန်ခင်၊ ဧရာဝတီမြစ်ရဲ့ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်ကဗျာရွတ်ပွဲလေး အမှတ်တရလုပ်သွားတဲ့ သဘောပေါ့။ ကဲ ကိုကို ကဗျာရွတ်တော့”

“ခေါင်းစဉ်က မရှိမုန့်၊ စပြီးရွတ်မယ်နော်”

ရကားရ၏

ပျောက်ကျခဲ့ပြန်၊ မနက်ဖြန်များ

ကုန်လွန်သွားမှ၊ ဘာအတွက်

အသက်ဆက်ရှင်မလဲ၊ မရဲတရဲ

မေးကြည့်မိ။

ကြာခဲ့ပြီလေ

စိတ်ထွေတလား၊ ပျော်စရာမတွေ့

နေ့သစ်များစွာ၊ ရောက်လာပြန်ပြေး

ဟိုအဝေးကြီး . . .

“တို့ကေ၊ နီးပရော်ဘလင်စ်၊ ဒါမှ တို့ကိုကို” ဟု ပိုပိုချောက ပြောရင်း လက်ခုပ်တီးကာ ပြုံးနေ၏။

“သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကိုကိုရေးတဲ့ကဗျာဟာ ကိုကိုစိတ်ကိုယ်ပွားရဲ့ အသံပဲ။ ကဗျာတွေ ရေးချင်စိတ်ပေါ်လာတဲ့အခါ ဆက်ရေးပါကိုကို၊ ဘယ်သူမှ မဖော်လည်း ပိုပိုတစ်ယောက်တည်း ဖတ်ရတာပေါ့။ ခုရွတ်တဲ့ ကဗျာလေး အဓိပ္ပာယ်သိပ်ကောင်းတယ်။ မရှိမုန့် တောင်းနေတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်လို လူသားရဲ့အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်အရေးပါလိုက်သလဲ နော်”

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်မေးရဦးမယ်၊ ကိုကို မဂ္ဂဇင်းမှာပါတဲ့ အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်ကြိုက်လား။ ပိုပိုတော့ ဆက်ရန်ရှိသေးသည်ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုမျိုးပဲ ကြိုက်တယ်၊ ပြီးပါပြီဆိုတဲ့ ဝတ္ထုရှည်စဆုံးမျိုးမဖတ်ချင်ဘူး။ ကိုကိုနဲ့ ပိုပိုရဲ့ ချစ်သက်တမ်းတွေလည်း အဲဒီလို ပြီးပါပြီ ဆိုတာမျိုး မကြုံချင်ဘူးကွာ၊ ရှေ့လဆက်ဖတ်ပါ၊ ဆိုတာမျိုးပဲ အမြဲတမ်းဖြစ်နေချင်တယ်”

တောင်စွယ်မှာ နေကွယ်လုလု၊ ရေနံနဲ့ မွေးမြှောင်နေပြီး အနံ့ကိုက ရေခတ်ရနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အပေါ် ညနေခင်းကျ ရောက်လာပုံမှာ ညင်သာနူးညံ့လွန်းလှ၏။ ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေသော သောင်ပြင်ခေါ်နောက်ဘက် တော်တော်ဝေးဝေး ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခုရှိတာ လှမ်းမြင်နေရသည်။ သမ္ဗာကျမ်းစာ ဖတ်ချိန် ရောက်နေပြီလား။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး လိုက်လာနေသော ပိုပိုချောကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပိုပိုချောနဲ့သာ ဆိုရင် အမှောင်ထုထဲမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လမ်းလျှောက်သွားချင်တယ်။

အပြန်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း မနက်ဖြန်ဆို မြန်အောင်မြို့လေးကို ပြန်တော့မည့် ပိုပိုချောနှင့် စကားများစွာပြောဖြစ်သည်။

“ကိုကိုဝတ္ထု စောင့်ဖတ်နေတဲ့ ပိုပိုသူငယ်ချင်းတွေက ဝတ္ထုက တစ်မျိုးပဲနော်လို့ပြောတယ်။ ကိုကိုကြည့်ရောဦးနော်။ တော်ကြာ ဝေဖန်ရေး ဆရာတွေနဲ့ ကိုကိုမဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ ရန်ဖြစ်နေပါဦးမယ်။ ပြီးတော့လေ၊ စမိုက်ကဗျာဆရာ ဂါစီယာလော်ရကာရေးတဲ့ “အရိပ်တစ်ခု ငတ်တယ်” ကဗျာလိုပဲ။ အချစ်ရိပ် မေတ္တာရိပ်ငတ်နေရတဲ့ ပိုပိုကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့နဲ့နော်”

“စိတ်ချပိုပိုရယ်၊ ညမှာ တွေ့ရတဲ့ ကြယ်၊ မနက်ကျ ပျောက်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ပိုပိုကို ကိုကိုချစ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ သက်ဆုံးတိုင်ဆိုတာ ပိုပို အမြဲတမ်း မှတ်ထားပါ”

ကျွန်တော်က စကားပြောရင်း လမ်းဘေးဝဲယာကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက် မိသည်။ ကျွန်တော့်ကို သဘာဝတရားကြီးရဲ့ အရောင်တွေက ဖျော်ဖြေနေကြတယ်။ တမာပန်းရနံ့များကား သင်းမွှေးရီဝေ၍သာနေ

တော့၏။ သစ်ပင်ရဲ့ မြူဆွယ်မှုပေါ့။ ပိုပိုချော့၏။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆူဖြိုးသည့်
မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာကြည်နူးမိသည်။ ကျွန်တော်
တို့နှစ်ယောက်လုံး ဘဝ၏မီးစိမ်းချိန်ကို စောင့်နေခိုက် တစ်နေ့တာအချိန်
ကာလကား လွင့်မျောကုန်ဆုံး၍သွားပြန်လေပြီ။

ကိုဆွေ

(ရွှေအမြူတေမဂ္ဂဇင်း၊ မေ၊ ၁၉၉၇)

ထွက်ပေါက်

‘သာမန်လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ဒါဒါ စိတ်မဝင်စားဘူး။ သိပ်ပြီး Bright ဖြစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ Sharp ဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ငြိတဲ့ပွဲမျိုးမှ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာ’

ဗညားက ကက်ဆက်လုတ်ကိုပိတ်လိုက်ရင်း တိတ်ခွေလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။ ကက်ဆက်ဝယ်တဲ့အခါ ကုမ္ပဏီက လက်ဆောင်ပေးတဲ့ အခွေထဲမှာ ဒါဒါက အသံသွင်းထားတာပါ။ ထပ်ကာထပ်ကာ နားထောင်တာ ၆၅ မိမိ မကတော့ဘူး။

ဗညားတွေးသည်။ မိန်းမတစ်ယောက် သိပ်ထက်နေတာ ကောင်းလား။ ဘက်ကတော့ ဘယ်နေရာမှာမဆို နှစ်ဘက်ရှိနေတာပဲ။ ဒါဒါရဲ့ စိတ်ကူးရုပ်ပုံကို အမြဲတမ်းအလွတ်ရနေတဲ့ ဗညားပါ။ မင်း သိပ်တတ်လွန်းတယ် ဒါဒါ။

(သစ်ပင်နှစ်ပင်) ရှေ့မုန့်ဆိုင်မှာ သီဟိုဠ်စေ့လှော်နဲ့ပန်းသီးဖျော်ရည် ဝင်ရောက်စားသောက်ခဲ့စဉ်က အနီးကပ်ထိုင်နေတုန်းမြင်ရတဲ့ ပန်းသွေးရောင် ဒါဒါ ပခုံးလားလေးကို မှတ်မိသတိရနေ၏။ အဲဒီ ပခုံးလားလေးပေါ်မှာ ထာဝရနားပါရစေ၊ ဗညားဆိုတဲ့ကောင် မောပန်းလာတဲ့ အခါမျိုးတွေမှာပေါ့။

နောက်နေ့တွေ့ရင် ပြောချင်သေးတယ်။

‘အမုန်းအဆိပ်မဟုတ်ဘူး၊ အချစ်က သူ့ထက်ပိုပြင်းတယ်လို့’
မမေ့ခင်တော့ ကွေ့ချင်သေးတယ်ဒါဒါရယ်။ သစ်ရိပ်နေပြောက်၊

ကောက်ယူမရ သဘာဝပုံဟု စိတ်ထဲကခွင့်လွှတ်နေနိုင်သော်လည်း ချစ်နှစ်သက်သူနှင့် မပေါင်းမဖက် ဝေးလျက်နေခြင်းကိုမူ ငညားသည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ ငါတို့ရဲ့ ချစ်ရက်တွေဟာ သစ်သီးထက်ခြမ်းကွဲပမာ၊ ဝေးကွာနေရတယ်ဆိုတဲ့ ကဏ္ဍာလေး တစ်စလို့ပေါ့။

ဒါဒါက ဓာတ်ပုံပေးမယ်ပြောတော့ ငညား မယူခဲ့ပါ။ မျက်လုံးထဲမှာ ဒါဒါ အမြဲတမ်းရှိနေလို့ ဓာတ်ပုံမလိုချင်ဘူးဟု ငြင်းခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲထူထူ ဆိုးထားတဲ့နှုတ်ခမ်းရာလေးတစ်ခုကိုတော့ ငညားမှတ်စုစာအုပ်မှာ အမှတ်တံဆိပ်တစ်ခု ခတ်နှိပ်ထားသလို ဒါဒါက နှုတ်ခမ်းရာပေးသွားခဲ့သည်။

ဒါဒါက ငညားလို့ပဲ စာသိပ်ဖတ်သည်။ လောကမှာ သဘာဝတူတဲ့အရာတွေဟာ သူ့အလိုလို ပေါင်းစည်းမိကြတယ်။ ဒါကြောင့် မျိုးတူအုပ်စုတွေ ရှိနေတာပေါ့။ ဒါဒါက သူ့ဖေဖေ၏ အိမ်တွင်းစာကြည့်တိုက်မှ ဂန္ထဝင်စာအုပ်အဟောင်း အကောင်းများကို ရတနာသိုက်တွေ့သလို မွေနှောက်ရှာဖွေဖတ်ထားသူလေးဖြစ်၏။ ငညားက ဘယ်လို topic မျိုးကိုပဲ ချပြချပြ လက်ရည်တူ ဆွေးနွေးနိုင်သည်။

'ဟိုတုန်းက မှက်တိုက်ထုတ် စာအုပ်နောက်ကျောဘက်အတွင်း ကြော်ငြာတွေမှာ ဘာသာပြန်ကောင်းတာလေးတွေ တွေ့ရတယ်။ မောင်သိန်းသိုင်ရဲ့ မထုတ်ဖြစ်တဲ့စာအုပ် Hungry Hill ကို တောင်ကတုံးလို့ ပြန်တာမျိုး၊ ဆရာတက်တိုးရဲ့ A Yearling ကို တစ်နှစ်သားလို့ ပြန်တာမျိုး၊ နောက်တခြားတိုက်ကထုတ်ခဲ့တဲ့ မန်းတင်ရဲ့ Wind From The South ကို တောင်လေသွေးတော့လို့ပြန်တာမျိုး သိပ်သဘောကျတာပဲ ငညားရယ်'

'pioneer ဖြစ်တဲ့ လူတွေကိုလေးစားတယ်၊ ကိုလံဘတ်စ်၊ မိုက်ကယ် အိန်ကျယ်လို့၊ မြန်မာလူမျိုးထဲက ဆရာကြီးမြို့မငြိမ်း၊ ပန်းခွီဆရာကြီးဦးဘသက်၊ သူတို့တွေကမှ တကယ် အနှစ်ရတနာတွေ'

ဒါဒါက အိမ်နေရင်း ဒီနေ့ ခေတ်စားနေတဲ့ ခိုင်သင်းကြည် လုံချည်ကို ဝတ်နေနိုင်သူဖို့ ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် အမြဲတမ်းရေချိုးပြီးစလို အလှသွေးတွေ စိုနေသူလေးပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ငညားမှာ လွမ်းမျိုးတစ်ရာ မြည့်လှပြီ။

ဗညားနှင့် ဝါဒါမှာ မြို့တွင်းလမ်းများရှောင်ရှား လမ်းဘေးဆိုင်များ ဝင်ထိုင်စားသောက်၊ ပြတိုက်၊ စာအုပ်ဆိုင်၊ ပန်းချီပြခန်း၊ ဈေးဝယ်ထွက်နဲ့ ပင် မြို့ပြကိုမွန်းကုပ်စပြုလာကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး မတိုင်ပင်ရဘဲနဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူ အဝေးသို့ထွက်ပြေးချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။ ဒါဒါက အပြောအရတော့ ကျေးလက်လေ့ရှိမယ်ပေါ့။ ပြီးတော့ ဘေးပယောင် တစ်ခုကလည်း သူတို့ကိုတွန်းအားပေးနေသည်။

‘တချို့ ပိန်းမတွေကလည်း အံ့စရာ ပိန်းမတွေပဲ။ နှစ်ယောက်ပေါင်း တစ်ဘဝ ခရီးစပါတော့မယ်လို့ ကြေညာထားတဲ့အတွက် ယောက်ျားမှ ခွေးကြိုက်ရတယ်လို့ ဗညားရယ် မနာလိုမရှိပါဘူး။ ဒါဒါကို ချစ်တာက ချစ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆန်ခုံးစား၊ ကံကုန်သွားပဲ။ တစ်တော့ရှင်းတယ်လို့ပဲ သဘောထားတယ်’

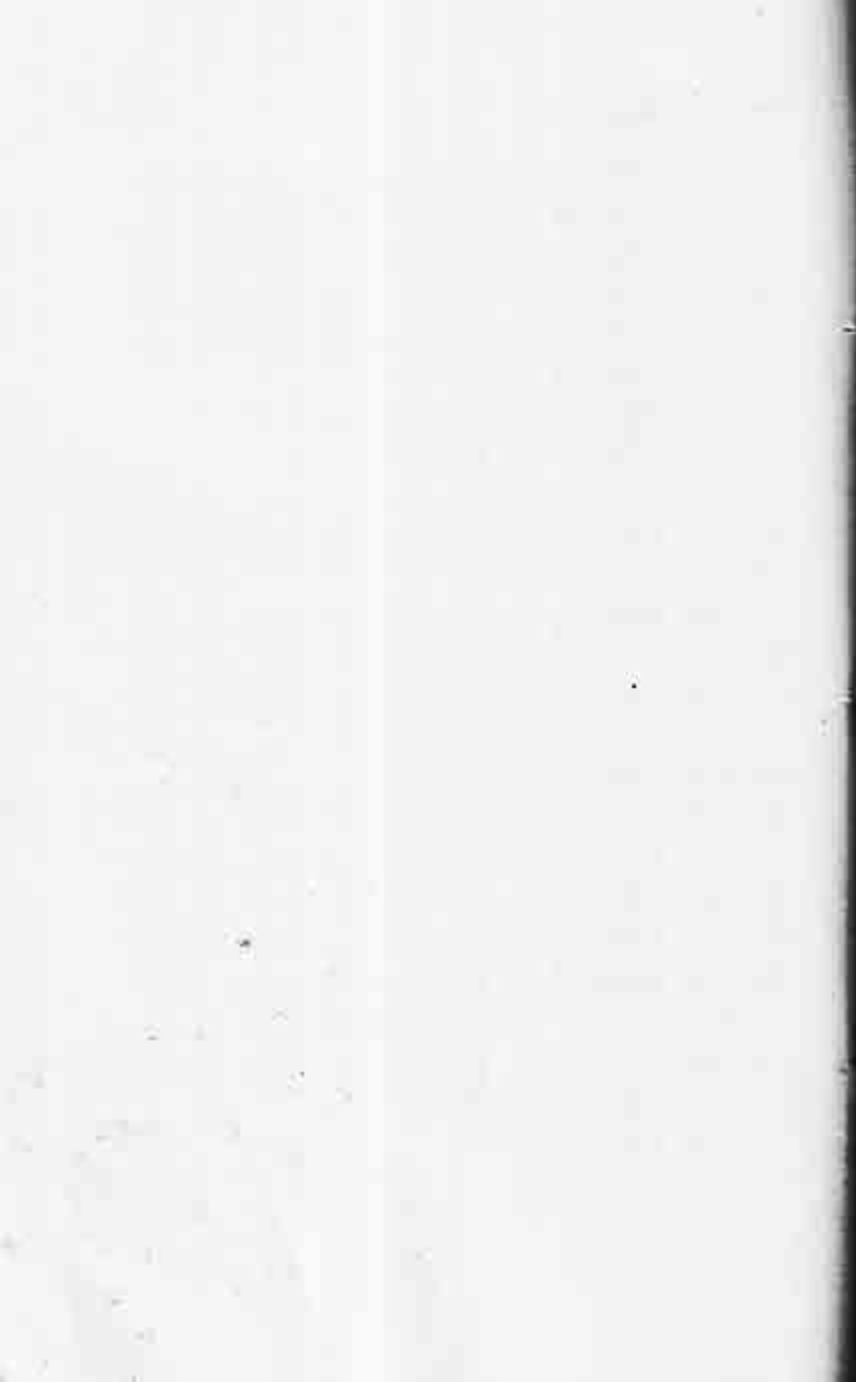
ဇွတ်ကြီးဝင်လာမည့် ပိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် နှစ်ရည် စိမ်းကိန်း ချထားသော ဗညားမှာ အဝေးပြေးကားဂိတ်သို့သွား၊ ဒါဒါနဲ့ အတူ တက်သုတ်ရိုက် စီစဉ်ရတော့၏။ ဒါလည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ။ နောက် နေ့မှ ပြောမယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေ တစ်လမ်းလုံးပြောသွားလို့ရပြီ။ ခုမှ ကွန်ကရစ်တော့နဲ့ဝေးရာ ထွက်ပြေးခွင့်ရတော့၏။ နေရစ်ပေတော့ ရန်ကုန်၊ သို့သော် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြဦးစို့။

ထိုအချိန်မှာပင် ဗညားနေထိုင်သော လမ်းသွယ်လေးတစ်ခု၏ ပြောက်လွှာ ပြောက်အခန်းသို့ လေ့ကားထစ်များကို တစ်ထစ်ချင်း မှန်မှန် နင်းကာ (လေချိုအေး) အညည်ပိုင်ရှင်ပိန်းကလေးတစ်ယောက် တက်လာ နေဆဲ။ လေ့ကားထစ်များဆုံးသော် သစ်သားတံခါးတွင် ပြေဖြူခဲနဲ့ ရေးထား သော စာကြောင်းတစ်ကြောင်းကြောင့် သူမ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ် သွားပေလိမ့်မည်။ ဒဏ်ရာများနဲ့ မွမ်းမံထားသော ဓာလုံးများဖြစ်နေ၏။ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ။

သူတို့ ပြည်သွားကြတယ်။

ကိုဆွေ

(မြင်ကွင်း မဂ္ဂဇင်း ဇွန် ၁၉၉၇)

၇၁ အဆန်

ပြည်မြို့သို့ထွက်ခွာမည့် ၇၁ အဆန်၊ ပြည်-ရန်ကုန်ရထားနှင့် စီးနင်းလိုက်ပါသွားကြမည့် ခရီးသည်အပေါင်းတို့ရှင်၊ လမ်းခရီး တစ်လျှောက် ကျေးရွာများမှ ကလေးသူငယ်တို့အား ရထားပေါ်မှ မုန့်ပဲသရေစာ ပစ်ချပေးခြင်း၊ ဝိုက်ဆံပစ်ပေးခြင်းတို့ မပြုလုပ်ကြပါရန် အထူးမေတ္တာရပ်ခံ ပန်ကြားအပ်ပါသည်ရှင်။

(၁)

တကယ်တမ်း တွေးကြည့်တော့လည်း လွဲမှားသက်ရောက်မှုများသာ ကမ္ဘာထဲမှာနေရာယူထားတော့၏။ အက်ဆို့ဖုန်းမှုတ်ချင်တဲ့ ကားလို့စ် စန်တာနား ကိုကြည့်ပါလား။ သူက ဂံစ်တာတီးချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ရော ဘာထူးလို့လဲ။ ပျော်ရွှင်သောဘဝလမ်း၊ လွတ်လပ်သောလမ်းကြောင်း၊ အနုပညာဆန်တဲ့ ကျေနပ်မှု၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မရခဲ့။ အခြေအနေ၏ ဦးဆောင်မှုနောက်သို့သာ၊ ထာဝစဉ်ထာဝရ လိုက်နေရတော့၏။ အစဉ်အလာ၏ အကျဉ်းသမားများထဲမှာ ကျွန်တော် ရောနှောမနေချင်သော်လည်း ကမ္ဘာဦးသစ်တောထဲရောက်အောင် ထွက်မပြေးနိုင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ တိမ်းရှောင်သူ လေလွင့်သူတို့ကိုသာ အားကျ ကျေနပ်နေရသည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ကူးယဉ်မှုထဲက အဘိဓမ္မာဆရာတစ်ယောက်ရဲ့လမ်းကို ပြန်လည်မှန်းဆကြည့်မိ၏။

တစ်ခုသော နွေဦးရာသီ၊ နံနက်ချိန်တစ်ချိန်၊ အမေရိကန် အဘိဓမ္မာဆရာကြီး ဂျောဆန်တာယနသည် ဟားဗတ်ယူနီဗာစီတီ စာသင်ခန်းတွင် လက်ချာပေးနေ၏။ ထိုစဉ်ဖွင့်ထားသောပြတင်းသို့ အမှတ်မထင်ကြည့်မိရာ အမြင်ဘက်တွင် တောနှင့်ဆီလေးတွေ ဖူးပွင့်နေတာ တွေ့လိုက်ရ၏။ ဤသို့ သာယာသော နံနက်ခင်းမျိုးကို ကြည့်နူးရအောင် တစ်နေ့နေ့ ထွက်သွားမှာပါဟု ဂျောဆန်တာယန သူ့ကိုယ်သူ နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် အခါခါကတိပေးလာခဲ့မိ၏။ သို့သော် အမြဲပင်ဆိုင်းငံ့လာခဲ့ရ။ တစ်နံနက်တွင်မူ မြေဖြူကိုပစ်ချ၊ အံ့အားသင့်နေသော ကျောင်းသားများကြားမှဖြတ် ‘နွေဦးရတုနဲ့ ချိန်းထားတာရှိတယ်’ ပြောပြောဆိုဆို စာသင်ခန်းမှ ထွက်သွားရာ တစ်သက်လုံး ပြန်မလာတော့ချေ။

ကျွန်တော့်မှာ အဘိဓမ္မာဆရာကြီးရဲ့ လုပ်ရပ်ကို နှစ်သက်သဘောကျသော်ငြားလည်း သူ့လို ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်မရွှေ့နိုင်လို့၊ ခုထိ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ် ပထုပ်နိုင်ဘဲ အဝဘိုးအိမ်ကိုသာ အကြိမ်ကြိမ်ဆောက်နေမိတော့၏။

မီးရထားသည် ဂျုံးဂျုံးဂျက်ဂျက် အသံပေးခဲ့တ်မောင်းရင်း၊ မိုးကြိုးပစ်၊ မှော်ဘီ၊ ပါးနက်ချောင်း၊ ဘူတာငယ်၊ ရွာငယ်များကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ လမ်းဘေးဝဲယာ စိုက်ခင်းစိမ်းစို၊ သဲချောင်း၊ လှည်းလမ်းကြောင်း၊ ချွဲပုတ်များ၊ ဓာတ်ကြိုးတန်းပေါ်က ငှက်တော်တွေ၊ ဖူးကြီးကို ကျော်တော့ ပန်းပွင့်တောင်ကို အဝေးမှလှမ်းမြင်ရသည်။ သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ ဘေးမဲ့သက်ပယ်နယ်မြေ၊ ခိုးပြတ်တော ထဲ၌ လျှိုင်းများ အစာရှာနေ၏။ ငှက်ခါးပြာလေးတစ်ကောင်၊ ချွဲပုတ်စိမ်းမြဲပေါ်မှာ အထီးကျန်၊ စွတ်စိုမှီးရာသီ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီ။ သဘာဝ တရားကြီးက အသင့်စီမံပြီး နောက်ဆောင်းဦးကာလ လွင်တီးခေါင်ကို ဖန်ဆင်းပြန်တော့၏။ ရာသီမသိပန်းနှင့်ညှိရမည်လား။

တိုက်ကြီး၊ သနပ်ချောင်း၊ ဖလုံ၊ ဥက္ကံ၊ ငြေ့လေး၊ ဆင်းရဲမွှမ်းပါးသော အိမ်များလာဆဲ ဆောင်းရာသီအောက်မှာ ရထားသံလမ်းဘေး၌ ကျေးလက်ကလေးများ၊ ဆောင်းနေအောက်ရပ်ပြီး လက်ပြနွတ်ဆက်နေကြ၏။ သူတို့ မှာလည်း အစာအိမ်ရှိတယ်။ မုန့်ဆာနေကြရောမယ်။

သာခုကန်ချောက်တော့ ကလေးတစ်သိုက် တစ်ပြုတစ်မကြီး ပြေးလာကြ လက်ကလေးတွေ ဝှေ့ယမ်းပြကြ။ ကျွန်တော်နေတဲ့ နေရာ ရထားပေါ်က အမြင့်ဆိုတော့ High Angle လို့ ပြောရင် ရမယ်ထင်တယ်။ (အမေးထဲ ဒါရိုက်တာပိုးက ထလာသေး) မြန်မာပြည်တစ်နံတစ်လျားက အဖတ်သူတစ်ယောက်ဟောက် “ဘာပြုလို့ ဒါရိုက်တာလုပ်ချင်တာလဲ” လို့ မဖျားဘဲ ကျွန်တော်ဖြေရရင် “မင်းသမီးကို ကိုင်ချင်လို့ပါ”။

အဲဒီတုန်းက မှောက်မိုးက ကလေးငယ်တစ်ယောက် ပြေးနေရာ က လဲကျသွား ဒါပေမဲ့ သူကလေးက လဲနေရာက လက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြမြ ပြနေ သူ့လက်ကလေး ဝှေ့ယမ်းပြနေတာဟာ ရှေ့က ကလေးကြီးတွေရဲ့ ခြေထောက်တွေကြားက မြင်နေရတာဆိုတော့ စိုးလေ... တစ်မျိုးကြီး ပါပဲ။ ရထားကား ကလေးများကို တရွေ့ရွေ့ဝေးကာ ချန်ထားခဲ့တော့၏။ အရှုံး၊ အနိုင်က ပဓာနမဟုတ်၊ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခြင်းသာ အဓိကဟုတ်လား ကလေးလေးရေး။

မြူထုကို ဖြတ်ကျော်ရုံ တောင်ပေါ်လေများ၊ အေးစက်သောလေ များ၊ မြောက်ပြန်လေကေးများနှင့်အတူ မကြာမီဆောင်းညခင်းသည် ရထားထဲသို့ရောက်လာပေတော့မည်။ ဒါပေမဲ့ လဲကျသွားတဲ့ ကလေးလေး ရဲ့ ခြေထောက်တွေကြားက လက်ပြနေတဲ့ရှုပ်ပုံလွှာက ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပူတယ်လေဆယ်နေကဲ။

ကိုဆွေ

(စရုက မဂ္ဂဇင်း၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၄)

စီဒီဘစ်ချပ် ပွင့်ကြည့်ခြင်း

ကျွန်တော်ဟာ အသံထွက်တဲ့ စီဒီတစ်ချပ်ပါပဲ။

လမ်းဘေးက အရိုင်းပန်းမဟုတ်တော့ ခဏခဏ အသီးအနှူးခံရဖို့ ကျွန်တော့် ဘဝသစ်ပင်ပေါ် ခဲလုံးအများကြီး အကျခံရ တံချူနဲ့ အဆွတ်ခံရ . . . အဲဒီလိုနဲ့ . . . ။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲက ပြန်လည်လွင့်စင်လာတဲ့ အသံတွေကို နားထောင်ကြည့်ပါလား။ စီဒီစဖွင့်လျှင်ဖွင့်ခြင်း၊ ကြည်အေး၏ ကိုကိုနှမ မြန်နှာဝတ္ထုမှ ဇာတ်ဝင်စာသားများကို ခပ်ကြာကြာစာတန်းအဖြစ် ဤသို့ ထိုးပြသည်။

(လူတစ်ထောင်တစ်သောင်းဟာ စာကုန်းကျက်ရင်၊ ဆရာကောင်းနဲ့သင်ပေးရင် ဆရာဝန်အကုန်ဖြစ်တယ်။ အင်လွင်နီယာအကုန်ဖြစ်တယ်။ ပန်းချီဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ဂီတဆရာဖြစ်အောင်သင်ပေးလို့ မရဘူး။ စာကုန်းကျက်လို့မရဘူး။ သူ့ဘာသာပါရမီနဲ့ မွေးလာတာ။ အနုပညာသည်ဆိုတာကတော့ အနုပညာကလွဲရင် ကျန်တာဟူသမျှ မြေမှုန့်ပျံသာထင်တာ . . .)

မြေပြင်ပေါ်၊ ဆူညံသံတွေကြား၊ ဘဝရဲ့သင်ခန်းစာများ၊ အထင်အရှားရှိနေခဲ့ပြီ။ တော်တော်များများကို စက်ဆုပ်ရွံရှာခဲ့ပေမဲ့၊ အလံကိုင် ပြေးပွဲမှာ အမှားတွေကို ဆင့်ပွားကူးယူပြီး၊ လက်ဆင့်ကမ်း ပြေးနေရတုန်း ဘဝပါပဲ။ လူ့အချင်းချင်း လှည့်ပတ်ခြင်း၊ မကင်းရှင်းနိုင်သေးသမျှ၊ ရွှေပြည်တော်မျှော်တိုင်းဝေး။

“အောက်မေ့သတိရခြင်းဟူသည် ညအမှောင်ထဲတွင် မောင်းသွားသည့် မော်တော်ကားတစ်စီးမှ မီးရောင်နှင့်တူသည်။ မော်တော်ကားရှေ့မီးရောင်သည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် သစ်ပင်တစ်ပင်၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တဲတစ်လုံး၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လူတစ်ယောက်အပေါ်သို့ ရောက်သွားတတ်သည်။ ပြီးတော့ထိုရွာခင်းသည် ပျောက်သွားတတ်သည်။ မှတ်ဉာဏ်သည်လည်း ထို့အတူပင်။”

ဤသို့ပင် အာရင်ဘတ် ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့ပေသည်။ လေတွင် တဖျတ်ဖျတ်လွင့်နေသော ကမ္ဘာသစ်ကြီးကား အခုမှရောက်လာတော့မည်။ ကျွန်တော့်အသက်ပင် ၂၀၀၄ ဒီဇင်ဘာ ၂ ရက်နေ့က ၅၇ နှစ်ပြည့်ခဲ့ပေါ့။ သို့တိုင်အောင် ခေတ်ပေါ်သီချင်း ကြိုက်တတ်တဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို ကမ္ဘာလောကကြီးကို တစုံတသြ ငေးမောကြည့်နေရဆဲ။ ၁၉၂၁ က လီနင်ပြောခဲ့သလို ‘ဝံပုလွေတို့နှင့်နေရပါက၊ ဝံပုလွေကဲ့သို့ ဟိန်းရမည်’ လာလှည့်ပါတော့ ကမ္ဘာသစ်ကြီးရေ၊ ကျွန်တော် လိုက်လျောညီထွေနေတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အနာဂတ်ကို ရှာဖွေခြင်းမှ နာရိစက်သံ၊ တံခါးဖွင့်သံတို့ကြားထဲတွင်။ စင်ဒီကရောဖို့ဒ် ဒုတိယရှန်ပီနီတစ်လုံးသောက်နေချိန်မှာ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းက မဲ့ကလေးကို လက်နဲ့ကိုင်ကြည့်လိုက်ချင်တာ။ ပြီးတော့ ရင်သားများကို ကျေးဇူးတင်သည်လို့ ပြောရပေဦးမည်။ ဒါပါပဲ။ ကမ္ဘာသစ်ကြီးရေ . . . အဲဒီကစတော့တာပါပဲ။

ပန်းနဲ့ သင်းကြည်သော မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါတကား။ ကောင်းကင်ပေါ်မှာတော့ တိပ်ပုပ်တွေလွင့်သွားလို့ လင်းရောင်တွေဖြာနေလေရဲ့။ သစ်ရွက်စိမ်းတွေကြားထဲမှာ ငွယ်ကော်ပွင့်နီနီလေးတွေ။ ဆေးနဲ့ပျံ့သင်းတဲ့ လူနာခုံတင်နားမှာ အိပ်ငိုက်နေရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ စတုတ္ထပန်းပုရုပ်ကလေးကိုရခဲ့တယ်။ (ဇူလိုင် ၃၀-၁၀-၇၄ သီတင်းကျွတ်လပြည့်၊ ၁၁ နာရီ ၃၀ ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ ၆ ပေါင် ၁၀ အောင်စ)

အိပ်ငိုက်နေရင်းနဲ့ တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ရှိလာခဲ့ရင်-

(၁) မလိုင်ဖတ်ကို ဇွန်းနဲ့ခပ်၊ ဆော့ကလက်ကိတ်မုန့်ပေါ်ပိုစားမယ်။

(၂) နွားကလေးကျောက်ကပ်အကင်နဲ့ အာလူးအတွတ်ကြော်စားမယ်။

(၃) စတော်ဘယ်ရီယိုကို မလိုင်အများကြီးနဲ့စားမယ်။

(၄) ပေါင်မုန့်အကင်နဲ့ အမဲသားဘိစတိတ်စားမယ်။

(၅) ဆော့စ်နဲ့ ကြက်သွန်လို အသီးအနှံလည်းပါရမယ်။

(၆) ကြက်ဥကြော်နဲ့ လိမ္မော်ရည်လည်း သောက်မယ်။

ပိုက်ဆံမရှိသောနေ့များမှာ အဲဒီလောက်ပဲ တမ်းတမိခဲ့ပါတယ်။

ကမ္ဘာထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာဖြင့် ကျွန်တော်ပါပဲလို့ 'ပြ'စရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိ။ ဒဂုန်တာရာက တပေသစ်၏ဆည်းသာရောင် (၃)၌ ရေးခဲ့သလို 'နတ်ပြာသော ကောင်းကင်ဖလ်ရိပ်တွင်းမှ ကြယ်ပွင့်ကလေးများ ဖိတ်လက်နေကြ၏။ ဆည်းသာရောင်တွင် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း အမှောင်ထဲ၌ ပျောက်ကွယ်နေကြတော့သည်။' စိတ်အလိုကို လက်ကမလိုက်နိုင်သော အနုပညာအလိုမပြည့်မှုသည် ယခုတိုင် ကျွန်တော်အား နှိပ်စက်နေဆဲပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ အနုပညာမာနကား မိုးကောင်းကင်တိမ်တိုက်တွင်းသို့တိုင် တိုးဝင်မြင့်တက်နေဆဲ။ ညနေတုန်းက ကလေးမလေးတစ်ယောက် ပေကျန်ခဲ့တဲ့ မြတ်လေးပန်းအင်္ဂလေးနှစ်ခု။ ည ဆယ်နာရီ ထိုးသောအခါ ပွင့်အာလာပြီး ကျွန်တော်၏ အိမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲတွင် မွှေးမြသင်းကြိုင်နေတော့၏။ အန်ဒါပင်၏ သစ်ရွက်စိမ်းများ ပကတိငြိမ်သက်လျက်။ ငှက်ကလေးတွေရှိတယ်။ မက်မုံသီးတွေရှိတယ်ဆိုတဲ့နေရာလေး။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ညွှန်ဖူးရဲ့။ သွားချင်လိုက်တာကွယ်။

သဘာဝ နတ်ဘုရားသည် ကြွေအံ့ကစားဦးမည်လော။ ကျွန်တော် အချေပြားအောက်မှာ အနုပညာပိုးဟာ အမြစ်တွယ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမရောင်စုံရုပ်ရှင်ကားချုပ်၊ ချစ်ဇနီးမြင့်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ နန္ဒကို၊ ရုပ်လှိုင်၊ ဇာလီသန်း၊ သားတို့ သမီးတို့ရေ . . . မင်းတို့ခေါ်မှာ အဖေဟာ လူတို့ကြီးတစ်ယောက်ပေါ့။

တစ်ချက်ချက်နဲ့ နှောင့်ယှက်နေသော ဘယ်သူပါလိမ့် (နာရီ) ဤကမ္ဘာ လောကတွင် ကြောက်စရာကောင်းသော အခြားပစ္စည်းတစ်ခု

ရှိသေးသည်။ (ပြက္ခဒိန်) သူတို့ကို မကြည့်ရဲဘူး။ တစ်ရက်၊ တစ်ပတ်၊ တစ်လ၊ တစ်နှစ်၊ အလွန်လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားသောအချိန်များကို သူတို့က ပိုင်စိုးသည်။ ဒီလိုနဲ့ အောင်မြင်မှုတွေဟာ အဝမှာ ဝေးသထက် ဝေး။ စာရေးခြင်းသည်ပင် မေးကွေးလေးလံလာ၏။ အရင်နဲ့တူတာ ဘာရှိသေးလဲ၊ စာရေးစားရန်ပင် အင်အားမရှိတော့။

အနောက်ဘက်ကောင်တန်းများပေါ်၌ လင်းနေ၏။ ခရမ်းရောင်။ ခရမ်းရောင်ကို ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးအိမ်အတွင်း၌ အလွန်ကောင်းသောအားများအဖြစ် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ အနောက်ဘက်ကောင်တန်းတွေဟာ အစိမ်းလွင်ပြင်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ မြင်ကွင်းအဖြစ်နဲ့ ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်၊ ရေစိုနေသော နှင်းဆီပန်းနဲ့များသည် ဂန္ဓာရုံ၌ တွယ်ကပ်နေ၏။

နှောင်းဟေမာန်၊ ပထမအစအဦးနေ့။ ကျွန်တော်သည် မိမိရာဇဝင်ကို ရောင်စုံချပ်ချပ် စိစိတစ်ချပ်စိုက်ပြခဲ့မိ၏။ အကောင်းဆုံးဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော် ကျွမ်းကျင်တဲ့စကားလုံးတွေနဲ့ ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြောတဲ့နည်းကို သုံးရတော့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက် သူပုံတူသူပြန်ထုတဲ့အခါ အတော်ခက်ခဲတယ်။ ဤသို့ဖြင့် တောင်ကုန်းတွေပေါ်က ကျော်ဖြတ်တိုက်ခတ်လာမယ့် သန့်စင်တဲ့လေကိုသာ ကျွန်တော် အလိုရှိခဲ့ရင်း လောကဓံရှိကံကွင်းထဲက စိစိတစ်ချပ်စိုက်ကူးမိခဲ့ပြီ။ ခုတ်တရက် ခုန်တက်သွားတဲ့ အပူချိန်ဟာ သဘာဝတရားရဲ့ဖြစ်စဉ်တစ်ခုလို နားလည်ပေးလိုက်ပါလား။ အဝခရီးကိုနှင်ရတာ အတော်ခရီးတွင်ပါလိမ့်မယ်။ နေခဲ့ဆဲအချိန်တွင် များများရခဲ့တာကနည်းနည်း၊ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ် မပိုက်နိုင်သေးသမျှ အဝဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိလဲကွယ်။

ကျွန်တော်၏မှတ်တမ်းတွင် စိစိတစ်ချပ်မှာ ပြီးပြည့်စုံလိမ့်မည်မဟုတ်။ သို့သော် စကားပြေသမားတစ်ယောက် နေ့တစ်နေ့ကို ဘယ်လိုဖြတ်သန်းကုန်လွန်လဲ ဆိုသည့် ရုပ်ပုံလွှာအဖွဲ့အနွဲ့တော့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ ကြည့်ရသူအဖို့လည်း နမူနာပြဌာန်းစမ်းသည့်သဘောသာရှိပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ဆီက ဘယ်လောက်လိုချင်လဲ။ ပေးနိုင်သလောက်သာ ရယူကြရပေလိမ့်မည်။

ပန်းဟွေဝေနေတဲ့ ကနက်နွေနေလေးတစ်ခုမှာ စီဒီတစ်ချပ်ခွင့် ကြည့်လိုက်ပါ။ ပြင်သစ်ပန်းနဲ့သင်းသင်းလေးကိုခံစားရင်း ပေါ့ပါးလတ်ဆတ်တဲ့စိတ်နဲ့ စီဒီတစ်ချပ်ရဲ့ ချို့တဲ့အရသာကို ကြည်နူးလွတ်လပ်စွာ ရခဲ့တာ ဘာကိုကျေးဇူးတင်ရမလဲ။ ဘဝဆိုတာနေတတ်ရင် ပျော်စရာကြီးပဲ ဆို။ စိတ်ကူးရုပ်ပုံ၌ အရိပ်များထင်လာ၏။ ဒါနဲ့ပဲ မနက်ဖြန်တစ်ခုရောက်လာတော့မယ်။ ဒီကမ္ဘာလောကထဲမှာ အသစ်ဆိုတာရှိရဲ့လား။ သာမန်သမားရိုးကျ သွေးပူလှေကွင်းခန်းတွေ လုပ်နေရတာပါလားလို့ အဟောင်းနဲ့ ခေါက်ရိုးကျိုးနေတဲ့လူတွေ မသိကြချာဘူး။

အိမ်တံခါးများလည်း ပိတ်ကုန်ကြပြီ။ မီးလုံးလေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်၊ လင်းကြည်ဝင်းပလို့။ အဲဒီမီးလုံးတွေရဲ့ အလင်းရောင်တန်းတွေဟာ အိမ်တိုင်းမှာရှိတဲ့ အပေါက်မှန်သမျှကနေ ရုန်းကန်ထွက်လို့ ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ။ တအားညစ်အောက်လိုက်သောမော်တော်ကားစက်သံမှာ ကျယ်ရာမှတိုး၊ တိုးရာမှဝေး၊ ဝေးရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

နေမပြင်၊ ရေပြင်ခဲတဲ့ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းလားဗျာ။ အေးလိုက်တာ။ လှပသောမျက်နှာများ၊ ချစ်စဖွယ်အမူအကျင့်များ၊ အချိုးအစားကျနေသော အဖုအထစ်များ . . . အားလုံးလိုလိုဟာ တုန်ရင်ကာချမ်းလွန်းလို့ စောင်များအောက်မှာ ဆောင်းကိုအန်တုနေရပါတယ်။ ဆောင်းဟေမာန် အဝတ်အစားနဲ့ တဒံရွက်တွေဟာ စိမ်းသစ်လို့။ အပြာရောင်ညကလေးဟာ အဖော်မဲ့စွာတဖြည်းဖြည်းအိုလာပြီ။

နေသွားလမ်းကြောင်းရဲ့ထောင့်မှာ ပေါက်ကွဲမှုရဲ့ဆွဲငင်အား ရှိတယ်။ တျောက်စာအမှတ် ၅၈ ကို တူးလိုက်ရင် လှုပ်ရှားဆူညံခြင်း လှိုင်းတံပိုးထလာမယ်။ ကျွန်တော့်အကြောင်း စိဒီထဲမှာ အဲဒီလိုဂန္ထိရဆန်တဲ့အထူးပြုလုပ်ချက်တွေပါမယ်။ ဒါပေမယ့် တက္ကသိုလ်ပြစိမ်းရေးတဲ့ "အပီတော့ဖြင့်မလိုက်နိုင်ဘူးကွယ်" ဝတ္ထုကိုသတိရမိ။

မြန်မာပြည်မှာ အနုပညာနဲ့အသက်မွေးလို့ ဖြစ်ထွန်းပါ့ပလား။ လူတွေ အကောင်းနဲ့အဆိုး ဘယ်တော့ခွဲသိတတ်ပါ့မလဲ

အဲဒီလိုတွေးမိတယ်။

ခုဖွင့်ပြနေတဲ့စီဒီဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရာဇဝင်စာအုပ်ကလေးပေါ့။

စိမ်းလန်းသောနေ့ရက်အသစ်များ၊ အစီစဉ်မရှိ လွင့်ပါးပျံ့လွှာ
၏။ ပင်လုံစာချုပ်နှင့်အတူ ကျွန်တော်၏အသက်လည်း ၅၈ ထဲမှာ။ ဆံပင်
တချို့တလေတောင်မှ ဘော်ငွေဖြူရောင်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ကြက်သီးထရသော
အကြောင်းအရာများ ရေဒီယိုမှပွဲတင်တွက်လာသည်။ ဒီကမ္ဘာလောကထဲ
မှာ ရာဇသင်္ကြန်အမတ်ကြီး ပြောခဲ့ဖူးသလို ပန်းပွက်သည်သားမြေးတွေ
ကောင်းစားနေပါပေါ့လား။ အို . . . ခေတ်မမီတော့တဲ့ နှင်းဆီအိုများ
သင်တို့အတွက် သစ်ရွက်တွေပေါ်မှာ နှင်းတွေတင်နေတယ်။ နုပျိုသော
မြစ်ရှိရာ၊ မဟာကန်တော်ပျားရှိရာ ကမ္ဘာသစ်သို့ သင်တို့တစ်သက်
မရောက်နိုင်တော့ပြီ။

နှင်းမှုန်တွေဝိုင်းလို့ မြေပြင်ပေါ်မှာ နေနံကြီးရဲ့ အနီရောင်ရဲရဲ
လွင့်မျောလာလေရဲ့။ အရှေ့ဟာ နီနေတယ်။ အရှေ့သည် နီ၏။
ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီ။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ အသက် ၂၄ နှစ်အရွယ်မှာ
ပေါလ်ဇာလေဇီက မာဆယာတက်စ်ရဲ့ တစ်ညနေ စကားပြောဆွေးနွေးခန်း
ရေးတော့ အသုံးပြုထားတဲ့ စကားလုံးတွေက ကျွန်တော့်ကို မြှောက်ထိုး
ပင့်ကော်လုပ်နေတယ်။ သူရေးတာ ဖတ်မိတော့ စာရေးချင်စိတ်ပင်မရှိ။
ခုဖွင့်ပြမိတဲ့စိတ်ဟာ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးဖြစ်မယ်တင်ရဲ့။ သူရေးထား
တာက -

‘စကားလုံးဆိုတာ အကန့်အသတ်တွေနဲ့ဖြစ်တယ်၊ အတွေးကို
လမ်းလွဲ မျောက်စေတယ်၊ ဖန်ဆင်းမှုက လှုပ်ရှားနေတယ်၊ ရေးချခြင်းက
အသေသဘောဖြစ်တယ်၊ ပရိသတ်ဆိုတာကလည်း စာရေးသူရဲ့ အတွင်း
စိတ်တူးကို နှောင့်ယှက်တတ်တယ်’ တဲ့။

ကိုဆွေ

မြူးနတ်မောင်မဂ္ဂဇင်း အမှတ် (၁၀၁) မေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၀၅